

இருமாத இதழ்

ரூ. 15

காலச்சுவடு

செப் - அக் 2000

இதழ் - 31

நாடகம்: பாடம்

நாடோடிகளின்
இனிய இசை

ஆனையிறவிலிருந்து
அமெரிக்கா வரை

மங்கள நாள்தவிலே!
அந்த மங்கள நாள்தவிலே!!

RamKV

முகர்த்தம் பட்டுகள்

திருநெல்வேலி டவுன்

காஞ்சிபுரம் பட்டுகள் • ஆரணி பட்டுகள் • தர்மாவரம் பட்டுகள்
பனாரஸ் பட்டுகள் • பிரிண்டட் சில்க்ஸ்

படிப்பகம்

நாடகம் :

பாடம்.....

22

பென்னேஸ்வரன்

யூழேன் இயொனெஸ்கோவின்
The Lesson

நாடகத்தைத் தழுவிய
பென்னேஸ்வரனின் 'பாடம்'
கற்பவருக்கும்
கற்பிப்பவருக்கும் இடையே
நிகழும் ஒரு அபத்தமான
உறவின் வழியே நமது
கல்விச் சூழல் பற்றிய ஒரு
விசாரணையைத் தீவிர
அங்கதத்துடன்
முன்வைக்கிறது.

கட்டுரை

நாடோடிகளின் இனிய இசை
தங்கவடிவேல் செளந்தர்

3

புனித ஆறுமுகம்
ராஜ் கௌதமன்

16

மொழிபெயர்ப்பு

ஈரானில் லிப்ஸ்டிக் அரசியல்
பெர்ஷானே மிலானி
கவிதையும் கவிஞனும்
ரமாகாந்த் ரத்

15

57

நேர்காணல்: இரண்டாம் பகுதி.....50

ரவிக்குமார்

"பேச்சை மறுப்பது மட்டுமல்ல
அதை எல்லையின்றிப் பெருக்
குவதும் அதிகாரச் செயல்பாடு
தான்" என போதரியா சொன்
னதை இங்கு நினைவுப்
படுத்திக் கொள்ளலாம்.

மதிப்புரை

நாஞ்சில் நாடன்

6

பாவண்ணன்

37

ந. முருகேச பாண்டியன்

58

லக்ஷ்மி மணிவண்ணன்

59

ஞா. ஸ்டீபன்

60

தொலைபுலம் : சேரன்.....11

ஆறாம் திணையும் ஏழாம் திணையும்

ஆணை யிறவிலிருந்து
அமெரிக்கா வரை

யாழ் யுத்தப் பின்புலத்தில், பிணந் தின்னும்
சர்வதேச ஊடகங்களைப் பற்றிய ஒரு பார்வை
கவிதை

ஆசைத்தம்பி 34
குவளைக்கண்ணன் 35
கோகுல கண்ணன் 36
கே. ஸ்டாலின் 36
எஸ். பாபு 40
பாலை நிலவன் 40

சிறப்புப் பகுதி : மொழி - கல்வி - அரசியல்.....38

கைல் வின்ஸ்

இ. அண்ணாமலை

அ. செல்வராஜ்

வெளி ரெங்கராஜன்

'முகம்' மாமணி

ஆ. இரா. வேங்கடாசலபதி

மற்றும்

கண்டதும் கேட்டதும்

14

அஞ்சலி

42

கடிதங்கள்

61

காலச்சவடு

இதழ் 31
செப். - அக். 2000

ஆசிரியர்கள்

கண்ணன்

மனுஷ்ய புத்திரன்

தயாரிப்பில் உதவி

எம். எஸ்., மைதிவி,

மஹாதேவன்,

சிவகுமாரி, சுஜி, தங்கம்

வடிவமைப்பு

குமார், லீலா

காலச்சவடு இருமாத இதழ்

புதிய சந்தா விவரம்

தனி இதழ் ரூ. 15

ஆண்டுச் சந்தா ரூ. 90

இரண்டாண்டுச் சந்தா ரூ. 140

வெளிநாட்டுச் சந்தா ரூ. 400

இரண்டாண்டுச் சந்தா ரூ. 700

வெளிநாட்டு

நிறுவனங்களுக்கு US \$ 20

கல்லூரி / ஆய்வு மாணவர்

களுக்குச் சிறப்புச் சலுகை

ஆண்டுச் சந்தா ரூ. 50 (சான்று
அனுப்ப வேண்டும்.)

சந்தா தொகையை

Kalachavadu

என்ற பெயரில்

பணவிடையாகவோ

வரைவோலையாகவோ

அனுப்புக. காசோலையாக

அனுப்புகிறவர்கள் ரூ. 10

சேர்த்து அனுப்புக.

காலச்சவடு

669, கே. பி. சாலை

நாகர்கோவில் 629 001

தொலைபேசி : 04652 - 22525

மின்னஞ்சல் :

kalachuvaduv@vsnl.com

தொலைநகல் : 04652 : 34604

முன் அட்டை ஒவியம்

நடேஷ்

வெளியீடு : 31 ஆகஸ்ட் 2000
காலச்சவடு பதிப்பகத்தின் புதிய நூல்கள்

பதிவுத் தபால் இலவசம்
காலச்சவடு
சந்தாதாரர்களுக்கு
10% கழிவு உண்டு

புதுமைப்பித்தன் கதைகள்

(முழுத் தொகுப்பு)

பதிப்பாசிரியர் : ஆ. இரா. வேங்கடாசலபதி
பக்கம் 824; விலை ரூ. 350

தமிழகத்தில் கல்வி

வே. வசந்தி தேவியுடன் உரையாடல்

சந்திப்பு : சுந்தர ராமசாமி

பக்கம் 208; விலை ரூ. 90

காட்டில் ஒரு மான்

சிறுகதைகள்

அம்பை

பக்கம் 168; விலை ரூ. 75

நீ இப்பொழுது இறங்கும் ஆறு

சேரன் கவிதைகள் ஒரு நூறு

பக்கம் 208; விலை ரூ. 90

காகங்கள்

சிறுகதைகள் : 1950 - 2000

சுந்தர ராமசாமி

பக்கம் 656; விலை ரூ. 295

அந்தக் காலத்தில் காப்பி இல்லை

முதலான ஆய்வுக் கட்டுரைகள்

ஆ. இரா. வேங்கடாசலபதி

பக்கம் 232; விலை ரூ. 100

தோட்டியின் மகன்

ஆசிரியர் : தகழி சிவசங்கரப் பிள்ளை

தமிழாக்கம் : சுந்தர ராமசாமி

பக்கம் 152; விலை ரூ. 65

ஒரு மாலையும் இன்னொரு மாலையும்

கவிதைகள்

சல்மா

பக்கம் 80; விலை ரூ. 40

காலச்சவடு
பதிப்பகம்

669, கே. பி. சாலை, நாகர்கோவில் 629 001

தொலைபேசி : 04652 - 22525; தொலைநகல் : 04652 - 34604

மின்னஞ்சல் : kalachuvaduv@vsnl.com

நாடோடிகளின் இனிய இசை குடிமக்கள் காப்பியம்

ம வித வரலாற்றில் "புலம் பெயர் தல்" என்பது நீண்ட காலமாக நடைபெற்று வருகிறது. இப் புலம் பெயர்வு சிலருக்கு வளமான எதிர்காலத்தை உருவாக்குகிறது; சிலருக்கு நிர்ப்பந்தங்கள் நிறைந்த வாழ்க்கைக்குக் காரணமாகவும் அமைந்து விடுகின்றது. புலம் பெயர்கின்ற மக்கள் தாம் செல்லும் நாடுகளில் தமது சுய அடையாளத்துடன் அந்நாட்டு மக்களின் பழக்க வழக்கங்களையும் பண்பாடுகளையும் அங்கீகரித்து வாழும் முறையையும், (Integration) தமது சுய அடையாளத்தையும் பண்பாட்டையும் இழந்து குறிப்பிட்ட நாட்டு மக்களின் பழக்க வழக்கங்களையும் பண்பாடுகளையும் ஏற்றுக் கொண்டு முழுமையாக அவர்களுடனேயே கலந்துவிடும் வாழ்க்கை முறையுமான இரண்டே போக்குகளை உடையவர்களாக இருக்கின்றனர்.

மற்றொரு சமுதாயப் பண்பாட்டால் முற்றாக உள்வாங்கப்பட்ட சமுதாயத்திலிருந்து, தனது சந்ததியின் வேரைத் தேடி அலைந்து தனது மூல வேரின் சால்பைக் கண்டறிந்த மனிதன் அதுவே தன் வரலாறு எனக் கண்டான். இதற்குச் சான்றாக ஆங்கிலேய காலனித்துவ ஆட்சியாளர்கள் ஆப்பிரிக்க நாடுகளிலிருந்து அடிமைகளாகக் கொண்டு சென்ற ஆப்பிரிக்க மக்களின் வரலாற்று ஆவணமாக *The Roots* (வேர்கள்) என்ற நூல் அமெரிக்காவைச் சேர்ந்த கறுப்பின எழுத்தாளரான அலெக்ஸ் ஹேலி (Alex Haley) என்பவரால் எழுதப்பட்டது. இருநூறு ஆண்டுகள் மறைந்தும் தனது வேரைத் தேடிச் சாதனை படைத்த மனிதன் அளித்த வரலாற்று ஆவணம் அது.

புலம்பெயர்வுகள் மனிதர்களை பல வழிகளில் மேம்படுத்தவும் அவர்களிடையே கலப்புகளை ஏற்படுத்தவும் வழி செய்ததோடு பலவிதமான படிப்பினைகளையும் கொடுத்துள்ளன. இது ஒருபுறமிருக்க புலம் பெயர்ந்து புதிய கண்டுபிடிப்புகளைச் செய்த சாதனையும் புதிய நாடுகளை வென்றடக்கி ஆக்கிரமிப்புச் செய்த சம்பவங்களும் மனித வரலாற்றுள் அடங்குவனவே.

புலம்பெயர்ந்து, நாடோடிகளாகத் தமது வாழ்க்கையை மேற்கொள்ளும் மக்கள், இந்த நூற்றாண்டிலும் வாழ்ந்து வருகின்றார்கள். இப்படி ஊர் விட்டு ஊரும், நாடு விட்டு நாடும் செல்லும் மக்களை நாடோடிகள் என அழைக்கின்றனர். "ஓவ்வொரு மனிதனும் தனது விட்டைவிட்டு வெளியேறி சிறிது காலமாவது ஊர் சுற்ற வேண்டும்" என மேதை ராகுல சாங்கிருத்தியாயன் கூறினார். "இப்படிப்பட்ட மனிதர்களே புது அனுபவங்களையும் முன்னேற்றங்களையும் ஏற்படுத்த வழிசெய்தனர்" என்பதும் அவரது

தங்கவடிவேல் செளந்தர் (டென்மார்க்)

ஆணித்தரமான கருத்து. இதற்காகவே அவர் தனது "ஊர் சுற்றிப் புராணம்" என்ற புகழ்பெற்ற நூலை எழுதினார்.

பல நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்பே மேற்கு நோக்கிப் புலம்பெயர்ந்த மக்களான ஜிப்சிகள் (Gypsies) பற்றியும் அவர்களது இசை பற்றியும் கூறுவது இக்கட்டுரையின் நோக்கமாகும்.

உலகமெங்கும் பரந்துபட்டு வாழும் இந்நாடோடி மக்கள் ஐரோப்பா

விலும் குறிப்பாக கிழக்கு ஐரோப்பிய நாடுகளான ருமேனியா, ஹங்கேரி, செக்கோஸ்லவாக்கியா போன்ற நாடுகளிலும் கணிசமான அளவில் வாழ்ந்து வருகின்றார்கள். ஐரோப்பாவில் வாழும் இனங்களில் மிகப் பெருந்தொகையான சிறுபான்மையினமாக இவர்கள் கருதப்படுகின்றனர். உலகில் பெரும்பாலான நாடுகளில் இவர்களும் அரசு ஒடுக்கு முறைக்கும், புறக்கணிப்புக்கும், இன வெறியர்களின் தாக்குதல்களுக்கும் உள்ளாகி வந்திருக்கிறார்கள். சமீப காலமாக முன்னாள் சோசலிச நாடுகளாகிய கிழக்கு ஐரோப்பிய நாடுகளில் ஏற்பட்ட அரசியல் மாற்றங்களுக்குப்பின் இவர்களுக்கு எதிரான தாக்குதல்கள் அதிகரித்துள்ளன. "ருமேனியாவில் சீயெஸ் கூ என்னும் போலிக் கம்யூனிசத் தலைவரின் சர்வாதிகார ஆட்சியில் நாம் பல துன்பங்களை அனுபவித்தபோதும் சில உரிமைகளையும் புதிதாக அங்கு தான் பெற்றோம். இன்று ஜனநாயகம் என்ற பெயரில் மாற்றங்கள் ஏற்பட்ட பின்னர் தான் எம்மின மக்கள் மீது பலவித வன்முறைகள் கட்ட விழ்த்து விடப்பட்டுள்ளன" என்று 1991இல் நடைபெற்ற உலக ஜிப்சிகள் மாநாட்டு அறிக்கை உண்மையை வெளிப்படுத்தியது.

நிரந்தரமாக ஓரிடத்தில் தங்கி வாழாமல் தங்கள் கூடார வண்டிகளையே வதிவிடமாகப் பயன்படுத்தி நாடோடிகளாக வாழ்க்கை நடாத்துவது இவர்களின் கடந்த ஆயிரம் வருடகால மரபாக இருக்கிறது. ஆயினும் இன்றைய சமூக மாற்றங்களை அனுசரித்து நாட்டின் ஏனைய

மக்களைப் போலவே நிரந்தரமான வதிவிடங்களில் சிறு தொகையினரான ஜிப்சிகள் இன்று வாழ்ந்து வருகின்றார்கள். பலர் மரபு ரீதியான தமது நாடோடி வாழ்க்கையைக் கைவிடாது நவீன காலத்திற்கு ஏற்ற வகையில் நகர்த்தக்கூடிய சிறுவீடு போன்ற மூடுவண்டி (Caravan)களில் தமது வாழ்க்கையைத் தொடர்கின்றனர்.

ஆடல், பாடல் போன்ற நுண் கலைகளில் மிகவும் அக்கறையுடையவர்களாகத் திகழும் இவர்கள் தமக்கே உரிய இசைக் கலையிலும் சிறந்து விளங்குகின்றனர். சொத்துக்களைச் சேர்ப்பதிலும் சம்பாதித்து வைப்பதிலும் அக்கறை காட்டாத இவர்கள் கலைகளை தங்கள் உயிராகவே கருதுகின்றனர். வாழ்க்கைத் தேவைகளுக்காக வேலை செய்யும் இவர்கள் குறிசொல்லுதல், சாத்திரம் பார்த்தல், மாஜிக் வித்தை செய்தல், பாத்திரம் ஓட்டுதல் போன்ற வேலைகளிலும் இக்காலத்தில் சிறுசிறு வியாபாரங்களிலும் ஈடுபட்டு வருகின்றனர். ஆயினும் இவர்களில் பலர் இசையையே தமது ஜீவனோபாயத் தொழிலாகக் கொண்டு வாழ்கின்றனர். ஒரு குடும்பத்தில் குறைந்த பட்சம் ஒருவரேனும் பாடவோ, ஆடவோ, வாத்தியக் கருவிகளில் ஏதேனும் ஒன்றை இசைக்கவோ தெரிந்தவர்களாகவே இருப்பர். பல வர்ண உடைகள் அணிந்து ஆடுகின்றபோது அவர்களது அங்க அசைவுகளில் நளிளங்கள் காட்டியும், பாடும்போது இசைக்கு

மெருகு சேர்க்கும் கமகங்களை வெளிப்படுத்தியும் தங்களை ஐரோப்பிய மக்களிடமிருந்து மிகத்துல்லியமாக வேறுபடுத்திக் காட்டுவதில் இவர்கள் வல்லவர்கள். இசையில் மிகுந்த ஈடுபாடுடைய இவர்கள் ஐரோப்பிய நாடுகளில் தமக்கென சில மரபுகளைப் பேணி வந்ததன் மூலம் "இது ஜிப்சிகள் இசை" என்று இசை ஆய்வாளர்கள் விசேடித்துக் கூறுமளவுக்கு தங்கள் இசையை வளர்த்துக் காத்துள்ளார்கள்.

ஐரோப்பிய நாடுகள் யாவற்றிலும் பரவி வாழும் இவர்களை அந்தந்த நாட்டு மக்கள் வெவ்வேறு விதமாகப் பெயரிட்டு அழைக்கின்றனர். உதாரணமாக நோர்வே, சுவீடன், டென்மார்க் போன்ற ஸ்கண்டிநேவிய நாடுகளில் சிக்கொயின (Sigjerne) என்றும், ஜெர்மனியில் சிக்கூன (ZigOrne) என்றும், பிரித்தானியாவில் ஜிப்சிஸ் (Gypsies) என்றும் இத்தாலியில் ரோம் (Rom) என்றும், துருக்கியில் சிகெனா (Tzigane) என்றும் அழைக்கப்படுகிறார்கள்.

இப்படிப் பலவிதமாக அழைக்கப்படும் இம்மக்களின் பூர்வீகம் பல காலமாக புரியாத புதிராகவே இருந்தது. ஆயினும் வரலாற்று ஆய்வாளர்கள் இவர்களது பூர்வீகம் இந்தியாதான் எனத் தெரிவிக்கின்றனர். கிட்டத்தட்ட ஆயிரம் வருடங்களுக்கு முன்பு இவர்கள் வடமேற்கு இந்தியாவிலிருந்து மேற்கு நோக்கிப் புலம் பெயர்ந்ததாகவும் கூறுகின்றார்கள். இந்தியாவில் ஏற்பட்ட கடும் பஞ்சமோ போரோ இதற்குக் காரணமாக அமைந்திருக்கலாம் என ஊகிக்கப்படுகின்றது. இப்புலப் பெயர்வு ஈரான் ஊடாக இடம் பெற்று ஒரு பகுதியினர் தெற்கு நோக்கி எகிப்திற்கும் வேறொரு பகுதியினர் துருக்கி, ரஷ்யா மற்றும் ஐரோப்பிய நாடுகளுக்கும் இட்டுச் சென்றதாகக் கருதப்படுகிறது.

இவர்களின் புலம்பெயர்வு பலநாடுகளுக்கு ஊடாக நடைபெற்றிருந்தும்

இது குறித்த வரலாற்றுப் பதிவுகள் தெளிவாகக் கிடைக்கவில்லை. அதிர்ஷ்டவசமாக ஈரானிலிருந்து கிடைத்துள்ள குறிப்பொன்று இவர்களது பூர்வீகம் பற்றி பிரஸ்தாபிக்கிறது. ஈரானில் வாழ்ந்த மகா கவி பாரோடோவ்சி (Ferodowsi) என்பவர் கி.பி.1011ம் ஆண்டு எழுதிய நூலில் "இந்தியாவிலிருந்து கி.மு. 420ம் ஆண்டளவில் பத்தாயிரம் லூரி இசைக்கலைஞர்கள் ஈரானுக்குக் கொண்டு வரப்பட்டனர்" எனக் குறிப்பிட்டுள்ளார். இக்கலைஞர்களின் சந்ததியினராக ஜிப்சிகள் இருக்கலாம் என வரலாற்று ஆசிரியர்கள் கருதுகிறார்கள். எனினும் ஐரோப்பாவில் தலைகாட்டும் வரை இவர்கள் பற்றிய குறிப்புகள் தெளிவாக இல்லை என்பதும் வரலாற்று ஆசிரியர்களின் கருத்தாகும்.

கி.பி.1322ம் ஆண்டு கிரேக்க நாட்டைச் சேர்ந்த பாதிரியாரான சைமியோன் சைமியோனிஸ் (Simeon Simeonis) எழுதிய குறிப்புகளே ஐரோப்பாவில் கிடைக்கின்ற தொன்மையான ஆதாரமாகக் கணிக்கப்படுகின்றன. புகழ்பெற்ற ஓவியரும் விஞ்ஞானியுமான லியனார்டோடாவின்சி (Leonardo da Vinci) வரைந்த கோட்டோவியங்களும் ஜிப்சிகளின் உருவ அமைப்பைச் சித்தரிக்கின்ற வரலாற்று ஆவணமாகக் கருதப்படுகின்றன. எனினும் ஈரானியரான பாரோடோவ்சி எழுதிய குறிப்புகளே மிகத் தொன்மையானவை என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

இன்று வரை தங்களது மொழியைப் பேசி, தமது தனித்துவத்தைப் பேணி வரும் ஜிப்சிகள் தமது மொழியை ரோம் (Rom) எனப் பொதுவாகக் கூறுகின்றனர். இந்த மொழிக்கு எழுத்து வடிவம் இல்லாத காரணத்தால் இவர்களது பூர்வீகம் அல்லது தாயகம் தொடர்பான குறிப்புகள் பதிவு செய்யப்பட்டிருக்கவில்லை. பேச்சு மொழியாக இன்றும் விளங்குவதால் அதனை வைத்து இவர்களது பூர்வீகம் எது என்பதை மொழியியல் வல்லுநர்கள் கணித்திருக்கின்றார்கள். 1780ம் ஆண்டு ஜேர்மன் தத்துவவாதியான ஹைன்ரிச் மொரிட்ஸ் (Heinrich Moritz) நடாத்திய ஆய்வுகளிலிருந்து ஜிப்சிகள் பேசும் ரோம் மொழிக்கும் இந்தியாவில் இன்று வழக்கொழிந்து போன சமஸ்கிருதத்திற்கும் நெருக்கம் உண்டு என்ற முடிவுக்கு வந்தார். இதை பிற்கால வரலாற்று அறிஞர்களும் ஒப்புக்கொண்டனர்.

தமது மொழியை ரோம் எனக் குறிப்பிடும் இவர்கள் தங்களை ரோமானிஷான் (Romanizal) என

அழைக்கின்றனர். ரோமானிஷான் என்பதின் அர்த்தம் மனிதர்கள் என ஜிப்சிகள் கூறுவர். மனுஷான் என்ற சொல் வடமொழியில் மனுஷ் என்பதற்கு இணையானது எனவும், அதன் அர்த்தம் மனிதர் எனவும் ஜிப்சிகள் கூறுவர். இந்தியப் பெயர்களுடன் இவர்களது பெயருக்குமுள்ள நெருக்கமும் ஆதாரமாகக் காட்டக் கூடிய வகைகளாக உள்ளன. உதாரணமாக சில: மாலா, ரூபா, புஷ், நனோஷ், சர்கா, பூலிகா, ரஞ்சிக்.

கி.பி.13ம் நூற்றாண்டளவில் கிரேக்கத்தில் இவர்கள் குடியேறிய பின், கி.பி.14ம் நூற்றாண்டளவிலே ஏனைய வட ஐரோப்பிய நாடுகளான ஜேர்மனி, டென்மார்க், நோர்வே, சுவீடன் போன்ற நாடுகளிலும் தென்பட்டனர். ஆரம்ப நாட்களில் நல்ல வரவேற்பைப் பெற்ற இவர்கள் நாளைடைவில் வெறுத்து ஒதுக்கப்பட்டனர். நம்பத் தகுந்த நடவடிக்கைகளைக் கொண்டவர்களல்ல என்றும் நாட்டை விட்டே துரத்தப்பட வேண்டியவர்கள் எனவும் அன்றைய கிறிஸ்தவ மத பீடம் பிரச்சாரம் செய்தது. அதற்குக் காரணமாக அவர்களது கல்வி யின்மையும், அறியாமையும், பழக்க வழக்கங்களை சிறிதும் விட்டுக் கொடுக்காமையும் அமைந்தன.

கி.பி.1400களின் இறுதியில் இவர்களுக்கு எதிரான தாக்குதல்கள் கொடுமானவையாக நடந்தேறின. ஜிப்சி இன ஆண்கள் படுகொலை செய்யப்பட்டனர். பலர் பண்ணை மார்களின் பண்ணைகளில் பலவந்தமாக வேலைக்கு அமர்த்தப்பட்டனர். பெண்கள், குழந்தைகள் நாட்டை விட்டே துரத்தியடிக்கப்பட்டனர். குறி, சோதிடம், வைத்தியம் பார்த்த பெண்கள் மோகினிப் பேய் (Witch) எனப் பழி சுமத்தப்பட்டு எரியும் நெருப்பில் உயிருடன் வீசப்பட்டனர். மத்திய காலத்திலிருந்து 18ம் நூற்றாண்டின் இறுதி வரையிலும் மோகினிப் பேய் என அழைக்கப்பட்டு அறிவுக் கூர்மை உடைய பெண்கள் கட்டப்பட்ட நிலையில் உயிருடன் நெருப்பில் கொளுத்தப்பட்டனர். இந்தக் கொடுமைகளை முன்னின்று நடாத்தியவர்கள் அன்றைய கிறிஸ்தவ மத பீடத்தினரே என்பது ஐரோப்பாவின் இருண்ட வரலாறு. இப்படிப்பட்ட சூழ்நிலையில் ஐரோப்பிய பெண்களே கொடுமைப்படுத்தப்பட்டார்கள் என்றால் ஜிப்சிகள் பற்றிக் கூறத் தேவையில்லை.

ஜிப்சிகள் மீதான வன்முறையின் உச்சமாக அடோல்ப் ஹிட்லரின் வருகை அமைந்தது. ஹிட்லரின் நாஜிக் கட்சியின் உத்தியோகபூர்வமான

இனவாதக் கொள்கைகள் நடைமுறைக்குக் கொண்டு வரப்பட்டன. ஹிட்லரின் தூய ஜேர்மன் ஆரிய இனக் கொள்கை அந்த இனத்தை ஏனைய தூய்மையற்ற இனங்களிலிருந்து காக்க மற்ற இனங்களை அழித்தொழிக்கும் நடவடிக்கையைச் செயற்படுத்தியது. இந்த அடிப்படை யில் யூதர்கள், ஜிப்சிகள் பலவந்தமாகச் சித்திரவதை முகாம்களுக்கு அனுப்பப்பட்டனர். பெண்கள், குழந்தைகள் தனியாகவும், ஆண்கள் தனியாகவும் பிரிக்கப்பட்டு அடைக்கப்பட்டனர். வேலை செய்யும் வலிமை வாய்ந்த ஆண்கள், பெண்கள் தவிர்ந்த ஏனையோர்கள் விஷவாயு பொருத்தப்பட்ட அறைகளில் அடைத்துப் படுகொலை செய்யப்பட்டனர். இவ்விதம் படுகொலை செய்யும் தனது திட்டத்தை ஹிட்லர் சிறுபான்மை இனம் மீதான "இறுதித் தீர்வு" (Final Solution) எனக் கௌரவமாக அழைத்தான். நாஜி ஆதரவாளர்கள் அதனைத் தலையில் வைத்துக் கொண்டாடினர். ஹிட்லரின் இந்த "இறுதித் தீர்வு" 5 மில்லியன் யூதர்களையும் 5 லட்சம் ஜிப்சிகளையும் பலி கொண்டது.

உலகின் பல பாகங்களிலும் இவர்கள் ஒடுக்கப்பட்டு நரவேட்டையாடப்பட்டாலும் இவர்களது கலை, பண்பாட்டைக் காக்க இவர்களுக்கு எனத் தனியே நாடக அமைப்பு ஒன்றை ஏற்படுத்திக் கொடுத்து முன் மாதிரியாகத் திகழ்ந்தது அன்றைய சோவியத் யூனியன் அரசு. இந்த நாடக அமைப்பு 1931ம் ஆண்டு மொஸ்கோவில் ஆரம்பிக்கப்பட்டது. இதில் ஜிப்சிக் கலைஞர்கள் பெரும் பங்காற்றினார்கள். இதுவே ஜிப்சிகளுக்கென அமைக்கப்பட்ட முதல் நாடக அமைப்பு எனப் பெற்றது.

பலநூறு ஆண்டுகளாக பல அரசுகளால் ஒடுக்கப்பட்டாலும் புலம் பெயர்ந்து நாடோடி வாழ்க்கையைத் தொடரும் ஆவலை இவர்கள் விட்டு விடவில்லை. இக்கொடுமைகளுடே தமது கலையையும், பண்பாட்டையும், பழக்க வழக்கங்களையும் காப்பாற்றி வந்துள்ளமை இவர்களின் உறுதிக்குச் சான்று பகருகின்றது. தமது சோகங்களை யெல்லாம் இசை மூலம் வெளிப்படுத்தும் இவர்கள் தமது மகிழ்ச்சிக்கும் பொழுது போக்கிற்கும் இசையையே பயன்படுத்துகின்றனர்.

இவர்களது கொண்டாட்டங்கள் எப்பொழுதும் இசையுடனேயே ஆரம்பமாகின்றன. அவை நாட்டுப்புற இசையாகவோ மெல்லிசையாகவோ அமைந்திருக்கும். குறிப்பாக குடும்ப

நிகழ்ச்சிகளில் தமது சொந்த இசையை மாத்திரம் பாடுவார்கள். அவை அவர்களது முன்னோர்கள் பாடிக் கேட்ட பாடல்களாகவும், பயணங்களின் போது பாடப்பட்ட பாட்டுக்களாகவும் அமைந்திருக்கும். மற்றைய இன மக்களைக் கவர்வதற்காக இவர்கள் அந்தந்த நாடுகளில் பிரபலமான பொப் (Pop) பாடல்களையும் பாடுவர். ஜிப்சிகளில் பல பிரிவினர் உள்ளதால் ஒவ்வொரு பிரிவினரும் தங்களுக்கென இசைப் பாணிகளை வைத்திருக்கின்றனர். பல்வேறு நாடுகளிலும் வாழ்வதால் அந்தந்த நாடுகளின் இசை மரபுகளை எடுத்துக் கொண்டு அதனுடன் தங்கள் இசையையும் இணைத்து இசைப்பார்கள். நாட்டுப்புற இசையை இவர்கள் பெரிதும் விரும்பி இசைத்து வருகிறார்கள். இது பெரும்பாலும் அவர்களது சுய விருப்பமாகவே இருக்கும். எனினும் தமது இசையால் பணம் சம்பாதிக்க விரும்பியவர்கள் தொழில் முறையாகவும் இசையைப் பயன்படுத்துகின்றனர். இவை பெரும்பாலும் மக்கள் எப்படி விரும்புகின்றார்களோ அதற்கு ஏற்றவாறு அமைந்திருக்கும்.

ஹங்கேரி நாட்டு ஜிப்சிகளின் இசை மிகவும் பிரபலமான தொன்றாகும். ஹங்கேரியில் வாழும் ஜிப்சிகள் அந்த நாட்டு நாட்டுப்புற இசை மரபுடன் தமது முறையையும் இணைத்து இசைப்பதன் மூலம் ஒரு புதிய இசை வடிவத்தை உருவாக்கியுள்ளனர் என இசை ஆய்வாளர்கள் கருதுகின்றனர். இந்த வகையான

ஜிப்சி இசையை ஹங்கேரியில் ரோமுங்கிரி (Romungiri) இசை என அழைக்கின்றனர். இந்த வகை இசையில் பயன்படுத்தப்படுகின்ற நாட்டியமும் பெயர் பெற்ற ஒன்றாகும். இந்நடனத்தில் ஜிப்சி இன ஆண்களும் பெண்களும் பங்கு பெறுவர். எனினும் இதில் இசையே மிகவும் புகழ்வாய்ந்ததாக முன்னிடம் வகிக்கின்றது.

இந்த வகை இசையால் பாமரர் முதல் பண்டிதர்கள் வரை கவரப்பட்டிருக்கின்றார்கள். பல இசை அறிஞர்களை இது பாதிக்கவும் செய்திருக்கிறது என்றால் மிகையாகாது. மேலை நாட்டு இசை மேதைகள் இந்த இசையால் கவரப்பட்டு தங்கள் படைத்த இசைக் கோவைகளில் அவற்றைப் பயன்படுத்தியுமிருக்கின்றார்கள்.

நார்கள். இதனால் ஏற்பட்ட உணர்ச்சிகளை தமது படைப்புகளில் வெளிப்படுத்தி வெற்றி கண்ட சிம்போனி (Symphony) இசை மேதைகளாக மூவரைக் குறிப்பிடலாம் அவர்கள், பிரான்ஸ் லிஸ்ட் (Franz Liszt 1811-1886), ஜோஹான் ஸ்ராஃஸ் (Johann Strauss 1825-1899), ஜோஹான்ஸ் ப்ராம்ஸ் (Johannes Brahms 1833-1897).

இந்த இசைமேதைகள் தமது படைப்புகளில் பயன்படுத்திய ஜிப்சி இசை அதன் சிறப்பு காரணமாக உன்னத படைப்புக்கள் என இன்றும் புகழப்படுகின்றன.

பிரான்ஸ் லிஸ்ட் என்ற இசைக் கலைஞர் அமைத்த "ஹங்கேரிய நாட்டுப்புற இசையில் கற்பனை"

(Fantasia on Hungarian Folk melodies) என்ற இசைக் கோவையும் Hungarian Rhapsody என்னும் இசைக் கோவையும் இங்கு குறிப்பிட்டுச் சொல்லத்தக்கவை Rhapsody என்பது அதி உற்சாகம் தரும் கட்டுக் கடங்காத ஆக்கம் அல்லது உணர்ச்சியைத் தூண்டுகின்ற ஒழுங்கற்ற இசைத் துணுக்கு எனப் பொருள்படுகிறது.

1883ம் ஆண்டு தமது நண்பர் ஒருவரின் விருந்தில் கலந்து கொண்டு பியானோவில் ஹங்கேரியப் பாடல் ஒன்றைத் தான் வாசித்ததாகவும், அதிலிருந்தே இந்த இசையின் மீதான ஆர்வம் தம்மிடம் வளரத் தொடங்கியது எனவும் ஸ்ராஃஸ் கூறுகின்றார். அத்துடன் அதே ஆண்டில் வேறு ஒரு

கடவு

ஆசிரியர் : திலீப்குமார்
 வெளியீடு : க்ரியா
 12, 4வது குறுக்குதெரு
 கற்பகம் கார்டன்ஸ்
 அடையார்
 சென்னை 600 020
 பககம் : 192; விலை ரூ.160 (2000)

நாஞ்சில் நாடன்

இந்தத் தரத்தில் புத்தகம் தயாரித்த க்ரியாவைப் பாராட்ட வேண்டும். தமிழ்ப் புத்தகத் தயாரிப்பில் திரு. ராமகிருஷ்ணன் என்போதும் முன்னிலையில் இருப்பவர் என்பதை மறுபடியும் நிரூபித்திருக்கிறார். மேலைநாட்டுப் புத்தகங்களுக்கு இணையான வடிவ மைப்பு, எந்த எழுத்தாளனும் தாகம் கொள்ளும் நேர்த்தி, ஆனால் எல்லா எழுத்தாளர்களும் அவ்வண்ணம் ஆசீர்வதிக்கப்பட்டவர்கள் அல்ல.

கடவு என்ற புத்தகத்தின் தலைப்பு ஒரு சொல் கவிதை போல் ஒலிக்கிறது. சமகால்ச் சிறுகதை ஆசிரியர்களில் குறைந்த அளவில் எழுதினாலும் கூர்மையாக எழுதுகிறவர் திலீப்குமார். முங்கில் குருத்து என்ற பதினைந்து ஆண்டுகளுக்கு முன்பு வெளியான அவரது சிறுகதைத் தொகுப்பு வெகுவாகப் பேசப்பட்டது. அந்தத் தொகுப்பில் இடம்பெற்ற சில சிறுகதைகளும் மேலும் சிலவும் கொண்டு இந்தத் தொகுப்பு வெளியாகியுள்ளது.

முதுமையுடன் வறுமையும் நோயும் சேர்ந்து கொள்வதும், வாழும் சமையைக் கடைசிக் காலத்தில் கூட இறக்கி வைத்து ஆசுவாசப்பட முடியாததும், வாழ்வின் அவலங்கள். மதம், மொழி, இனம் கடந்த மனித அவலம். வெகுசிலரே இந்த அவலத்தைப் பரிவுடனும் பாசாங்கின்றியும் பதிவு செய்துள்ளனர். அந்த வெகுசிலரில் திலீப்குமாருக்கு ஒரு இடம் நிச்சயம்.

கடிதம் சிறுகதையின் மீட்டு மாமா நகைப்புக்கு உள்ளாக்கப்படும் பாத்திரம் போலத் தோற்றம் கொண்டாலும் அது உள்ளார்ந்த அவலம் தாங்கிய நகை.

இந்த கைத்த நகை பெரும்பாலான கதைகளில் காணக்கிடைக்கின்றது. இந்த எள்ளல் வாசகனை உற்சாகப்படுத்த, குதூகலப்படுத்த அல்ல. அஃதோர் ஏமாற்றுப் பூச்சு. கிழட்டுக் குரங்கு தன் புண்ணைப் பிய்த்திடுதல் என்பது சுவாரசியம் கருதியல்ல - குரங்குக்கும், பார்க்கின்ற நமக்கும்.

வறுமையை ஆரவாரமாகப் பாடுவது, அதிலும் பெருங்குரலெடுத்துப் பாடுவது என்பது தமிழ் இலக்கியத்தில் உடனடியான பாராட்டுக்களையும் அங்கீகாரங்களையும் பெற்றுத் தந்ததுண்டு.

தமிழ்நாட்டில் தலைமுறை தலைமுறையாய் வாழ நேர்ந்த, இனி எந்தக் காலத்திலும் சொந்த மண்ணுக்குத் திரும்பிப் போக இயலாதபடிக்குச் சிக்கிக் கொண்ட, நகரமும் பிற பண்பாட்டு நெருக்கடிகளும் சிதைத்துக் கொண்டிருக்கும் நூற்றுக்கணக்கான குஜராததிக் குடும்பங்களின் நிறம் வெளிறிய வாழ்க்கை திலீப்குமாரின் பல கதைகளில் காட்சியாகிறது. அக்காரத்தில் பூனை பப்பிப் பாட்டியின் குரூரம் எள்ளப்படுகிற அதே நேரத்தில் மலட்டு மருமகள் மதுராயின் கனிவும் காட்சியாகிறது. காய் தலும் உலத்தலுமின்றித் தன் சமூகத்தை வெளியாளாக நின்று அவரால் பார்க்க முடிந்திருக்கிறது என்பதே அவரது சிறுகதைகளின் வெற்றி. அவருடைய சரியான பலமும் அதுவே.

கடவு எனும் தலைப்புப் கதை ஒரு நவீன கதை. அது 'வஸ்து'வையும், 'கபில வஸ்து'வையும் பற்றிப் பேசுவதனால் மட்டுமல்ல; இருபது ஆண்டுகளுக்கு முன்பு கிடைத்திருக்க முடியாத சுதந்திரத்தைப் படைப்பாளி அடைவதற்கு நவீனத்துவம் முக்கியமான காரணம். படைப்பாளி பெறுகிற விடுதலைக்கு இந்தக் கதை ஒரு உதாரணம்.

ஆனால் நவீன கதை சொல்லும் நினைப்பில் கானல் சிறுகதையையும், நிகழ் மறுத்த அறுபுதம் சிறுகதையையும் அவர் எழுதி இருப்பாரானால் எனக்கு அதில் மாற்றுக் கருத்து உண்டு. அதிலும் இரண்டாவது கதையின் நாடகத்தனமும், மொழி பெயர்ப்புத் தொனியும் அலுப்பூட்டுகிறது.

ஐந்து ரூபாயும் அமுக்குச் சட்டைக்காரரும் என்னை வெகுவாகத் தாக்கியது. தலையினிழிந்த மயிரனையர் மாந்தர் தம் நிலையிழிந்தக் கடை எனும் திருக்குறள் ஞாபகம் வந்தது. தோழர் கே. மீது கவியும் அனுதாபத்துக்குச் சற்றும் குறையாதது கதை சொல்பவர் மீது கவிதை.

தொகுப்பின் இறுதிக் கதை தடம். தேசபக்தனா, தேசத்துரோகியா, போராளியா, பயங்கரவாதியா எனும் நிலைகள் பார்வையாளரின் தளம் பொறுத்துத் தீர்மானமாகிறவை. வரலாறு பல சமயங்களிலும் நிலைகளைத் தோசையைத் திருப்பிப் போடுவதுபோல் திருப்பிப் போட்டுவிடுகிறது. ஆனால் அதி காரம் தேசத்துரோகி என்றும் பயங்கரவாதி என்றும் கூறி சட்ட கங்களின் ஆணிகளை இறக்கும் போது மனித உடலும் ஆன்மாவும் படுமாடுகள் கலைகுளை வெகுவாகப் பாதிக்கின்றன. தடம் அதைச் சாதித்துள்ளது.

திலீப்குமார் சிறுகதைகள் தமிழில் தனிப் பாணியைச் சார்ந்தவை. அனுபவித்துச் சிரிக்கும் போதே ஆழ்ந்த வலியை ஏற்படுத்துபவை. மொழியை, கையைப் பிடித்து முறுக்கி முதுகுக்குப் பின் வளைக்காமல் லேசாகச் சொல்லிப் போகிறவை. ஆர்ப்பாட்டமில்லாமல் மனித வேதனைகளை உணர்த்தி நிற்பவை. இந்தத் தொகுதி அதை வலுப்படுத்திக் காட்டுகிறது.

விருந்தில் Franz Liszt என்ற இசை மேதையை சந்திக்கும் வாய்ப்பு கிடைத்தபோது அவருடன் இது குறித்து நிறைய விவாதித்ததும் தமது ஆர்வம் மேலும் வளரக் காரணமாயிற்று என்று அவர் பெருமையுடன் குறிப்பிடுகின்றார். மேற்சொன்ன சந்திப்புகள் ஹங்கேரியில் நடைபெற்றன என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

மேற்குறிப்பிட்ட இரு இசை மேதைகளைப் பார்க்கிலும் ஜிப்சி இசையை தனது சிம்போனிகளில் பயன்படுத்திப் புகழ்பெற்றவர் இசை மேதை ஜோஹானஸ் ப்ராம்ஸ் (Johannes Brahms) என்பவரே. அவர் இவ்விசைக் கோவைகளை நீண்ட கால இடைவெளிகளில் (1869 - 1880) எழுதியுள்ளார். அவரது ஏனைய இசைப் படைப்புகளைப் போலவே இந்த இசைப்படைப்பு மிகவும் புகழ்பெற்றது. ஹங்கேரிய நடனங்கள் என்ற பெயரில் இது இன்றும் வழங்கி வருகிறது. நெசவுக் கைவினையில் பல வர்ண நூல்களைப் பொருத்தமாக இணைத்து இழை நயம் வெளிப்படுத்துவதுபோல பல வண்ண இசைகோவைகளால் நெஞ்சை அள்ளும் விதத்தில் இந்த இசை அமைந்துள்ளது. அவர் தமது இருபதாவது வயதிலிருந்தே ஜிப்சி இசையை சேகரிக்கத் தொடங்கினார் எனவும், அவற்றுள் சில அவரது சொந்தப் படைப்புகள் எனவும், ஜிப்சி இசையை அவர் உயிரோட்டத்துடனும் எழுச்சியுடனும் சுதந்திரமாகப் பயன்படுத்திள்ளார் எனவும் இசை நிபுணர்கள் கருதுகின்றனர்.

ஜிப்சிகளின் இன்னொரு இசை வடிவமான ப்ளமிங்கோ இசை (Flamenco) ஸ்பெயின் நாட்டில் வாழும் ஜிப்சிகளால் உருவாக்கப்பட்டது என்பதை அதன் வரலாற்று ஆய்வுகள் புலனாக்குகின்றன.

ஸ்பெயின் நாடு என்றதும் எல்லோர் மனதிலும் சட்டென்று ஞாபகத்திற்கு வருவது அங்கு பெரிய விழாவாக கொண்டாடப்படும் எருது அடக்கும் போட்டியும், இந்த ப்ளமிங்கோ இசை வகையுமே ஆகும். ஸ்பெயின் நாட்டின் தென்பகுதியான அண்டலூசியனில் (Andalusian) தான் இந்த இசை உருவானது. இது நடனத்துடன் இணைத்து நடத்தப்படுவது. குறிப்பாக ஜிப்சிகள் இவ்விசையில் சிறப்புற்று விளங்குகின்றனர். ஜிப்சி இன ஆண்களும் பெண்களும் இதில் கலந்துகொண்டு பாடி ஆடுவர். விசேஷமாக ஜிப்சி இனப் பெண்கள் கண்ணைப் பறிக்கும் பலவித வண்ண வண்ண உடைகளை அணிந்து விறுவிறப்பான இசை

யுடன் தம்மை மறந்து தாளம் பிசுசாமல் ஆடுவர். இந்த ஆட்டமானது பார்வையாளர்களை பரவச நிலைக்கு இட்டுச்செல்லும் ஆற்றல் மிக்கது. ப்ளமிங்கோ இசை பிறந்த கதை

ப்ளமிங்கோ இசை என்பது கிட்டார் ஒலி மாத்திரமல்ல. உள்ளூர் வகளுக்கு உத்தேவகம் தருகின்ற தாளமும் அதன் மூலம் ஜம்புலன்களையும் ஒத்திசைவுடன் இயங்கவைக்கும் அசைவுகளையும் கொண்ட நடனமும் சேர்ந்ததே எனக் கலைஞர்கள் கூறுவர்.

ஸ்பெயின் நாட்டின் அன்டலூசியனில் ஜிப்சிகள் வருகைக்கு முன்னர் இவ்வித இசை வடிவம் இருக்க

வில்லை. அன்டலூசியனுக்கு வெளியே வாழ்ந்த ஜிப்சிகளும் இந்த இசையில் ஈடுபடுவதில்லை. இந்த இசை பிறந்த வரலாறு சுவாரஸ்யமானது.

அன்டலூசியன் பகுதியில் கிரேக்க, ரோம, அரேபிய, யூத இன மக்கள் குடியேறி வாழ்ந்தார்கள். அவர்கள் இடம்பெயர்ந்த போது தங்களது அடையாளங்களை அங்கு விட்டுச் சென்றனர். அப்பகுதி நாட்டுப்புற இசைகளில் கிரேக்க, ரோம இசையின் தாக்கம் மிகத் துல்லியமானது. அப்பகுதித் தேவாலயங்களில் பாடப்பட்ட பாடல்கள் கிரேக்க, ரோம இசையின் அடிப்படையிலேயே அமைந்திருந்தன என இசைத்துறை நிபுணர்கள் கருதுகின்றனர்.

அரேபியர்கள் அன்டலூசியன் பகுதியை கி.பி. 8ம் நூற்றாண்டில் கைப்பற்றி கி.பி. 15ம் நூற்றாண்டு

வரை ஆட்சிபுரிந்தனர். அவர்களின் வருகையோடு யூத இன மக்களின் வருகையும் ஏற்பட்டது. அரேபியர்களின் ஆட்சிக்காலத்தில் யூத, கிறிஸ்தவ மத உரிமைகள் பாதுகாக்கப்பட்டன.

கி.பி. 8ம் நூற்றாண்டின் புகழ்மிக்க அரேபியத் தலைவரான இரண்டாம் அப்தர் ரஹ்மான் (Abd al-Rahman II) இசைத்துறையிலும் கவிதையிலும் மிகுந்த ஈடுபாடு கொண்டவர். இவரால் கி.பி. 822ம் ஆண்டு அரேபியாவிலிருந்து ஸ்பெயினுக்குக் கொண்டு வரப்பட்ட இசைக்கலைஞர் ஜிர்ஜாப் (Zirjap). இவ்விசை மேதை பக்தாத் அரண்மனையில் மிகப் புகழுடன் வாழ்ந்த கவிஞரும் இசைக் கலைஞரும் ஆவார். அங்கே ஜிர்ஜாப் (பெரிய பறவை) என்ற பெயரில் புகழ்பெற்றவர். இவரது இயற்பெயர் அபுல் ஹசான் அலி இப்பின் நாஃபி (Abul Hasan Ali Ibin Nafi) என்பதாகும். அன்றைய அரேபிய ஆட்சிஸ்பெயின் நாட்டின் கோர்டோபா (Cordoba) நகரத்தைத் தலைநகராகக் கொண்டு நடந்தது. ஜிர் ஜாப் தனது மரண காலம் வரை அங்கேயே வாழ்ந்தார். அவர் வரவழைக்கப்பட்டதன் முக்கிய நோக்கங்களில் ஒன்று அரேபிய இசையைப் பரப்புவதே ஆகும். அதனால் அந்தப் பகுதிகளைச் சுற்றிப் பயணம் செய்து தனது இசையைக் கற்பித்ததுடன், அப்பகுதிகளில் வழங்கிய நாட்டுப்புற இசையை நன்றாகப் பயின்று, குறிப்பிடப்படும் அளவுக்கு தனது படைப்புகளிலும் பயன்படுத்தினார் ஜிர்ஜாப்.

இவரது இசைப் பங்களிப்பின் உச்சமாக இவரால் ஆரம்பித்து வைக்கப்பட்ட இசைக்கல்லூரியும் இசைக்கல்வியும் கருதப்படுகின்றன. மத்தியதரைக் கடல் பகுதியில் முதல் இசைக்கல்லூரி, ஜிர்ஜாப்பினாலேயே ஆரம்பித்து வைக்கப்பட்டது என்பது குறிப்பிடத்தக்க வரலாற்று உண்மையாகும். அவர் பயிற்றுவித்த கீழைத்தேய இசை அன்டலூசியன் பகுதியில் மிக முக்கியத்துவம் பெற்றதுடன் அன்டலூசிய இசைமரபுடனும் இணைக்கப்பட்டுவிட்டது. இந்தக் கலப்பில் உருவாகிய இசை நடனங்கள் இன்றும் வழக்கில் உள்ளன. அவை சம்ராஸ் (Zamras), சம்பிராஸ் (Zampras) என அழைக்கப்படுகின்றன. கி.பி. 15ம் நூற்றாண்டளவில் இந்த கலப்பிசை அன்டலூசியனில் நிலைபெறவும் தொடங்கியது.

கி.பி. 1425ம் ஆண்டு ஏற்பட்ட ஜிப்சிகளின் குடியேற்றம் இந்த இசைக்கு மேலும் மெருகூட்டியது. ஆரம்பத்தில் ஜிப்சிகள் நன்கு வர

வேற்கப்பட்டனர். மத்திய காலத்தில் ஐரோப்பியாவில் ஏற்பட்ட கிறிஸ்தவ எழுச்சியின் வெற்றி கி.பி.15ம் நூற்றாண்டில் அரேபிய அரசின் வீழ்ச்சியோடு அரேபிய, யூத, ஜிப்சி இன மக்களையும் கடுமையான ஓடுக்கு முறைக்கு உள்ளாக்கியது. ஜிப்சிகள் பலவந்தமாக மத மாற்றமும் செய்யப்பட்டனர். ஸ்பெயின் யூதர்கள் தமது மத அனுஷ்டானங்களை மிக ரகசியமாக நடாத்தி வந்ததை தொலைக்காட்சிகள் மிகச் சமீபத்தில் குறுந்திரைக் காட்சிகளாகக் (Documentary) காட்டின.

ஜிப்சிகள் தாம் எந்த இடத்தில் குடியேறுகிறார்களோ அந்த இடங்களில் இசைக்கு முதலிடம் அளித்து தம்மையும் அர்ப்பணிப்பர். அத்துடன் தமது பாணியில் அவ்விசையை இசைத்து தனி முத்திரை பதிப்பதையும் தமது பண்பாகக் கொள்ளுவார்கள். அரேபிய, யூத இன மக்களைப் போலவே ஜிப்சிகளும் ஓடுக்கு முறைக்குட்பட்டதால் அவர்களது இசையும் அரேபிய, யூத இன மக்களின் இசைக்கு மிக நெருக்கமாக நின்றது.

கி.பி.1738ம் ஆண்டு ஸ்பானிய அரசால் பொதுமன்னிப்பு வழங்கப்பட்டமை ஜிப்சிகள் மீதான வன்முறையைக் குறைத்தது. கி.பி.16ம் நூற்றாண்டில் எழுதப்பட்ட குறிப்புக்கள் 1777ம் ஆண்டு ஜிப்சி இசைக்குழு ஒன்று இசை நிகழ்ச்சி நடத்தியதைக் கூறுகின்றன. ரோம, கிரேக்க, அரேபிய, யூதர் முதலிய பல இன மக்களின் இசையின் கலப்பும், மற்றும் அன்டலூசிய நாட்டுப்புற இசை என்பனவும் ஏற்படுத்திய தாக்கத்துடன் இந்த செழுமைகளைத் தாங்கி தங்களது பாணியில் ஜிப்சிகள் இப்புதுவகை இசையை உருவாக்கினர். ஜிப்சிகளின் வருகைக்கு முன்னர் இந்த இசை இருந்திருக்கவில்லை எனினும் பல இன மக்களின் பங்களிப்பான இவ்வகை இசைக்கு ஜிப்சிகள் ஆற்றிய பங்கே மிகப்பெரியது. இவ்வரலாற்று உண்மையை ஒத்துக் கொண்டாக வேண்டும் என இசை வரலாற்று ஆசிரியர்கள் கூறுகின்றனர். இப்படி பல இன மக்களின் பங்களிப்பிலிருந்து ஜிப்சிகள் உருவாக்கிய இசையாகப் ப்ளமிங்கோ பிறந்தது.

கி.பி.17ம் நூற்றாண்டின் இறுதியிலும் கி.பி.18ம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்திலும் ஜிப்சிகளின் இப்புது இசை பற்றி ஐரோப்பிய எழுத்தாளர்கள் குறிப்புகள் எழுதி வைத்துள்ளனர். ஜிப்சிகளின் இந்த வகை இசையை "சிறப்பான, அற்புதமான சம்பவமாக" வர்ணித்தும் உள்ளனர். பிளமிங்கோ

இசைக்கான அடிப்படை உருவம் அமைந்து நிலைபெற்றது 17ம் நூற்றாண்டிலேயே எனலாம்.

1847 எஸ்டபனஸ் கலடிரோன் (Estabanez Calderon) என்னும் எழுத்தாளர் Escenas Andalaus என்ற தனது புத்தகத்தில் கிட்டார் கலைஞரும் பாடகருமான எல்பிளேனேற்றோ (El Planeta) என்பவரைப்பற்றிய குறிப்பே ப்ளமிங்கோ இசையை இசைத்த கலைஞர் ஒருவரைப்பற்றிய முதல் குறிப்பாகும். "ஜிப்சிகள் இரவு முழுவதும் கிட்டார் வாசித்தும் பாடியும் ஆடியும் குதூகலமாகக் கொண்டாடினார்கள்" எனவும் "நான் ஒருவன் தான் அன்னியனாக இருந்தேன்" எனவும் "ப்ளமிங்கோ இசையின் பூரண இனிமையை தடையின்றி அனுபவிக்க வேண்டுமாயின் ஜிப்சி இருப்பிடங்களில், நம்மை அன்னியர்களாக்கிக் கொள்ளாது அவர்களுள் ஒருவராக மாறுவதே சிறந்தது" என்றும் எழுதியுள்ளார். அக்காலத்தில் பாடிய கலைஞர்களில் பூர்ட்டோ ரீல் (Puerto Real), பிரான்சிஸ்கோ ஓடெகா எல்பிலோ (Francisco El Fillo) போன்றவர்கள் சிறப்பிடம் பெற்றவர்களாவர்.

பிரான்சிஸ்கோ எல்பிலோ என்பவர் 1800-1879 கால பகுதியில் வாழ்ந்தவர். இவர் தனது கரகரப்பான குரலில் பாடிப் புகழ் பெற்றவர். இவரது பாணியைப் பின்பற்றி இன்று பல ஜிப்சி கலைஞர்கள் பாடி வருகின்றனர். இந்த வகைக்குரலில் பாடும் முறை இன்றும் வழமையில் உள்ளது. இது "எஃபிலா" (Afilla) என அழைக்கப்படுகிறது.

ஆரம்ப காலங்களில் செல்வந்தர்களுக்காக இசைத்துப் பணம் சம்பாதித்த ஜிப்சிகள் 1850களில் தோன்றிய தேநீர் விடுதிகளில் (Cafe) நடத்தப்பட்ட இசை நிகழ்ச்சிகளில் முக்கியப்பங்கு வகித்தனர். 1860ல் பாடகர் சில்வரோ ப்ரான்கோனெற்றி (Silvero Franconetti 1831-1893) என்பவர் தனது சொந்த கபேயை (Cafe) ஸ்தாபித்து பெருந்திரளான ப்ளமிங்கோ இசை ரசிகர்களை உருவாக்கினார். இவரைப் பின்பற்றி பல கபேக்கள் உருவாகின. இதன் மூலம் ப்ளமிங்கோ இசை பரவலாக ஸ்பெயின் நாடு முழுவதும் பரவியதேயாயினும் அன்டலூசிய பகுதி தவிர்த்த ஏனையோர் இதனை 'ஓர் அன்னிய இசை' யாகவே கருதினார்கள்.

நாளடைவில் இதன் வளர்ச்சி நடனத்துடனும் இணைக்கப்பட்டு புகழ் பெறத் தொடங்கியது. இதனால் பல ஜிப்சி இனத்தவர்கள் கவரப்பட்டு தச்சவேலை, இரும்பு வேலை, முந்தி

தமிழினி

342, டி.டி.கே சாலை
இராயப்பேட்டை
சென்னை 600 014
தொலைபேசி : 8205584

கவிதைகள்

அறிவின் கரைமீறி சேஷையா ரவி	ரூ.35
மீனுக்குள் கடல் பாதசாரி	ரூ.15
பூனையைப் போல அலையும் வெளிச்சம் குட்டி ரேவதி	ரூ.15
சிலைகளின் காலம் சுகுமாரன்	ரூ.20

நாவல்கள்

சித்தார்த்தன் ஹொமன் ஹொஸ்ஸெ	ரூ.45
பின்தொடரும் நிழலின் குரல் ஜெயமோகன்	ரூ.290
புயலிலே ஒரு தோணி கடலுக்கு அப்பால் ப. சிங்காரம்	ரூ.180
ஹால ஓஸ்மான் செம்பேன்	ரூ.40
கன்னியாகுமரி ஜெயமோகன்	ரூ.50

சிறுகதைகள்

இன்னும் மனிதர்கள் சேஷையாரவி	ரூ.55
டேபிள் டென்னிஸ் கோபிகிருஷ்ணன்	ரூ.15
உயிர்த்திருத்தல் பூமா. வாசுகி	ரூ.40
கன்னிவாடி க. சீ. சிவகுமார்	ரூ.50

விமர்சனம்

புதுமைப்பித்தனும் கயிற்றரவும் ராஜமார்த்தாண்டன்	ரூ.60
புதுமைப்பித்தனும் ஜெயகாந்தனும் வேதசகாயகுமார்	ரூ.60
புதுமைப்பித்தன் எனும் பிரம்மராஷ்டன் ராஜ் கௌதமன்	ரூ.50

Advi

ரிகை பறித்தல், சப்பாத்துத் தொழில் போன்ற மரபுரீதியான தொழில்களைக் கைவிட்டு தொழில்முறைக் கலைஞர்களாக வாழத் தலைப்பட்டனர். ஒவ்வொரு குடும்பத்திலும் மிகச் சாதாரணமாக இசைக்கப்பட்டு வந்த இந்த இசை கஷ்டமான தொழில்களால் ஏற்பட்ட வேதனையிலிருந்து இவர்கள் விடுபடவும் வழியை மைத்தது. இயற்கையாகவே இசையில் ஈடுபாடும் ஆர்வமும் உடைய இவர்கள் தங்கள் சமையான வாழ்க்கையை இலகுவாக்கும் நோக்கத்துடன் இசையை தொழில்முறை வழிகளில் ஒன்றாக ஆக்கிக் கொண்டார்கள்.

ப்ளமிங்கோ இசையில் உபயோகிக்கப்படும் ஒரே வாத்தியம் கிட்டார் ஆகும். ஸ்பெயினுக்கு வெளியே இந்த இசை 'நடனமும் கிட்டாரும்' என்றே அறியப்பட்டு வந்தது.

பழைய கிரேக்கக் கதைகளில் கிதாரா என்று ஒரு வாத்தியம் கூறப்படுகிறது. இது ஹேர்மெஸ் (Hermes) என்ற கடவுளின் கையில் உள்ளதாகவும் கூறப்படுகிறது. W.W. Hunter என்பவர் எழுதிய இந்திய இசை (Indian Music) என்ற நூலில் "இந்திய சங்கீதம் சுமார் 2300 வருடங்களுக்கு முன் பாணினி காலத்தில் எகிப்து, பாரசீகம், அரேபியா போன்ற தேசங்களுக்கு கொண்டு போகப்பட்டது" என்றும் "பின்னர் 11ம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் கைடோ எல் அரேஷோ (Guido L. Arezzo) என்பவரால் ஐரோப்பிய சங்கீதத்தில் அமைக்கப்பட்டது" எனவும் "தற்காலத்தில் Gamut என்று அழைக்கப்படும் (கிரேக்கத்தில் இதன் அர்த்தம் Gamma) தமிழ் இசையில் கிராமம் (ஆரோகணம் அவரோகணம்) என்பதனைக் குறிக்கிறது" என்றும் கிரேக்க தத்துவமேதை பைதோகரஸ் (Pythagoras) இந்திய (தமிழ்) சுரமுறையை கிரேக்க இசை முறையில் அமைத்தார்" எனவும் கர்னாமிர்த சாகரம் என்ற இசை நூலில் மேற்கோள் காட்டப்பட்டுள்ளது.

இதனை ஏற்றுக் கொள்ளும் வகையில் ஐரோப்பிய இசை வரலாற்று நூல்களும் இவ்வாத்தியம் 2400 ஆண்டளவில் ஆசியாவிலிருந்து எகிப்து நோக்கி படையெடுப்பு நடத்தியவர்கள் மூலம் எகிப்து வந்ததாகவும், பின் எகிப்தியர்கள் பல நரம்பு கொண்ட வாத்தியமாக அதனை மாற்றியதாகவும், மரத்தினால் பெட்டி போன்ற அமைப்பில் மாற்றப்பட்டது எனவும் கூறுகின்றனர். அத்துடன் இந்த வாத்தியத்தை அரேபியர்கள் எகிப்தியர்களிடமிருந்து

“உரியமையாகப் பெற்றார்கள்” எனவும் சொல்லப்படுகிறது. எகிப்தியர்களால் Laud என அழைக்கப்பட்ட இந்த இசைக் கருவியை ஜிர்ஜாப் (Zirjab) கி.பி. 822ல் கோர்டோபாவிற்கு (Cordoba) கொண்டு வந்தார். அரேபியர்களின் ஐரோப்பா வந்து சேர்ந்த இவ்வாத்தியம் பின் வந்த நூற்றாண்டிலேயே சிதாரே (Citare) என அறியப்பட்டது. எனினும் கி.பி. 15ம் நூற்றாண்டிலேயே கிட்டார் (Guitarra) என்றும் பெயர் பெற்றது. இன்றைய கிட்டார் (Guitar) வாத்தியக் கருவிக்கான அமைப்பு கி.பி. 17ம் நூற்றாண்டிலேயே அமைக்கப்பட்டதோடு அக்காலங்களிலேயே பரவலாகவும் பாவிக்கப்பட்டலாயிற்று.

இப்படியே ஜிப்சிகளுக்கும் இந்த இசைக் கருவி கிடைத்தது எனினும் எல்லா ஜிப்சி இசைக்கலைஞர்களுக்கும் இது உடனே கிடைத்திருக்கவில்லை. தொழில் ரீதியாக இசையை நடத்தி வெற்றி பெற்ற கலைஞர்களே பொருளாதார ரீதியில் மேம்பாடுடையவர்களாக இருந்தமையால் அவர்களே அதனை வாங்கும் சக்தியுடையவர்களாயிருந்தனர். படிப்படியாக இக்கருவி பரவலான மக்களின் பயன்பாட்டுக்கு வரத்தொடங்கியதும் ஜிப்சிகளும் பயன்படுத்தி சாதனை புரிந்தனர். அதில் தமக்கென்ற ஓர் முறையையும் வளர்த்தெடுத்தனர். இதன் மூலம் புதிய கலைக்குழுக்களும் பெருகத்தொடங்கின.

கடந்த ஐம்பது வருடங்களாக கிட்டாரின் பங்கு ப்ளமிங்கோ இசையில் மிகப்பெரிய அளவில் வளர்ந்துள்ளது. 1970களின் இறுதியிலும் 1980களின் ஆரம்பத்திலும் குறிப்பிடத்தக்க கலைஞர்கள் உருவாகியுள்ளனர். அவர்களில் பிரான்சிஸ்கோ சன்சஸ் கோமெஸ் (Francisco Sansez Comez 1940 -) என்பவர் உன்னதமான கலைஞராகக் கருதப்பட்டு வருகிறார்.

1960களிலிருந்து உல்லாசப் பயணிகளைக் கவர்வதற்காக ப்ளமிங்கோ இசை பயன்படுத்தப்பட்டு வந்தது. இதன் மூலமே வெளிநாட்டவர்கள் மத்தியில் இந்த இசை ஸ்பெயின்

நாட்டு இசை என உலககொங்கும் புகழ் பெறத் தொடங்கியது.

கிட்டார் என்றதும் டியங்கோ ரெயினாட் (Django Reinhardt) என்ற மாபெரும் கலைஞரைக் குறிப்பிடாமல் இருக்க முடியாது. ஏனெனில் ஜிப்சி இனத்தில் பிறந்த இவர் ஜாஸ் (Jazz) இசையில் பல புதுமைகளைச் செய்தவர். இசையுலகில் மாமன்னராகத் திகழ்ந்தவர் என்பதை இசை அறிஞர்களும் ஆர்வலர்களும் இன்றும் வியப்புடன் கூறுவர். ஜிப்சி இன கலைஞர்களில் இவரே புகழ்பின் உச்சியில் இருந்தவர் என்றால் அவரது திறமை தவிர வேறென்னவாக இருக்கமுடியும்? ஸ்டீபன் கிரப்பெலி (Stephane Grappelli) என்ற வயலின் மேதையுடன் இணைந்து 1930களில் இவர் நடாத்திய இசைக் கச்சேரிகள் ஜாஸ் இசையின் பொற்காலம் எனக் கருதப்படுகிறது.

ஜாஸ் இசை வரலாற்றைப் பற்றிக் குறிப்பிடும் கலைஞர்கள் பலர் ஐரோப்பிய ஜிப்சி இசையே அதன் ஊற்றுக் கண் எனக் கூறுவர். (இது தனியே ஆராயப்பட வேண்டிய விடயம்.) உலகப் புகழ் பெற்ற இந்திய சித்தார் இசை மேதையான ரவிசங்கர் "இந்திய இசைக்கும் ஜாஸ் இசைக்கும் ஆப்பிரிக்க இசைக்கும்

நெருக்கம் உண்டு” என ஒரு பேட்டியில் கூறியது இங்கு நினைவு கூரத்தக்கது.

இந்தியாவிற்கும் ஜிப்சிகளுக்கும் இடையேயுள்ள நெருக்கம் அவர்களது இசையிலும் வெளிப்படுகின்றது. இதற்குச் சான்றுகளாக ஹங்கேரிய ஜிப்சிகளின் இசையில் சுத்த சாவேரி, ஆபேரி, கீரவாணி போன்ற ராகங்களும் ஆஸ்திரிய நாட்டு ஜிப்சிகளின் இசையில் சிம் மேந்திர மத்திமம், துருக்கி நாட்டு ஜிப்சிகளின் இசையில் சாருகேசி, சக்ரவாகம், மாயாமாளவகௌளை, சிந்துபைரவி போன்ற ராகங்களும் இருப்பதை நாம் கேட்கலாம்.

பழைய தமிழ்ச் சினிமா படங்களில் அன்றைய திரை இசையமைப்பாளர்கள் கிழக்கு ஐரோப்பிய நாடுகளின் (செக்கோஸ்லவாக்கியா, ருமேனியா, ஹங்கேரி) நாட்டுப்புற இசையை ஆங்காங்கே பயன்படுத்தியிருப்பதையும், இன்று வரையும் அது தொடர்வதையும் நாம் கேட்கலாம். கிழக்கு ஐரோப்பிய நாடுகளில் நாட்டுப்புற இசை விழாக்கள்தான் பிரதானமாக கொண்டாடப்படுகின்றன என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. அதில் ஜிப்சிகளின் பங்கு மகத்தானது.

புகழ்மிக்க இவர்களது இசைப்பயணம் இவர்கள் மேல் பூட்டியிருக்கும் அடிமைச் சங்கிலியை உடைத்தெறியும் ஓர் ஆயுதம். சுதந்திர தாகத்தைத் தீர்க்கத் துடிக்கின்ற உணர்ச்சி வெள்ளமாகவும், பஞ்சைகளாகவும் பாமரர்களாகவும் தம் சுயம் தேடிய ஓர் இனமக்களுடைய இதயத்தின் மொழியாகவும் தங்கள் படைப்பாற்றல் மிகுதி

யால் “கலாச்சார நாட்டு மக்களை” பாதித்து வெற்றி நாட்டிய ஒரு இசை வரலாறு என்றும் கூறின் மிகையாகாது.

சான்றாதாரங்கள்

1. Hvemer Sigojnerne - Alicja Penigen.
2. Skyd Zigeverne - Fritz Pedersen.
3. Den Lange Vej - Isabel Fonseca.
4. Gipsies in Europe
5. Jazz Special - 1994, May.
6. Folk & Music - 1990, Sep.
7. Information (1983 - 1991)
8. Politiken (1989-1990)
9. கருணாமீர்த சாகரம் - ஆபிரகாம் பண்டிதர்
10. கர்நாடக சங்கீத புஸ்தகம் 111 - பி.சாம்ப மூர்த்தி
11. புதிய கலாச்சாரம் (மக்கள் கலை இலக்கியக் கழக வெளியீடு)

Music

1. Amedeus (Mozart Film Music) (LP)
2. The Prisoners Song (Hungarian Gipsy Music) (LP)
3. The Gipsy Music From Turkey - (CD)
4. Der Zigeuner Baron (The Gipsy Baron) Opera - (Cassette)
5. Folk Music From Rumania - (Trade De Haidokus) LP
6. Hungarian Dances - Johannes Brahms - (LP)
7. Flamenco Music - Spain (CD)
8. Slovanic Dances - cassette

ஓலியங்கள் : T. தங்கவடிவேல் செளந்தர்

தாமரைச் செல்வி பதிப்பகத்தின் விற்பனையில்...

கவிதை

1. மலைகளைத் தவிரவும் எமக்கு நண்பர்கள் இல்லை - குர்தீஸ் கவிதைகள் (மொ. பெ.) யமுனா ராஜேந்திரன் ரூ.50
2. எனக்குள் பெய்யும் மழை - 22 ஆசிய பெண் கவிகள் தொகுப்பு - (மொ. பெ.) யமுனா ராஜேந்திரன் ரூ.75
3. எப்போதாவது ஒரு நாள் நட்சத்திரன் செவ்விர்தியன் ரூ.25
4. சினக்கவிதைகள் - (மொ. பெ.) கல்பனா ரூ.30
5. சனங்களின் கதை - த.பழமலய ரூ.30
6. தாராவிச் சித்திரங்கள் - ஆறாவயல் பெரியய்யா ரூ.25
7. பட்டாம்பூச்சி விற்பவன் - நா. முத்துக்குமார் ரூ.25
8. நியூட்டனின் மூன்றாம்விதி - நா. முத்துக்குமார் ரூ.25
9. வெட்கம் தொலைத்தது - ந. விச்வநாதன் ரூ.20
10. எப்படி இருக்கிறாய் - ராகப்பிரியை ரூ.30

நாவல்

11. சிலுவையில் தொங்கும் சாத்தான் சுகித்வாங்கோ (கென்ய நாவல்) தமிழாக்கம் : அமரந்தா ரூ.125
12. நிழல்களுடன் உரையாடல் - மார்த்தா த்ராபா ரூ.50

நாடகம்

13. தொப்பான் (பிரஞ்சு மூலம்) தமிழில் : ஜெயராஜ் தனியேல் நுண்கலைகள் ரூ.50
14. ஜான் ஆபிரகாம் : கலகக்காரரின் திரைக்கதை - (தொகுப்பு) ரூ.80
15. புகலிட சினிமா - (விவாதக் கட்டுரைகள்) யமுனா ராஜேந்திரன் ரூ.60

16. பைசைக்கிள் தீவ்ஸ் - விக்டோரியா டி சிகா (மொ. பெ.) அஜயன்பாலா ரூ.30
17. அரசியல் சினிமா - 16 இயக்குநர்கள் யமுனா ராஜேந்திரன் ரூ.75
18. ஆப்ரிக்க சினிமா - யமுனா ராஜேந்திரன் ரூ.30
19. மக்களுக்கான சினிமா - (தொகுப்பு) ரூ.50
20. நாசகர சக்கரவர்த்தி திருவாடுதுறை ராஜரத்தினம் பிள்ளை வரலாறு ரூ.35
21. திராவிடர் கட்டடக்கலை - முவோ துப்ருயல் (மொ. பெ.) முரளி அரூபன் ரூ.30
22. சாயுங்காலம் - ஜி. முருகன் சிறுகதை ரூ.45
23. தாவரங்களுடன் உரையாடல் - எஸ். ராமகிருஷ்ணன் ரூ.35
24. உயிர்த் தண்ணீர் - கண்மணி குணசேகரன் ரூ.35
25. பனைமுனி - அபிமானி ரூ.30
26. உதிர்இலைக்காலம் - நா. கண்ணன் ரூ.30
27. உப்புக்கத்தியில் மறையும் சிறுத்தை - கோணங்கி ரூ.60
28. ஜார்ஜ் லூயி போர்ஹே - எஸ். ராமகிருஷ்ணன் படைப்புலகம் ரூ.30

தொடர்புக்கு :

தாமரைச் செல்வி பதிப்பகம்

31/48, ராணி அண்ணாநகர், சென்னை 600 078

தொலைபேசி : 4728326

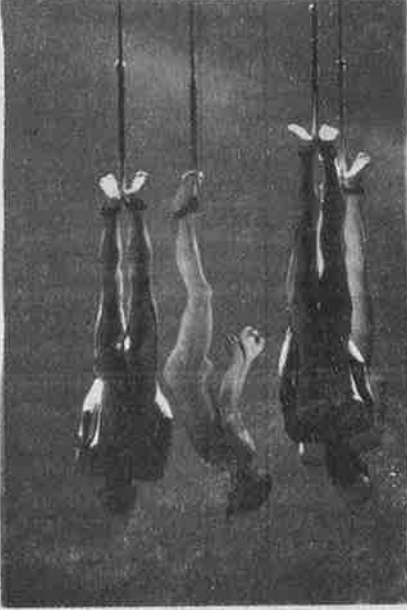
இணையதளம் : <http://users1.50megs.com/thamarai>

மின்னஞ்சல் : pt_arasu@usa.net

Adv

ஆனையிறவிலிருந்து அமெரிக்கா வரை

இந்தியா, இலங்கை போன்ற நாடுகளில் செய்தி, தொடர்புடகங்கள் போன்றவற்றின்மீது கண்ணுக்குத் தெரியக்கூடியதாகவும், தென்படாத முறையிலும் கட்டுப்பாடுகள் உள்ளன. நேரடித் தணிக்கை என்பதை விடப் பெருநிறுவனங்களும், செய்தித்தாள்களும் கடைப்பிடிக்கிற சுய தணிக்கை முறைதான் போர்ச்சூழலிலும் நெருக்கடி நிலைகளிலும் பொதுமக்களுக்குத் தீங்கு விளைவிப்பவையாக உள்ளன.

இந்த முறை ஆனையிறவுப் பகுதியில் பெரும் போர் எழுந்த போதும் வழமை போலவே கவனிக்கப்படாத ஒரு போராக அல்லது வசதியாக மறந்து விடக்கூடிய ஒரு போராகவே அதனை உலகின் முக்கியமான நகரங்களில் இருந்து வெளியாகும் செய்தித்தாள்களும், அந்த நகரங்களை மையமாகக் கொண்டிருக்கும் பலம் வாய்ந்த செய்தி நிறுவனங்களும் கணிப்பீட்டிருந்தன. இந்தியாவின் செய்தி நிறுவனங்களும் ஆங்கிலச் செய்தித்தாள்களும் கூட இதற்கு விதிவிலக்கல்ல.

என்னும் ஆனையிறவுப் பெரும் படைத்தளம் விடுதலைப்புலிகளிடம் வீழ்ச்சியுற்ற பிற்பாடு ஈழப்போரின் வரைபடம் அடிப்படையிலேயே மாறி விட்டது. இலங்கையின் தெற்குப் பகுதியிலிருந்து தரைவழியாக யாழ்ப்பாணத்திற்குள் நுழையும் வழியில், ஒரு முக்கியமான புள்ளியில், மக்களின் போக்குவரத்தைக் கட்டுப்படுத்தவும் தடுக்கவும் கூடியவகையில் அமைந்திருந்தது ஆனையிறவுப் பெரும் படைத்தளம். அதனோடு கூடவே பயணிகளைப் பரிசோதித்து, விசாரணை செய்து நுழையலாமா இல்லையா எனத் தீர்ப்பு வழங்குகிற சோதனைச் சாவடியும் முன்பு இருந்தது. வெகுகாலத்திற்குமுன்பு, வடக்குக்கும் வடக்கை நீங்கியும் பயணம் செய்த ஒவ்வொருவருக்கும் ஆனையிறவு தாண்டுகிற அனுபவம் திகிலான ஒன்றாக இருந்திருக்கும். ஆனையிறவுப் படைத்தளத்தினுள் இருந்த வாடிவீட்டு வதை முகாமுள் கொல்லப்பட்டவர்கள், சித்திரவதை செய்யப்பட்டவர்களது எண்ணிக்கையும் கணக்கிடலடங்காது. ஆனையிறவு ஒரு “பாடல் பெற்ற தலமும்” கூடத்தான். “சா விளைச்சல்” எனும் ஒரு உக்கிரமான கவிதையில் சா. இராமலிங்கம் ஆனையிறவு படைத்தளவதை முகாமைச் சொல்லுகிறார்.

இத்தகையதொரு பாடல் பெற்ற தலத்தின் வீழ்ச்சியும், அதன் நேரடி விளைவான பெருந்தொகையான இலங்கைப் படையினர் யாழ்ப்பாணத்தில் சிக்குண்டமையும், இவற்றோடு தொடர்பற்றதாக, இலங்கை அரசின் கோரிக்கையை ஏற்று இந்திய அரசு தலையிட்டு இலங்கைக்கு உதவி செய்து வருவதும் இப்போது பழமை

யான செய்தி. ஆனையிறவு வீழ்ச்சி, அதன் பின்னான போர்க்கள மாற்றங்கள், போரியல் நகர்வுகள் பற்றிய ஏராளமான கட்டுரைகளையும், தகவல்களையும் இராணுவ வல்லுநர்களும், போரியல் ஆய்வாளர்களும் குவித்திருக்கிறார்கள். அது என்னுடைய துறை அல்ல. இந்தக் கட்டுரையில் என்னுடைய கவனமும் அது அல்ல. படைத்தளம் வீழ்ச்சியுற்ற போதும் அதற்கு முன்பாக படைத்தளத்தின் சுற்றயலில் இருந்த சிறு படைத்தளங்கள் வீழ்ச்சியுற்று பெரும் படைத்தளத்தின் வீழ்ச்சியைக் குறி காட்டியபோதும் இலங்கை, இந்திய மற்றும் உலகச் செய்தித்தாள்கள், செய்தி நிறுவனங்கள் இந்நிகழ்வைப் பதிவு செய்த முறையும் இது பற்றிய அவர்களுடைய வியாக்யானங்களும் பற்றிய ஒரு மீள்பார்வை, போர் - செய்தித்தாள்கள் - கருத்துச் சுதந்திரம் பற்றிய சில அடிப்படையான கேள்விகளை எழுப்ப உதவக் கூடும்.

செய்தித்தாள்கள் மட்டும் அல்ல இணை வலையிலும் செய்திகளைத் தருகிற நூற்றுக்கணக்கான இணையத்தளங்களிலும் கூட உச்சக்கட்ட கவனம் பெற்றதாகக் கருதப்படுகிற “யாழ்ப்பாணத்திற்கான யுத்தம்” (இது நியூயார்க் டைம்ஸ்ஸுடைய சித்தரிப்பு. என்னுடையது அல்ல.) தமிழ்நாடு, இலங்கை, புலம் பெயர்ந்து தமிழர் வாழும் புகலிடங்களிலெல்லாம் தமிழர்கள் மத்தியில் திகிலையும், ஆர்வத்தையும், எதிர்பார்ப்பையும் ஏற்படுத்தியிருந்தது.

தொடர்பு ஊடகங்கள் இந்தப் போரை எவ்வாறு கையாண்டுள்ளன என்பதைப் பற்றி நாங்கள் இப்போது பரிசீலனை செய்ய வேண்டியிருக்கிறது. *If it bleeds; it leads* என்பதும் *War sells but peace sucks* என்பதும் தொழில் முறை தொடர்பு ஊடகவியலாளர்கள் மத்தியிலும், தொடர்பு ஊடகங்களைப் பெருமளவுக்கு வாங்கிக் குவித்து வைத்திருக்கும் மேலை நாட்டுச் செய்தித் தொலைக்காட்சி நிறுவனங்களது உரிமையாளர்கள் மத்தியிலும் அடிக்கடிப் பேசப்படுகிற, உச்சாடனம் செய்யப்படுகிற ஒரு மந்திரமாகும். அந்த வகையில் முக்கியத்துவம் வாய்ந்த ஒரு போர் என்ற வகையிலும் இந்தியத் தலையீட்டைப் பழையபடி

மந்தகதியில் இருந்து தீவிர நிலைக்கு இழுத்துவிட்டது என்பதாலும் ஆனையிறவு கவனத்தைப் பெறாமளவுக்கு ஈர்த்துவிட்டமையை நாம் புரிந்து கொள்ள முடியும்.

இலங்கையின் வடகிழக்கு யுத்தப் பிரதேசங்களுக்குச் செய்தியாளர்கள் எவரையும் இலங்கை அரசு அனுமதிப்பதில்லை. செய்தித்தடையும், தணிக்கையும் நடைமுறையில் உள்ளன. இவை முக்கியமானவை எனினும் கடந்த பத்து ஆண்டுகளாக உலகச் செய்தி நிறுவனங்களோ அன்று இந்தியச் செய்தி நிறுவனங்களோ இது பற்றிப் பெரிதுபடுத்தவில்லை. கொழும்பில் மையம் கொண்டிருக்கும் சிங்கள, ஆங்கிலச் செய்தித்தாள்களும், தொலைக்காட்சியும், ஈழப்போர் தொடர்பாக இலங்கை அரசின் நிலைப்பாட்டையே உணர்வுபூர்வமாகப் பின்பற்றி வருகின்றன. விதிவிலக்குகளாக சிங்கள மொழி வாரத் தாள்களான 'யுக்திய' மற்றும் 'ராவய' என்பவை உள்ளன. தணிக்கைப்பற்றிக் கூச்சலிடுகிற ஓரிரு ஆங்கிலத்தாள்களும் தணிக்கையை எதிர்ப்பதற்கான காரணம், போரின் அவலத்தைச் சொல்ல முடியவில்லை என்பதோ அன்றியும் அரசாங்கம் கூறிவருகிற பொய்களை அம்பலப்படுத்த முடியாமல் இருக்கிறதோ என்பதோ அல்ல. மாறாக இப்போரை அரசும் படையினரும் சிறப்பாகவும், சாதுர்யமாகவும் வெற்றிகரமாகவும் நடத்த முடியாமல் இருக்கிறது என்பது பற்றிய தமது 'போரியல்' விமர்சனங்களையும், படைத்துறை ஆலோசனைகளையும் எழுத முடியாமல் இருக்கிறது என்பதுதான். இலங்கையின் Sunday Times வாரஇதழின் படைத்துறைச் சிறப்புக் கட்டுரையாளரான இக்பால் அத்தானி என்பவருடைய எழுத்துக்கள் இந்தப் போக்கிற்கு அற்புதமான உதாரணம். இந்தச் செய்தியாளர்தான் இலங்கையின் சிறந்த, 'துணிச்சல்' மிக்க செய்தியாளர் என்ற விருதைப் பெற்றவர் என்பது முரண்நகை. தணிக்கை நடைமுறையில் இல்லாத காலங்களில் கூட (இவை அத்திப் பூத்தாற் போல!) இந்தச் செய்தித் தாள்கள் வடக்கு - கிழக்கு அவலங்களைப் பற்றியும், படைத்துறை அட்டூழியங்களைப் பற்றியும் எழுதுவது இல்லை. இத்தகையதொரு போக்கு - 'சிறுபான்மை' மக்களது பிரச்சனைகள், அவலங்கள், அரசியல் என்பவற்றைப் புறந்தள்ளுவதும் அவற்றுக்கு மைய நீரோட்டத்தில் கவனிப்புத் தராததும் - இலங்கையின் பெரும் செய்தித்தாள்களது இயல்பு மட்டுமல்ல. உலகம்

எங்கும் இத்தகைய ஒரு போக்கு உள்ளது. எனினும் ஒரு போர்ச்சூழலில் இந்தப் போக்கு ஏற்படுத்தக் கூடிய அபாயமும் பாதிப்புகளும் வகை தொகை அற்றவை. ஈழப்போர் தொடர்பாக இலங்கையின் சிங்கள, ஆங்கிலச் செய்தித்தாள்கள் எழுதுவதையும் காஷ்மீர், மிசோரம் மற்றும் அஸ்ஸாம் நிலவரங்கள் பற்றி இந்திய மையநீரோட்ட நாளேடுகள் எழுதுவதையும், வளைகுடா யுத்தம் மற்றும் ஈராக் மீதான அமெரிக்க, பிரித்தானிய மற்றும் 'நேச' நாடுகளின் தொடர்ச்சியான குண்டு வீச்சுக்கள் பற்றிய நிலைத்தேயச் செய்தித்தாள்கள் / நிறுவனங்கள் எழுதுபவற்றையும் தொடர்ந்து கவனித்து வருபவர்களுக்கு இந்த மூன்று தழுவிலும், ஆட்சிபுரிபவர்களுக்கு விசுவாசமாக இந்தச் செய்தித்தாள்கள் இயங்குவதைத் தெளிவாக இனங்காண முடியும். 'இராணுவ வட்டாரங்கள்' (military sources) தெரிவிப்பதை

சமூகத்துக்கும் பொது நலத்துக்கும் உரியதான அணுகுமுறையுடன் செய்தி களையும் கட்டுரைகளையும் தருவது என்ற ஒரு அடிப்படைச் செய்தி உலக அறம் மீறப்பட்டு செய்தி, தகவல் என்பன வெறும் லாபம் தரும் பொருளாக இன்று மாற்றப்பட்டுவிட்டது.

யும், அரசுகளின் அதிகாரபூர்வமான கள நிலவர அறிக்கைகளுக்கு நெற்றுக்கொண்ட தகவல்களையும் எவ்விதமான தயக்கமும் அற்றுத் தொடர்ச்சியாகப் பிரசுரித்து வருவதில் இந்த நிறுவனங்களுக்கும் செய்தித்தாள்களுக்கும் எவ்வகையான நாணமும் இருப்பதில்லை.

பத்திரிகைச் சுதந்திரம், கருத்துச் சுதந்திரம், ஜனநாயகம் என்பன செழித்திருப்பதாகக் கூறப்படும் அமெரிக்கா, கனடா, ஸ்டுவே இந்தியா போன்ற நாடுகளில் போர் - பத்திரிக்கை - 'தேசிய' நலன்கள் எப்படி ஊடாடுகின்றன என்பதைப் பார்ப்போம். இலங்கையில் இயங்கும் இந்தியச் செய்தி நிறுவனங்களில் United News of India (UNI), Press Trust of India (PTI) என்பன முக்கியமானவை. The Hindu, Frontline, Times of India, Indian Express ஆகிய செய்தித்தாள்களுக்குச் செய்தியாளர்கள் உள்ளனர். இந்நிறுவனங்களும், இவற்றின் செய்தியாளர்களும் பெருமள

வுக்கு இந்தியாவிலிருந்து அனுப்பப்பட்டவர்கள். எனினும் இலங்கைப் பத்திரிக்கையாளர்களையும் தொழிலுக்கு அமர்த்தியுள்ளனர். முக்கியமான 'சம்பவங்கள்', 'திருப்பங்கள்' இலங்கையில் ஏற்படுகிற போது இந்திய மேலிட நிறுவனத்திலிருந்தே சிறப்புப் பத்திரிகையாளர்கள் அனுப்பப்படுவதுடன் மேலிட முடிவுகளே செய்தியின் கருத்தியலைத் தீர்மானிப்பதாக இருக்கின்றன. ஆனையிறவு வீழ்ச்சியின் பிற்பாடும் ஆனையிறவுத் தளம் மீதான தாக்குதல்களின் போதும் மேற்குறிப்பிட்ட நிறுவனங்களும், செய்தித்தாள்களும் எழுதிய செய்திகளும், தலையங்கங்களும் நல்ல உதாரணங்களாகும். 'தமிழ்நாட்டையும் சேர்த்து உருவாக்கப்படுகிறது ஈழம்' என்பதாகவும், 'வடபுலம் முழுவதையும் முற்றாகப் புலிகள் கைப்பற்றிவிட்டால் ஈராக்குக்கு அடுத்தபடியாக ஒரு மளவு நிலப்பரப்பு சேர்ந்துவிடுகிற தூழல் ஏற்பட்டுவிடும். எனவே இந்தியாவின் பாதுகாப்புக்கும் பெரும் அச்சுறுத்தல் ஏற்பட்டுள்ளது' என்பதாகவும் கருத்துக்கள் முன்வைக்கப்பட்டன. இலங்கை அரசின் 'அதிகாரபூர்வமான' செய்திகளை மட்டுமே இந்த நிறுவனங்கள் பெருமளவுக்குப் பயன்படுத்தி வருகின்றன. இலங்கை அரசினதும் அதற்குச் சார்பான இணையத்தளங்களும் (உதாரணமாக LankaPages.com) இந்தியச் செய்தித்தாள்கள், நிறுவனங்கள் பிரசுரிக்கிற செய்திகளையும், கட்டுரைகளையும் மறுபிரசுரம் செய்வதன் மூலம் தமது பிரச்சாரத்தையும் இலக்கு வாக்கிவிடுகின்றனர். இந்தப் பொறிமுறையில் மிகவும் தீவிரமாகவும் சாணக்கியமாகவும் தொழில்படுவன The Hindu நிறுவனமும், Frontline சஞ்சிகையும். அணு ஆயுத எதிர்ப்பு, அணுவெடிச் சோதனைகளுக்கு எதிர்ப்பு, சுற்றுச்சூழல் என்று 'முற்போக்கு' அரசியல் முலாம் காட்டுகிற Frontline (இதனுடைய ஆசிரியர் பீடத்தில் புகழ்பெற்ற சமூக விஞ்ஞானச் சிந்தனையாளரும் புலமையாளருமான ஏஜாஸ் அஹமது (Aijaz Ahmad) இப்போது சேர்ந்து கொண்டுள்ளார். அஹமது மார்க்சிய மரபில் வந்த சீரிய சிந்தனையாளர்களுள் ஒருவர் என்பது மட்டுமின்றி ஒடுக்கப்படுகிற மக்களின் போராட்டங்களுக்கும் தேசியத்துக்கும் ஆதரவானவராகத் தன்னை இனங்காட்டி உள்ளவர்.) இந்த விஷயத்தில் பல படிக்க முன்னேறியுள்ளது. "ஈழத்தமிழர்களுக்கு ஆதரவாக எழுதுவதென்பது புலிகளை ஆதரித்து எழுதுவதாகவே

இருக்கும். எனவே அத்தகைய ஒரு காரியத்தை எம்மால் செய்ய முடியாது" என்று இந்தியப் பத்திரிகை நிறுவனம் ஒன்றின் முக்கியமான உறுப்பினர் இலங்கைப் பத்திரிகையாளர்களிடம் தெரிவித்திருக்கிறார்.

1994ம் ஆண்டிலிருந்தே சந்திரிகா குமாரதுங்காவையும் அவரது அரசையும் ஆதரிப்பது என்ற நிலைப்பாட்டை இந்த நிறுவனங்கள் பின்பற்றி வருகின்றன. 'தீர்வுப்பொதி' என்று அழைக்கப்படுகிற அரசியல்மைப்பு மாற்றங்கள் குறித்து இந்த நிறுவனங்கள் அனைத்தும் எழுதிய வற்றைப் படிப்பவர்கள் தவறாமல் கண்டுகொள்ளக்கூடிய வசனங்களில் சில பின்வருமாறு:

"Wide ranging autonomy for Tamils"

"Granting wide powers to the Tamils"

"Unprecedented attempt by (The President) Chandrika"

தீர்வுப் பொதியும், உத்தேச அரசியலமைப்பு மாற்றமும் குப்பைக் கூடைக்குள் போய்விட்டதென்பது ஒருபுறமிருக்க, ஈழத்தமிழர்களின் அடிப்படைப் பிரச்சனைகளையே தீர்க்க வழிமுறையற்ற ஒரு பொதியை 'wide ranging autonomy package' என்று தொடர்ச்சியாக எழுதிவந்தள்ள இந்த நிறுவனங்கள். இதே பாணியைத்தான் Reuters, AFP போன்ற பெருநிதிக் கூட்டுத்தாபனங்களும் பேணிவருகின்றன. இலங்கை அரசுக்கு இது ஒரு பிரச்சார வெற்றி எனினும் இந்த வெற்றி ஒரு கானல் நீர் போன்றது என்பதைத் தீர்வுப் பொதியின் தோல்வியும், ஆனையிறவுக்குப் பின்பான அரசியல் துழலும் காட்டுகின்றன. 'எந்த நிலையிலும் சந்திரிகாவை ஆதரிக்கவேண்டும் என்பதுதான் இந்திய நலன்களுக்கு உகந்தது. அதை நாம் கைவிட முடியாது' என்பதுதான் இப்போதைய இந்தியப் பெரும் செய்தி நிறுவனங்களும் அவர்களது ராஜதந்திர நலன்களும் எமக்குத் தெரிவிப்பவை. இந்தப் பின்னணியில் இந்திய அரசு இலங்கைக்கு வழங்குகிற நூறுகோடி ரூபாய் உதவி, இந்தியாவில் இயங்கி வருகிற ஐம்பது ஆயுத உற்பத்தி சாலைகளில் இலங்கை அரசுக்கு இருக்கும் கடனைத் தீர்க்கவே உதவக்கூடும்.

இந்தியா, இலங்கை போன்ற நாடுகளில் செய்தி, தொடர்புடகங்கள் போன்றவற்றின்மீது கண்ணுக்குத் தெரியக்கூடியதாகவும், தென்படாத முறையிலும் கட்டுப்பாடு

கள் உள்ளன. நேரடித் தணிக்கை என்பதை விடப் பெருநிறுவனங்களும், செய்தித்தாள்களும் கடைப்பிடிக்கிற சுய தணிக்கை முறைதான் போர்ச்சுழலிலும் நெருக்கடி நிலைகளிலும் பொதுமக்களுக்குத் தீங்கு விளைவிப்பவையாக உள்ளன.

வளைகுடா யுத்தம், கொலோவாச் சிக்கலுக்குப் பிற்பாடான நேட்டோவின் யுத்தம் இரண்டையும் மேற்குநாடுகளின் தொடர்புடகங்கள் கையாண்டுள்ள முறைமையையும் இந்த யுத்தங்களின் போது நேட்டோ நாடுகள் கடைப்பிடித்த தணிக்கை, சுயதணிக்கை முறையையும் பார்க்கிற போது நிலைமை அங்கேயும் ஒன்றுதான் என்று தெரிகிறது. பொதுமக்கள் கொல்லப்பட்டமை, விவரமான தகவல்கள் என்பன உடனடியாகக் கிடைக்காமல் இருந்தன என்பதோடு பத்திரிகையாளர்கள் தளத்துக்கு அனுமதிக்கப்படவேயில்லை.

மேற்குநாடுகளையும் குறிப்பாக அமெரிக்கா, கனடா ஆகிய நாடுகளைப்பொறுத்தவரை உலகமயமாக்கலுடன் இணைந்ததாகச் செய்தித்தாள்கள், தொடர்புடகங்கள், சினிமா, தொலைத்தொடர்பு, இணைவலை என்பன ஒரு சில பெருநிதி படைத்த தனியாட்களிடம் ஏகபோகமாகச் சேர்வதை நாம் இப்போது பார்க்கிறோம். Conrad Black, Rupert Murdoch, Ted Turner போன்ற பெரும் பணக்காரர்கள் கையில் தொடர்பு சாதனங்கள் ஏகபோகமாகக் குவிக்கின்றன. இதன் மூலம் செய்தி, போர், தகவல் என்பன லாபம் தரும் முதலீட்டுப் பண்டமாக

மாறிவிட்டன. உண்மைச் செய்திகளை வெளியிடுவது, சமூகத்துக்கும் பொது நலத்துக்கும் உரியதான அணுகுமுறையுடன் செய்திகளையும் கட்டுரைகளையும் தருவது என்ற ஒரு அடிப்படைச் செய்தி உலக அறம் மீறப்பட்டு செய்தி, தகவல் என்பன வெறும் லாபம் தரும் பொருளாக இன்று மாற்றப்பட்டுவிட்டது. இதன் விளைவாக செய்தித்தாள் தொடர்புடகங்கள் என்பவற்றை வைத்திருப்பதும் கோடீஸ்வரர்களாக ஆவதற்கான ஒரு உபயமாகிவிட்டது. குறிப்பிட்ட ஒரு சிலரிடம் அல்லது குறிப்பிட்ட ஒரு சில நிறுவனங்களிடம் மட்டுமே பொதுசனத் தொடர்பு ஊடகங்களின் ஏகபோகம் இருப்பது கருத்துச் சுதந்திரத்தையும், பேச்சுச் சுதந்திரத்தையும் ஒடுக்குகிறது. இதன் மூலம் ஜனநாயகம் சீரழிகிறது. இதனைத்தான் Rich Media, Poor Democracy என்று Robert Mc Chesney என்னும் ஊடகவியல் ஆய்வாளர் குறிப்பிடுகிறார்.

இரண்டாவது உலகப் போரின் பிற்பாடு 'நேச' நாடுகள் ஜெர்மனிமீதும் ஐப்பான் மீதும் விதித்திருந்த கட்டுப்பாடுகளில் பிரதானமானது என்ன வென்றால் அந்த நாடுகளில் பொதுசனத் தொடர்பு ஊடகங்கள் ஒரு சிலரிடம் அல்லது ஒருசில நிறுவனங்களிடம் மட்டுமே குவிந்திருக்கக்கூடாது. 'நேச'நாடுகளின் வார்த்தைகளில் சொல்வதானால் ஒரு சில கரங்களில் மட்டுமே பொதுசன ஊடகங்களின் குவிவு என்பது "ஜனநாயக விரோத, பாசிச அரசியல் கலாசாரத்தை உருவாக்கிவிடும்" என்பதாகும். இன்று அமெரிக்காவிலும்,

கனடாவிலும் பொதுசனத் தொடர்பு ஊடகங்கள் ஒரு சிலரிடம்தான் குவிந்துள்ளன. இந்த ஒரு சிலர்தான் மாறிமாறி ஜோர்ஜ் புஷ்வுிற்கும், பில் கிளிண்டனுக்கும், அல்கோருக்கும் கட்சி நிதிக்கென கோடி கோடியாக வழங்குபவர்கள்.

அமெரிக்காவின் பெருநிதிக் கூட்டு நிறுவனங்களில் முக்கியமானது Viacom என்பது. இந்த நிறுவனம்தான் CBS, MTV, Paramount Pictures, UPN Network, Block Buster Videos பிரசுரிப்பாளர்கள், Simon & Schuster போன்ற தொலைக்காட்சி, பிரசுர, சினிமா, வீடியோ நிறுவனங்களின் உரிமையாளர். இன்னொரு பெருநிதிக் கூட்டுத்தாபனம் American Online (AOL), Time-Warner (இவை இரண்டும் இணைகின்றன). Viacomஇன் உரிமையாளரும் கோடீஸ்வரருமான Summer Redstone அண்மையில் சீனாவில் முதலீடுகளைப் பெருப்பிக்கும் விழாவில் கூறிய ஒரு வாசகத்தைக் குறிப்பிட வேண்டும்.

“எங்களுடைய நோக்கம் வியாபாரம் செய்வதுதான். சீனாவில் வியாபாரம் செய்யும் போது சீன அரசாங்கத்துடன் நட்பைப் பேணாமல் நாம் வியாபாரம் செய்ய முடியாது. பத்திரிகை சுதந்திரம், கருத்துச் சுதந்திரம் என்பன முக்கியமானவைதான். ஆனால் நாம் வியாபாரம் செய்யும் நாடுகளின் அரசுகளை புண்படுத்தக் கூடிய அளவுக்கு நாம் அவற்றைப் பாவிக்க முடியாது.”

இந்த மணிமொழிக்குப் பின்னால் ஒரு பெரிய உண்மை பொதிந்துள்ளது. பத்திரிகைச் சுதந்திரமும், கருத்துச் சுதந்திரமும் யாருக்கு உண்டென்றால் அது பத்திரிகையின் சொந்தக்காரருக்கு மட்டும்தான்!

பேச்சு சுதந்திரம், பத்திரிகைச் சுதந்திரம் என்பவற்றை ஒடுக்க முனையும் கொடுக்கிற்கு இரண்டு முனைகள் உள்ளது. ஒன்று ‘தேசிய’ நலன்களின் பெயரில் இச்சுதந்திரங்களை ஒடுக்குகிற, கட்டுப்படுத்துகிற அரசுகளும் அவற்றுக்குத் துணை போகிற ‘தேசிய’ பத்திரிகை நிறுவனங்களும். மற்றது, தொடர்பு ஊடகங்களை அளவு கணக்கற்று வாங்கி வைத்திருக்கிற பெருநிதி நிறுவனங்கள். இந்தக் கொடுக்கிற்குத் தப்பி வெளிவரக்கூடிய குரல்கள் சிறியவை. அவற்றை ‘ஜனநாயகத்தின் பெயரால்’ சகித்துக் கொள்வதில் இந்த அரசுகளுக்கும், பெருநிதி நிறுவனங்களுக்கும் இருக்கும் அளப்பரிய உவகை கற்பனை கடந்தது.

கண்டதும் கேட்டதும்

தமிழால் தோற்றுவிக்கப்பட்ட காவல் அரண்களில் ஒன்று தான் தம்பி வைரமுத்து என்று உறுதியாக என்னால் அறிவிக்க முடியும்

முதல்வர் கலைஞர்

மறுபடியும் தமிழன் இமயத்தைத் தொட்டுவிட்டான்; இதற்குச் சான்று இந்த நூல்.

டாக்டர். கி. வேங்கடசுப்பிரமணியன்

மரபில் முளைத்த இந்தக் கவிஞர் புதுமைக் கனிகளை வழங்கும் ஆலமரமாக வளர்ந்திருக்கிறார்.

டாக்டர். க. ப. அறவாணன்

1973 - இல் கனவு மிதக்கும் வைரமுத்துவின் கண்களையும், அறிவொழுகும் கவிதைகளையும், வெள்ளம் போன்ற இலட்சிய வேகத்தையும் கண்டபோதே கண்டுகொண்டேன் இவர் ஒரு மகா கவியாக விளங்குவார் என்று.

டாக்டர். ஓளவை.நடராஜன்

மனசாட்சியின் காவலனாகக் கவிஞன் இருக்க வேண்டுமென்று ஷெல்லி கூறிய தற்கேற்பக் கவிஞர் வைரமுத்து இருக்கிறார் என்றறிய மகிழ்ச்சியாக இருக்கிறது.

இந்திரா பார்த்தசாரதி

இவருடைய சொல்லாட்சியும் சொற்பிரயோகமும், ஒரு புதிய பாதையை வகுத்திருக்கின்றன என்றால் அது தவறாகாது.

அசோகமித்திரன்

தமிழ்க் கவிதை உலகில் வைரமுத்துவின் பங்கை மறைப்பவர்கள் ஒரு சமுதாயத்தின் மேல் அவர் கவிதைகள் ஏற்படுத்திய தாக்கத்தை வேண்டுமென்றே நிராகரிப்பவர்கள்.

சுகாதா

கவிப்பேரரசு ஒரு தனி மனிதர் அல்ல; தமிழின் தலையாய நிறுவனம்; இளைஞர்கள் நெஞ்சில் செதுக்கிக் கொள்ள வேண்டிய இதிகாசக் கல்வெட்டு.

வலம்புரி ஜான்

இவர் எழுதாத பொருளில்லை Everything under the sun என்று ஆங்கிலத்தில் சொல்வது வைரமுத்துவிற்குச் சாலப் பொருந்தும்.

சிவசங்கரி

வைரமுத்து வந்தபோது வீசிய ஊழிப் பெருவெள்ளத்தில் ஒருவன் கரைந்து காணாமல் போயிருக்கலாம் அல்லது காப்பாற்றிக்கொள்ள எண்ணிக்கல்லாய் இறுகிப் போயிருக்கலாம். இரண்டும் நோந்துவிடவில்லை வைரமுத்துவுக்கு.

மாலன்

இருபதாம் நூற்றாண்டில் வேர்விட்டு இருபத்தோராம் நூற்றாண்டில் விழுது விட்டுக் கொண்டிருக்கும் இந்த மகாகவி ஞானைக் கண்டு மலைத்துப் போகிறேன்.

காஃயா டாக்டர். சண்முக சுந்தரம்

தன் தீவிரப் பயிற்சியாலும் முயற்சியாலும் தடகளப் போட்டியில் ஓடும்போதெல்லாம் தன் மண்ணுக்குத் தங்கம் வென்று வரும் ஒரு வீரனைப்போல் என்றும் இவர் கவிதை, வெற்றியைக் குவித்து வந்திருக்கிறது.

டாக்டர். பொன்மணி வைரமுத்து

வைரமுத்து கவிதைகள் வெளியீட்டு விழா அழைப்பிதழிலிருந்து

பசுவதைத் தடுப்பு மற்றும் பசு பாதுகாப்பு மாநாட்டிற்கு... காஞ்சிமடத்தால் அழைக்கப்பட்டிருந்த தாமரைக்கனி எம்.எல்.ஏ., பேச எழுந்தபோது பலத்த ஆர்வாரம். அவர் (ஜெயேந்திரர் பக்கம் திரும்பி) ‘சாமி, தப்பா நினைச்சுக்காதிங்க... இனி மாடுகளைக் கடத்திட்டுப் போனா, அந்த லாரிகளைக் கொளுத்திடுவோம். எங்க ஊருப்பக்கம் வெடிகுண்டு, பெட்ரோல் எல்லாம் சர்வ சாதாரணமாகக் கிடைக்கும்... பசுவைக் காப்பாற்ற முரட்டுப் பக்தர்களை நாம் உருவாக்க வேண்டும். அதற்காக என் உழைப்பை எந்நாளும் தருவேன்!’ -தாமரைக்கனியின் இந்த அதிரடிப் பேச்சு அரங்கத்தையே அதிர வைத்தது. ரசித்துச் சிரித்தபடி இந்தப் பேச்சைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தார் ஜெயேந்திரர்.

ஜூனியர்விகடன் ஜூலை 30, 2000

முனைவர் க. பஞ்சாங்கம், ‘பஞ்சு’ என்று செல்லமாக அழைக்கப்படுபவர். ‘பஞ்சு’ லிருந்து நூல் வருவதில் என்ன ஆச்சரியம், வந்து கொண்டிருக்கிறது.

காஃயா சண்முகசுந்தரம் (க. பஞ்சாங்கத்தின் பெண் - மொழி - புனைவு ‘நூலி’ன் பதிப்புரையில்)

எதிர்ப்பியல் பண்பின் அதிரடி மரபினரான புதுமைப்பித்தன், ஜி. நாகராஜன், பிரேமீள் ஆகியோர் எதிர்கொண்ட ஜீவித அலலங்கள் அவர்களின் கலக மரபு வாரிசான பொதியவெற்பனுக்கும் நோந்திடலாகும் அபாயங்களையும் மனம் கொண்டே எமதான் எத்தனங்கள் என்பதனை எச்சரிக்கையுடன் முன்வைக்கின்றோம்.

பொதிகை, பொதியவெற்பன் பொன்விழா மலர் - 2000 பதிப்புரையில்

பெர்ஷானே மிலானி

ஈரானில் பார்த்தது பார்த்தபடி கிடையாது. ஒவ்வொரு விஷயமும், ஒவ்வொரு வார்த்தைக்கும், ஒவ்வொரு செயலுக்கும் பல்வேறுவிதமான படுகை படுகையான அர்த்தங்கள் படிந்து கிடக்கின்றன.

உதாரணமாக மேக்கப்-ஐ எடுத்துக் கொள்ளுங்கள். இதுவரை இல்லாத அரசியல் அர்த்தங்களும், லட்சியங்களும் இதனுள் குவிந்து கிடக்கின்றன. பெண்கள் தங்களது அரசியல் சார்பையும், அதிகாரத்தை எதிர்க்கும் போக்கையும் தங்கள் மேக்கப் மூலமாக வெளிப்படுத்துகிறார்கள். சமீபத்தில் ஈரானுக்கு நான் போயிருந்தபோது, ஒரு கலவரத்தினுள் மாட்டிக்கொண்டு, இந்தப் பாடத்தை கற்க நேர்ந்தது.

எனது தோழியான மரியம் கூட வர, நான் பெரிய கடைவீதிக்கு ஒரு கம்பளம் வாங்கச் சென்றேன். கம்பளம் வாங்கியபின், எனக்குத் தெரிந்த பழைய சிற்றுண்டி விடுதியில் கபாப் மற்றும் டீ சாப்பிடச் சென்றேன். எங்கள் தட்டில் இருந்த உணவைத் தொடக்கூட இல்லை. திடீரென்று கடைக்காரர் விளக்கை அணைத்துவிட்டு கடைக்கதவை மூடிவிட்டார். காற்றில் திகிலின் உணர்வு நிரம்பியது. கடையின் சுவர்கள் பூகம்பம் வந்து ஆடுவது போல நடுங்கின.

“கண்காணிப்பாளர்கள் கடைவீதிக்கு வந்துவிட்டார்கள்” என்று ஒரு பெண் கத்தினாள். பெண்கள் எவ்வாறு உடை உடுத்தவேண்டும் என்று கூறும், ஒழுக்கத்தைக் காப்பாற்றும் போலீஸ் நாங்கள்தான் என்று தன்னிச்சையாய்ப் பறைசாற்றும் ஆட்கள் கடைவீதியை தாக்கிக் கொண்டிருக்கிறார்கள் என்பதை உடனே புரிந்துகொண்டேன்.

அங்கே நான் பயத்தினால் உறைந்து உட்கார்ந்திருக்கும் போது, மரியம் தனது லிப்ஸ்டிக்கை ஒரு பேப்பர் மூலம் அழித்துக்கொண்டிருந்தாள். ஒரு பெண் தனது நக்சாயம் பூசப்பட்ட விரல்களைக் கறுப்புக் கையுறை கொண்டு மறைத்துக்கொண்டிருந்தாள். இன்னொரு பெண் தனது வண்ணமயமான தலை அங்கியை எடுத்து விட்டு, தனது கைப்பையிலிருந்து எடுத்த கறுப்பு நிற தலை அங்கியைப் போட்டுக் கொண்டிருந்தாள்.

செருப்புக்கு வெளியே தெரியும் அழகான வண்ணம் பூசப்பட்ட கால்நகங்களை, முழங்கால் வரை நீளமான காலுறை கொண்டு மறைத்துக்கொண்டிருந்தாள் எனது அருகில் உட்கார்ந்திருந்த பெண். இன்னொரு நடுத்தர வயதான பெண் “எனக்கு இதைப் பார்த்தால் ஒரே எரிச்ச

லாக இருக்கிறது. நாம் விடுதலை பெற வேண்டும், இல்லையேல் செத்துத் தொலைய வேண்டும்” என்றாள்.

அதே நேரம், சிற்றுண்டிச்சாலையின் ஆண்கள் பிரிவின பக்கம், மதவாதிகளின் ஆதரவாளர்களுக்கும், சீர்திருத்தவாதிகளின் ஆதரவாளர்களுக்கும் சண்டை மூண்டது. எனக்கோ சுண்டுக்குள் மாட்டினார்போல திகிலாக இருந்தது. கம்பளத்தை விட்டுவிட்டு, மூடப்பட்ட கடைக்கதவின் பக்கம் சென்று கடை முதலாளியை எங்களை வெளியே விடுமாறு கெஞ்சினோம்.

எல்லாக் கடைகளும் மூடப்பட்டிருந்தன. அழகான கடைவீதி, ஆபத்தான புதிராகிவிட்டது. முடிவேயற்றது போலத் தோன்றிய காலம் கடந்து இன்னொரு வீதிக்கு ஓடிவந்து அங்கே இருந்த வாடகைக் கார் ஓட்டுனருக்கு ஏராளமான பணம் கொடுத்தோம்.

அந்தக் கோடைக்கால நாளின் வெப்பத்தில், தலையிலிருந்து கால் வரை இஸ்லாமிய உடை கொண்டு போர்த்தி, வேர்வையிலும் பயத்திலும் நனைந்திருந்தாலும் கூட, எங்களுக்கு அந்த பூட்டப்பட்ட, குளிர்சாதனம் இல்லாத வாடகைக் கார் சொர்க்கமாக இருந்தது. போக்குவரத்து நெரிசல் தாண்டி, கடைவீதி எங்களுக்கு வெகுதூரம் பின்னால் சென்றுவிட்டபோது, பெருமூச்சு விட்டபடி மரியத்தைப் பார்த்தேன்.

என்னால் நம்பவே முடியவில்லை. மரியம் மீண்டும் தன் மேக்கப்பை போட்டுக்கொண்டிருந்தாள். ஒரு அரை மணிநேரம் முன்புதான் வெகு வேகமாக மேக்கப்பின் சாயலே இல்லாமல் அழித்தாள். அவள் தன் மேக்கப்பை அழித்த வேகமும், மீண்டும் தன் மேக்கப்பை போட்டுக் கொண்ட ஆர்வமும் வேகமும் என்னை ஆச்சரியப்பட வைத்தது.

“லிப்ஸ்டிக் வெறும் லிப்ஸ்டிக் இல்லை. அது ஈரானில் ஒரு அரசியல் ஆயுதம்” என்றாள் மரியம்.

என் தோழி சரியாகச் சொன்னாள். நவீன ஈரானின் அரசியல் வரலாற்றில், அதன் நவீனத்தைப் பற்றிய சந்தேகங்கள், மாறுதல்கள், மேற்கு நாடுகளுடனான உறவு அணைத்தும் எப்போதும் பெண்களின் உடல்களின்மீதே பரிசோதிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. 1936இல் மன்னர் ஷா, பெண்களை முக்காடு போடாமல் போகச்சொன்னார். அது நவீனத்துவமாக காண்பிக்கப்பட்டது. 1983இல் இஸ்லாமியக் குடியரசு பெண்களை மீண்டும் முக்காடிட்டது. அது இஸ்லாமிய ஈரானிய அடையாளத்தின் மறு கட்டுமானமாக குறிப்பிடப்பட்டது.

இன்று பெண்கள் தங்களை இஸ்லாமிய உடையில் மூடிக்கொண்டே செல்ல வேண்டும். ஆனால், பெண்கள் இன்று முக்கியமான அரசியல் சக்தியாகவும் ஆகிவிட்டார்கள். அதிக அளவில் அவர்கள் மோட்டார் சைக்கிள் ஓட்டுகிறார்கள். பல்கலைக்கழகங்களிலும், மதுதிகளிலும், அரசாங்கத்திலும் அவர்கள் இருக்கிறார்கள். அவர்களது முகங்கள் பத்திரிக்கைகளிலும், தொலைக்காட்சியிலும் வருகின்றன. முன்னெப்போதும் இல்லாத அளவுக்கு அவர்கள் கலை இலக்கியத்தில் பங்கு கொண்டு வருகிறார்கள்.

சிறிதளவு லிப்ஸ்டிக் அவர்களை ஜெயிலுக்கு கொண்டு சென்றுவிடும் என்றாலும், ஈரானியப் பெண்கள் வெற்றி கரமாக ஆண்களது உரிமைப் பிரதேசங்களில் ஆக்கிரமித்துக்கொண்டு வருகிறார்கள். அவர்களது உடல்களின் மீதான உரிமையை பெறுவது அவர்களது அடுத்த வெற்றியாக இருக்கலாம்.

ஆங்கில மூலம்: நியூயார்க் டைம்ஸ், ஆகஸ்ட் 19, 1999
நன்றி: திண்ணை

பெர்ஷானே மிலானி, பெர்ஷிய மொழி மற்றும் பெண்கள் ஆராய்ச்சிக்கான துணை பேராசிரியராக வர்ஜினியா பல்கலைக்கழகத்தில் பணி புரிகிறார்.

புனித ஆறுமுகம்

ராஜ் கௌதமன்

கோவேறு கழுதைகள் (கீரியா, சென்னை 1994) நாவலுக்குப் பிறகு இமையத்தின் ஆறுமுகம் (கீரியா, சென்னை-1999) என்ற நாவல் வெளிவந்திருக்கிறது. இந்த நாவல் எந்த ஒரு சராசரி வாசகனையும் இலகு வாகத் தன்வசப்படுத்தி இலயித்துவிடச் செய்கின்ற கவர்ச்சியைப் பெற்றுள்ளது. நாவலுக்கு எடுத்துக்கொண்ட விசயங்களும், அவற்றைத் திருத்தமுறச் சொல்லிய செய்நேர்த்தி வாழ்ந்த தொழில் நுட்பமும் இதற்குப் பிரதான காரணங்கள் ஆகும். இந்தக் காரணங்களைப் பற்றி அறிய முயற்சிப்பது இந்த விமர்சனக் கட்டுரையின் நோக்கம்.

இந்நாவலைப் படித்ததும் பலருக்கும் பல்வேறு அபிப்பிராயங்கள் தோன்றச் சாத்தியம் உண்டு. வீட்டைவிட்டுக் கோபித்துக்கொண்டு ஓடியவர்களின் கதி என்னவாகும் என்பது பற்றிய எச்சரிக்கையாக இந்நாவல் படலாம். ஆறுமுகம், வசந்தா, தருமமுர்த்தி, பாக்கியம் போன்றவர்கள் இந்நாவலில் வீட்டைவிட்டு ஓடிப் போனவர்களாகப் படைக்கப்பட்டுள்ளார்கள். இவர்கள் எல்லோருமே நகர்ப்புற விளிம்புநிலை வாழ்க்கையில் உதிரி வர்க்கமாகத் (lumben) தள்ளப்படுகிறார்கள். அடுத்து ஆரோவில் வருகையால் அதனைச் சுற்றியிருந்த பாரம்பரிய மான கிராமத்துப் பிற்படுத்தப்பட்ட, தலித் (அரிதாக உயர் சாதி) குடும்பங்கள், நபர்கள் எவ்வாறு எதிரமறையாகப் பாதிக்கப்பட்டார்கள் என்பதை நாவல் எடுத்துரைக்கிறது என்றும் கருதலாம். மேலும், நவநாகரீகத்தின் பலன்களை அடைந்து முன்னேறுவதற்காக, கிராமத்தில் பாரம்பரியமாக நடத்திவந்த அடிமை வாழ்க்கை முறையை உதறிவிட்டு நகரத்திற்கு இடம் பெயர்ந்த தலித் குடும்பம் எவ்வாறு சிதறிச் சின்னாப்பின்னமாகியது என்பதை நாவல் வலியுறுத்துகிறது என்றும் பார்க்கலாம். விபச்சாரிகளாய்த் தள்ளப்பட்டுத் தங்களை அழித்து ஜீவனம் நடத்துகிற நகர்ப்புற மலிவான குடிசைவாழ் பெண்களிடமும் தாய்மை, சகோதரத்துவம், ஆண் ஆதிக்க எதிர்ப்பு, சகமனிதரிடம் இரக்கம், அன்பு காட்டுதல் முதலான மேலான மனிதநேயப் பண்புகள் காணக்கிடைக்கின்றன என்பதை வலியுறுத்த எழுதப்பட்ட நாவலாகவும் இதைக் கருதலாம். ஒரு இளம் தலித் விதவை தன் மகனை முன்னுக்குக் கொண்டுவருவதற்காக மேற்கொண்ட எத்தனிப்புகளில் தனக்கு வேலைகொடுத்த ஓர் ஆணுக்குத் தனது உடம்பைக் கொடுத்ததையும், ஒன்றாக இருந்த பாவத்துக்காக அவளைச் சேர்ந்தவர்கள் எவ்வாறு தண்டிக்கப்படுகிறார்கள் என்பதையும் எடுத்துக்காட்டும் நாவலாகவும் இதனைக் கொள்ளலாம் (பொதுவாக, வாழ்க்கையிலும் சரி இலக் கியத்திலும் சரி "தர்மம்" ஜெயித்து விடுகிறது - மிகவும் குருமராக - அதிலும் தலித்களின் வாழ்க்கையில்!). இறுதியாக, ரா. ஆறுமுகம், புனித ஆறுமுகமாகிய

கதை பற்றியது இந்நாவல் என்று சுருக்கமாகக் கூறலாம். இப்படிப் பல்வேறு சாத்தியப் பாடுகளுக்கு இடம் தரக்கூடிய நாவலாக ஆறுமுகம் அமைந்திருந்த போதிலும், தலித்துக்களின் புதிய நடவடிக்கை பற்றிய ஒவ்வாமை வெளிப்படுகிற நாவலாகவும் இருக்கிறது என்பதைக் குறிப்பிட வேண்டும்.

2

இவ்வித ஒவ்வாமை கோவேறு கழுதைகள் நாவலிலேயே தொடங்கிவிட்டது. அங்கே கிராமப்புறத்து தலித்துக்களைப்பற்றி வெளிப்பட்டது. இங்கே, நகர்ப்புறத்துக்கு முன்னேறும் ஆர்வத்தில் இடம்பெயர்ந்த தலித்துக்களைப் பற்றி வெளிப்படுகிறது. புதிதாக வந்த ஆரோவில்லில் மாதச் சம்பளத்துக்கு நாலாந்தர வேலை பார்த்து எளிதில் பணம் சம்பாதித்துக் கிராமப்புறத்து தலித்கள் வசதி பெறுகிறார்கள். சாதித் தொழிலைக் கைவிடுகிறார்கள். இப்போது கிராமத்தில் பாதிக்குமீல் மெத்தை, ஓட்டு வீடுகளாகின்றன. பின்னாளின் படிப்பிற்காகவே சில தலித் குடும்பங்கள் நகரத்துக்குக் குடிபெயர்கின்றன. இவை ஒரு தலித் விதவைத் தாயைப் பாதிக்கின்றன (ப.52). கிராமத்தில் இருந்து கொண்டு பழைய அடிமைத் தொழில் பாரக்கக் கூடாது, கிராமத்தில் இருந்தால் மகன் கெட்டுவிடுவான், நகரத்தில் போய்ப்படித்தால் பெரிய எஞ்சினியராக ஆவான் என்று அந்தத் தாய் ஆசைப்படுகிறாள். கிராமத்து வீட்டை விற்றுப் பாண்டிச்சேரியில் வாடகை வீட்டுடுத்து மகனை ஆங்கிலப் பள்ளிக்கூடத்தில் நன்கொடை கொடுத்துச் சேர்க்கிறாள். வீடு அந்தஸ்தாகவும், களையாகவும் இருக்கவேண்டுமென்று சாமான்கள் வாங்கிச் சேர்க்கிறாள். மகனுக்காகத் தாராளமாகச் செலவுழிக்கிறாள். இவளுடைய அபிலாசைகளைப் பேராசை எனக் கூறவியலாது. இவை பாதிக்கப்பட்டு முன்னேறி விழையும் யாருக்கும் இருக்கக் கூடியவைதாம். தலித் உரிமை, சுயமரியாதை சார்ந்த விசயமாக இதனைப் பார்க்க முடியும். பழைய சாதிய அடிமை முறையிலிருந்து விடுபடவேண்டுமென்றால், இருந்து கொண்டிருக்கிற ஓரே மாற்று வாழ்க்கை முறைக்கு, பூர்வீக மதிப்பீடுகளையும், அதன் வணிக, நுகர்வுப் பண்பாட்டு விழுமியங்களையும் கொண்ட நவீன, நகர்ப்புற, நடுத்தர வர்க்க வாழ்க்கை முறைக்கு தலித்களும், மிகவும் பிற்படுத்தப்பட்ட வகுப்பினரும் மாறுவது தவிர்க்கவியலாத சமூக - பண்பாட்டு மாற்றமாகும். இந்த மாற்றத்தில் நுழைகின்ற தலித் குடும்பங்களில் சில வெவ்வேறு காரணங்களால் சிதைந்து சின்னாப்பின்னமாகி நகர்ப்புற உதிரிவர்க்

கமாக அழிகின்றன. வேறுசில குடும்பங்கள் நல்ல நிலமைக்கு வருகின்றன. இந்த இரண்டில், முதல்வகை இயக்கம் பற்றியே ஆறுமுகம் நாவல் கவனம் செலுத்துகிறது. இரண்டாம் வகை இயக்கம் பற்றியல்ல. படைப்பாளி இதைப்பற்றித்தான் எழுத வேண்டுமென்பது கட்டாயமில்லை. ஆனால் ஒன்றைப் பற்றி எழுதும் போது மற்றொன்றும் இருக்கிறது என்பதையும் ஒரு படைப்பாளி கவனத்தில் கொள்ளுவான். ஒரு கொள்கையைத் தூக்கிப் பிடிப்பதற்காக எழுத ஒரு படைப்பாளி தேவையில்லை. தலித்துக்களின் முன்னேற்றத் துக்காக எழுதுவது எப்படி ஒரு கொள்கையாகுமோ அப்படித்தான் தலித்களின் முன்னேற்ற முயற்சிகளின் சீரழிவைப் பற்றி எழுதுவதும் ஒரு கொள்கையாகும். இப்படி ஒரு கொள்கை இந்த நாவலாசிரியருக்கு உண்டு என்று கருதச் சாத்தியம் இருக்கிறது.

தலித் சமூக மாற்றத்துக்கான முயற்சியை ஆசிரியர் பளிச்சென்று தெரியாதபடி விமர்சித்துள்ளார். கிராமப்புறங்களில் நாயுடு சாதி நிலவுடைமையாளரிடம் அடிமைவேலை பார்த்துக் குடிசைகளில் வாழ்ந்து வந்த தலித் சமூகத்தைச் சேர்ந்த இளைய தலைமுறை, ஆரோவில்லில் வேலை பார்த்துப் பணம் பண்ணி வசதியான வாழ்க்கைக்கு மாறுவதைச் சீரழிவுப் பண்பாட்டில் சிக்குவதாகப் பார்த்துக்கொண்டார். மொத்த நகர நாகரீகத்தின் சீரழிவைப் பற்றியல்லாமல், மாற்றத்தைத் தேடி தலித்துக்களின் சீரழிவை, சுலபமாகப் பணம் பண்ண விழையும் இழிவினை, விதிவிலக்காகத் தனபாக்கியம் போல் ஆரோவில் காரணங்குப் பாலியல் சேவகம் செய்து வாழ்க்கையைத் தொலைத்துவிட்ட அவலத்தை ஆசிரியர் கவனப்படுத்துகிறார்.

இருக்கிற வாய்ப்பைப் பயன்படுத்திக் கொள்ள வேண்டும், நேரத்தைப் பயன்படுத்திக்கொண்டு பணத்தைத் தேட வேண்டும், பணம்தான் வாழ்க்கைக்கு நிம்மதியைத் தரும். இதற்குப் பழைய வாழ்க்கை முறை தடையாக உள்ளது. அதிலிருந்து விடுபடவேண்டும் என்றொரு புதிய பார்வை நாவலில் ஆரோவில்லில் வேலை பார்க்கும் ஓர் இளைஞன் வழியே சொல்லப்படுகிறது. இவன் தலித் என்று நேரடியாகச் சொல்லப்படவில்லை. அவன் யாராக இருந்தாலும் 'கீழிருந்து வேகமாக மேலே வரத் தயாராக இருப்பவன். தனது மேலதிகாரியான வெள்ளைக்காரனிடம் தனபாக்கியம் போன்ற தலித் இளம் விதவைப் பெண்ணை வேலை செய்யச் சம்மதிக்கச் செய்வதில் குறியாக இருப்பவன். மகனை முன்னேற்றும் ஆசையில் தனபாக்கியம், வெள்ளைக்காரனின் பசிக்கு இரையாகத் தயாராக இருக்கிறான். நாயு சாதியில் பிறந்தாலும் ஆதரவற்ற நிலையில் வசந்தா என்ற இளம்பெண் மேட்டுப்பாளையம் கம்பெனி மானேஜரின் காமத்துக்கு உடன்படுவதைத் தவிர வேறு வழியற்று இருக்கிறான். இப்படிப் பொருளாதார முன்னேற்றம் அல்லது ஜீவித்தல், வசதி பெறுதல் ஆகியவற்றுக்காக சாதியிலும் பொருளாதார நிலையிலும் ஆகக் கீழ் நிலையில் இருக்கும் பெண்கள் மேற்கொள்கிற முயற்சிகளில் இந்தப் பாலியல் சேவகம் முக்கிய பங்கு வகிக்கிறது. ஆணாக இருந்தால் அறிவுரை என்று வேசத்தில் பெண்களைக் கூட்டிக் கொடுக்கிறான். கோவேறு கழுதைகள் நாவலில் தலித்துக்களின் மனைவிமார்கள் உயர்சாதி ஆண்களுக்குப் பாலியல் சேவகம் செய்து நிலவுடமை யாளர்களாக ஆவதையும், தங்களுக்குக் 'கீழ்' உள்ள வண்ணார குடும்பத்தை ஓடுக்கிச் சுரண்டுவதையும் விஸ்தாரமாகச் சொன்ன ஆசிரியர் இங்கே, ஆறு முகம் நாவலில் படித்ததும் சட்டென உறுத்தாத முறையில் நாகரிக மோஸ்தரில் (sophistication) சொல்கிறார். சாதிபேதங்களுக்கு அர்த்தமே இல்லாத செக்குமேடு போன்ற இடத்தில் நடக்கும் வாழ்க்கை முறை பற்றிய இந்த யதார்த்த நாவலில், பறையர் சாதி பற்றிய பிரஸ்தாபங்களை ஓரிரு இடங்களில் சம்பந்தம் இல்லாமல் செய்திருப்பது கவனத்திற்குரியது. மழைக் காலத்தில் வாடிக்கை குறைவதால், வாடிக்கை பிடிக்க குடிசை விபச்சாரிகளுக்கிடையே போட்டி, சண்டை, ஏசல் ஏற்படும் போது, ஒருத்தி யாரோ இன்னொருத்திக்குச் சொல்லும் பதில் ஏசல்,

"என்ன சொன்ன ? ஆமாண்டி. நான் பறச்சிதான். ஓசந்த சாதிங்கிறவளுக்கு மட்டும் தங்கத்தலயாடி அச்சடிச்சி இருக்கு..." (ப.101)

என்று அமைந்திருக்கிறது. விபச்சாரத்தில் மாட்டிக்கொண்ட பெண்கள் முகவரியற்றவர்கள், பல ஊர்களைச் சேர்ந்தவர்கள். சிலருக்குத் தகப்பன் யார் என்பதே தெரியாது. நிலைமை இப்படியிருக்க "நான் பறச்சிதான்" என்பதும், பறச்சி - ஓசந்த சாதி போன்ற வசனமும் அவசியத்தை

மீறியவையாகப் படவில்லையா? "ஓசந்த சாதிங்கிறவளுக்கு தங்கத்தலயாடி அச்சடிச்சிருக்கு" என்ற வசனம் நான் பறச்சி தான் என்கிற தேவையற்ற பிரஸ்தாபத்துக்குப் பட்டுக் குஞ்சலமாகப்படவில்லையா? நாவல் இறுதியில் செக்குமேட்டுக் குடிசையில் புதுப் பார்ட்டியாக வந்து சேர்ந்த தனபாக்கியம், மகனிடம், "ஆனா நான் நொளப் பறச்சிஇல்ல. சனங்கதான் நொள" (ப.205) என்று தரம் பிரித்துப் பேசுவதையும் மேலே சொன்ன தோடு சேர்த்துப் பார்க்கவியலும். ஆசிரியரின் தலித்களின் நடத்தை பற்றிய ஓவ்வாமை அவரது வாழ்க்கை நோக்கு நிலையின் ஓரம்சம் என்பதை இதுவரை கூறிய வற்றால் உணரலாம்.

3

ஆறுமுகம் நாவலின் சுவாரசியத்திற்கு நாவலில் என்னென்ன வேலைப்பாடுகளை ஆசிரியர் செய்திருக்கிறார் என்பதைக் காண வேண்டும், குறிப்பு முரண்கள் (irony), அதிகார வைப்பு முறை, கதை சொல்லும் முறையில் செய்த 'எட்டடிங்' அதிர்ச்சிகரமான சந்திப்புகள், வாசக

இந்நாவலைப் படித்ததும் பலருக்கும் பல்வேறு அபிப்பிராயங்கள் தோன்றச் சாத்தியம் உண்டு. வீட்டை விட்டுக் கோபித்துக் கொண்டு ஓடியவர்களின் கதி என்னவாகும் என்பது பற்றிய எச்சரிக்கையாக இந்நாவல் படலாம்.

ஊக்கு குறுகுறுப்பை உண்டாக்கும் விதேசி உலகம் (exotic) பற்றிய படு எதார்த்தமான சித்தரிப்பு, கவனமான - திருத்தமான - செம்மையான - கவின் கலந்த நவீன மோஸ்தர் எடுத்துரைப்பு (sophisticated narration) முதலானவை ஆசிரியரின் தொழில் நுட்பத்திற்கு உதாரணங்கள். இவை பெரும்பாலும் சராசரி தமிழ்க் கலைப்படங்களில் வழக்கமாகக் கையாளப்படுவதைவிட,

மகனும் தாயும் நாவல் தொடங்கும் போது பேசும் உரையாடலிலேயே ஆசிரியரின் காத்திரமான தொழில் நுட்பம் புலப்படுகிறது.

"நாம்ப் எங்கம்மா போறோம்?"

"பேசாம நட" (ப.1)

இந்த வினாவும் விடையும் தான் மொத்த நாவலாகப் பின்னால் விவரிக்கப்படுகின்றன. நாவலைப் படித்தவர்களுக்கு இக் கூற்றின் முழுத் தாத்தரியமும் விளங்கும். நாவலின் தொடக்கத்தில் ஆறுமுகம் ஏழுமுகம் பையனாக இருந்த போது கேட்ட கேள்வி, ஒரு பத்தாண்டுகள் கழித்துத் தாய் தூக்கில் தொங்கிய பிறகும்

அவனால் மீண்டும் கேட்கத் தகுந்த கேள்வியாக எஞ்சுகிறது.

தொடர்ந்து ஏழுமுகம் ஆறுமுகம், எங்கே போகிறோம் என்பதற்குச் சரியான பதில் சொல்லாத அம்மா தனபாக்கியத்திடம், "எங்கியாச்சம் ஓடிடுவன்" (ப.1) என்று பேசுவது ஊரறிந்த குறிப்பு முரணாகும். இந்தக் குழந்தைப் பேச்சு இரண்டு ஆண்டுகள் கழித்து அப்படியே பலித்து விடுகிறது! ஏழாவது அதிகாரத்தில், விஸ்வரூபத்தில் காட்டப்படுகின்ற ஒரு விபரீதக் காட்சி, முதல் அதிகாரத்திலிருந்தே குறிப்பாகவும், சாடைமாதையாகவும், இலைமறை காயாகவும் கொஞ்சங் கொஞ்சமாக விட்டுவிட்டு வாசகனுக்குச் சொல்லப்படுவது கை தேர்ந்த தொழில்நுட்பமாகும். பதினைந்து வயதில் கலியாணமாகி அடுத்த ஆண்டில் மகனைப் பெற்று, ஏழாண்டுகள் கழித்து இருபத்து முன்று வயதில் விதவையான தனபாக்கியத்தின் தோற்றத்தைப் பற்றி ஆசிரியர், "இப்போதும் பார்ப்பதற்கு அழகாகத்தான் இருக்கிறான். அவளைப் பார்த்தால் எட்டு வருசம் ஒருவனுடன் குடும்பம் செய்தவள் என்றோ ஒரு பிள்ளைக்குத் தாயானவள் என்றோ யார் சொல்வார்கள்?" (ப. 10) என்று எழுதுகிறார். வாசகன் இந்தக் குறிப்பை வாங்கிக் கொண்டு, அழகான இளம் விதவை தொடர்பாக நமது பண்பாடு அவளது ஆழ்மனத்தில் சேகரித்து வைத்துள்ள அந்த எதிர்பார்ப்புக்குத் தயாராகிறான். உசுப்பிவிடப்படுகிறான்.

புருஷனைப் போலவே மகனும் அவளது முக்கையும், காதையும் குறும்பாகக் கடிக்கும் போது "அவனைத் தன் நெஞ்சுடன் அணைத்துக்கொண்டு...", தனபாக்கியம் நெருக்குவதாகவும், உடனே அவளது "அடிவயிற்றில் சட்டென்றுயம்..." உண்டாவதாகவும், "இந்த உடம்ப எப்படி நான் காபந்து பண்ணுவன்" என்று அவள் அரற்றுவதாகவும் (ப.25), அம்மா தன்னை இப்படி என்றும் இல்லாமல் அணைத்து நெருக்குவதைக் கண்டு "ஆறுமுகம் அவளை வெறிக் க வெறிக்... பாப்பதாகவும் (ப.26) ஆசிரியர் எடுத்துரைக்கும் போது இளம் விதவையின் சோகத்தையும், பாலியல் சிரமத்தையும் வாசகன் உணர்கிறான். அதோடு அவள் தனது உடம்பைக் காபந்து பண்ணுவாளா மாட்டாளா என்கிற "பண்பாட்டுக் கவலை" யும் வாசகனுக்கு ஏற்பட்டுவிடுகிறது. வாசகிக்கு எப்படியோ தெரியாது.

எல்லாரையும் போல ஆரோவில்லில் வேலை தேடித் தனியாகப் போன தனபாக்கியத்துக்குச் சரியான பாதை தெரியவில்லை. "ஒரு முறை பாதை தவறிவிட்டது" (ப.34) என்று ஆசிரியர் வழக்கமான குறிப்பு முரணை வைக்கிறார். ஆரோவில்லில் அவளுக்கு வேலை போட்டுத் தரும் வெள்ளைக்காரனின் பார்வை "... தனபாக்கியத்தின் மீது நிலைத்து நின்றது" (ப.35) என்ற வாசகம் வாசகனின் ஊகத்தை ஒரு தீர்மானத்திற்குக்கொண்டு வருகிறது. மகனை வெள்ளைக்காரனிடம் உதவியாக அனுப்புகிற தனபாக்கியம்

தனக்குள்ளே வெறுத்துப் புலம்புகிற வாசகம், ஆசிரியர் தவணை தவணையாக வழங்கிவந்த குறிப்பு முரண்களை உருவகமாகப் பகிரங்கப்படுத்துகிறது. அந்த வாசகம்: "நான் தான் கரியாயிட்டன். கரி என்னிக்கு திரும்பி எரியப் போவது. எரியறப்பவே தண்ணிய ஊத்தி அணைச்ச கரியாயிட்டன். கரித்துண்ட திரும்ப எரிச்சா சாம்பதான் மிஞ்சும்" (ப. 45).

மகனை அணைத்துக்கொண்டு பாண்டிச்சேரியில் குடி ஏறுகிறாள். வாடகை வீட்டில் ஓரளவுக்கு வசதியாகவே வாழ்கிறாள். மகனைப் படிக்க வைக்கிறாள். ஆரோவில்லுக்கு வேனில் போய் வருகிறாள். வீடு வருகிற போது "...அவள் முன் போல் இப்போதெல்லாம் களைத்துச் சோர்ந்து போய் வருவ தில்லை. உடம்பில் சதை கூடி நிறமும் ஏறியிருந்தது. முக்கியமாக ஆரோவில்லி லிருந்து வரும்போதெல்லாம் அவளிடமிருந்து கற்பூரம் போன்றதொரு வாசனை எப்படி வருகிறது என்பதுதான் ஆறுமுகத்

முகம் வீடு திரும்ப நேரிடுகிறது. ஆனால் அவளை ஆசிரியர் சீக்கிரம் வீடு திரும்ப விடவில்லை. வாசகன் எரிச்சல்படுகிற அளவிற்கு ஆறுமுகம் சாவகாசமாக நெருவில் வேடிக்கை பார்த்துக்கொண்டு வருகிறான். வழியில் ஒரு தியேட்டரில் ஓட்டியிருந்த செக்ஸ் படத்தின் சுவரொட்டியைப் பார்த்து, 'சீ கரும்' என்று முகத்தைத் திருப்பிக் கொள்கிறான் (ப.63). இதைவிட்டு கருமமான காட்சியைக் காணப் போகிறான் என்பதற்கு இது ஒரு துசகம். இந்த சமயத்தில்தான் ஆறுமுகம் வாசகனின் பொறுமையைச் சோதிக்கும் அளவிற்குத் தூக்குப் போட்டுச் செத்துப் போன தாத்தாவையும், விபத்தில் மாண்டு போன தகப்பனையும் மிக நீளமாக நினைத்துப் பார்க்கிறான். (இனி என்றும் அனுபவிக்க முடியாத) குழந்தைப் பருவத்துச் சொந்த கிராமத்தின் கோடைக் கால இரவுகளையும், வானத்து நட்சத்திரங்களையும், தாய் சொன்ன பேயக் கதைகளையும், தகப்பன் சொன்ன சாமிக்கதைகளையும் பிம்பங்களாக நினைத்துப் பார்க்கிறான். வீட்டுக்குப் போய் என்னென்ன காரியங்களைச் செய்ய வேண்டுமென்று திட்டம் போடுகிறான். "அம்மாவ் என்று கத்த நினைத்தவன் சட்டென்று குரலை நிறுத்திக் கொண்டவன், திட்டம் போட்டான். சத்தமில்லாமல் கதவைத் திறந்து கொண்டு, உள்ளே போய், பின்பக்கத்தில் நின்றுகொண்டு சட்டென்று அவளைக் கட்டிப்பிடித்து 'அம்மாவ்' என்று கத்தவேண்டுமென்றும், பலமாக அவள் காதையும், முக்கையும் கடிக்க வேண்டுமென்றும் நினைத்தான்" (ப. 69-70). "ஓவ்வொரு அடியாக எடுத்து வைத்து நடந்து வீட்டுக்குள் போனபோது, இவன் படுக்கிற இடத்தில் முடப்பட்டாத தனபாக்கியத்தின் கொழுத்த உடம்பும் அதனுடன் இணைந்த வெள்ளையான உடம்பும் கண்ணில்பட்டன" (ப. 70) என்று இவ்வளவு நேரமாகக் காத்திருந்த வாசகனுக்கு அந்த அதிர்ச்சி தரும் விபரீதக் காட்சி "களோசப்பில்" காட்டப்படுகிறது. ஆறுமுகத்திற்கு ஏற்பட்ட அதிர்ச்சி வேறு. வாசகனுக்கு ஊட்டப்பட்ட அதிர்ச்சி வேறு. ஆறுமுகத்தின் அதிர்ச்சியை மையமாக வைத்து எழுதியிருந்தால் தொடக்கத்திலிருந்தே படிப்படியாக வாசகனுக்காக வைக்கப்பட்ட அந்தக் குறிப்பு முரண்களும், உருவகங்களும், இலமைறை காய்களும் தேவைப்பட்டிருக்காது. எதார்த்தமாக எழுதிவந்த ஆசிரியர் பகல்வேளையில் வீட்டுக்கத்தவை உள்ளிருந்து தாழ்போடாமல் ஒரு பெண், ஆடை ஏதுமின்றி வேறொரு ஆணோடு கூடுவதாக எழுதுகிறார். இப்படி நடக்கவும் யதார்த்தத்தில் சாத்தியம் இருக்கலாம்தான். ஆனால் இங்கே, அந்த சாத்தியத்திற்காக மட்டுமின்றி, ஆறுமுகம் பார்க்க வேண்டும், வீட்டைவிட்டு ஓட வேண்டும், கதை தொடர வேண்டும் என்பதற்காகவும் கதவு தாழ்ப் போடப்படாமல் விடப்பட்டிருக்கிறது என்று கருதலாம்.

இப்படிப் பெற்றமகன் பார்க்க தாய் முழு நிரவாணமாக மற்றொருவனோடு

இணைந்திருக்கும் விபரீதக் கோலம் வெகு அபூர்வமானது; நினைத்துப் பார்க்க முடியாதது; விதேசித் தன்மை கொண்டது. ஆறுமுகத்திற்கும் வாசகனுக்கும் இந்த நாவலில் இம்மாதிரியான அதிர்ச்சிகர சந்திப்புகள் (shocking encounters) இது தவிர மூன்று வழங்கப்படுகின்றன. மூன்றுமே தவறான அல்லது விபரீதமான பாலியல் உறவு சம்பந்தப்பட்டவை என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. அனைத்திலும் ஆறுமுகம் கேட்க நேரிடுகிறான். முதலாவது: பாண்டிச்சேரி மேட்டுப்பாளையத்திலுள்ள அட்டை தயாரிக்கும் கம்பெனி மேனேஜர், அங்கு வேலைபார்க்கும் ஆறுமுகத்தின் ஆண்டையின் மகளிடம் கேட்கக் கூடாததைக் கேட்டதை ஆறுமுகம் கேட்க நேரிடுகிறது. அதைக் கேட்டதும் வெகுண்டு கம்பெனியைவிட்டு ஆறுமுகம் விலகுகிறான் (ப. 11). இரண்டாவது: தான் உடம்புக்கு முடியாமல் அசந்து தூங்கியபோது, தன்னை வேலைக்கு அமர்த்திய சமையல்காரன் ஓரினப் புணர்ச்சி புரிந்ததை அறிய நேர்ந்த ஆறுமுகம் அங்கிருந்து வெறுத்து ஓடுகிறான் (ப.130). மூன்றாவது: ஏழெட்டு ஆண்டுகளாகப் பிரிந்திருந்து எப்போது பார்ப்போம் என்று ஏங்கிய ஆறுமுகம் தன் தாயை செக்குமேட்டுக் குடிசையில் 'புதுப் பார்ட்டி'யாகவும் தான் வலுக்கட்டாயமாகத் தள்ளப்பட்ட புது வாடிக்கையாகவும் சந்திக்க நேர்கிறது (ப. 200). இவை யெல்லாமே பெரும்பாலான நடுத்தர வர்க்கத்து வாசகர்களுக்கு நேர்ப்பரிச்சயமில்லாத, ஓரளவு கேள்விப்பட்டிருக்கிற, குறுகுறுப்பை ஏற்படுத்துகிற, சட்டென்று அருவருப்பையும் திகிலையும் உண்டாக்குகிற விபரீதமான சந்திப்புகளாக இருக்கின்றன. இப்படிப்பட்ட காட்சிகளையும், நபர்களையும், இடங்களையும் அங்குள்ள வாழ்க்கையையும் முழு ஆதிபத்தியத்தோடு கடைந்தெடுத்த நிஜத்தன்மையோடு படைப்பதில் ஆசிரியரின் நிபுணத்துவம் வெளிப்படுகிறது.

கோவேறு கழுதைகள் நாவலில் படைக்கப்பட்டதுபோல இந் நாவலிலும் பெரும்பாலான வாசகர்களுக்கு மிகவும் நூதனமாகவோ அல்லது விபரீதமாகவோ படுகின்ற நபர்களும், விசயங்களும் இடங்களும் படைக்கப்பட்டுள்ளன. தாத்தாவும் பேரனும் கூடை பின்னுவதற்காக விடியற்காலையில் வவ்வா ஓடைக்கரையில் நொச்சிக் குச்சிகளைச் சேகரிக்கும் காரியம், நகர்ப்புற வாசகனுக்கு மிகவும் நூதனமாகத் தெரியும். அலக்குத்தடி, வாங்கு முதலிய கருவிகளைக்கொண்டு புதரில் முளைத்திருக்கும் நொச்சிக் குச்சிகளை வெட்டித் தழை கழித்துச் சீராக அடுக்கிக் கட்டுகின்ற கிராமக் கைவினைத் தொழில் நுட்பம் விவரிக்கப்படுகின்றது. இதுவும் ஓடையும், பல்வேறு மரத்தின் பெயர்களும், கொட்டும் குளவிகளும், தப்பி ஓடும் முயல்களும் நகர்ப்புற வாசகனுக்கும் புதியவை. அவனது அடிமனதில் ஒருவித ஏக்கத்தைத் தருபவை.

ஐந்தாவது அதிகாரத்தில் பலருக்கும் தெரிய வாய்ப்பில்லாத மற்றொரு தொழில்

ஒரு கொள்கையைத் தரக்கீழ் பீடிப்பதற்காக எழுத ஒரு படைப்பாளி தேவையில்லை. தலித்துக்களின் முன்னேற்றத்துக்காக எழுதுவது எப்படி ஒரு கொள்கையாகுமோ அப்படித்தான் தலித்களின் முன்னேற்ற முயற்சிகளின் சீரழிவைப் பற்றி எழுதுவதும் ஒரு கொள்கையாகும். இப்படி ஒரு கொள்கை இந்த நாவலாசிரியருக்கு உண்டு என்று கருதச் சாத்தியம் இருக்கிறது.

திற்கு வியப்பாக இருக்கிறது" (ப. 55). ஆறுமுகத்திற்கு வியப்பாகப்படும் விசயம் வாசகனுக்கு என்னவென்று தெரிந்துவிட்டது. ஆனால் இன்னமும் வாசகனுக்கு விசயம் அனுமானமாகத் தரப்பட்டுள்ளதே தவிர பிரத்யட்சமாகக் கண்ணுக்கு எதிரில் தரப்படவில்லை... அது ஏழாவது அதிகாரத்தில் திரைப்படத்தில் இடைவேளை விடுகிறபோது பார்வையாளருக்கு ஒருவித அதிர்ச்சி, ஒரு தவிப்பு தரப்படுவதைப்போல வாசகனுக்கும், ஆறுமுகத்துக்கும் சேர்த்து வழங்கப்படுகிறது. ஆனால் அத்தனை சலபமாக வழங்கப்படவில்லை. வழக்கத்திற்கு மாறாக அன்று, அந்த ஆரோவில் வெள்ளைக்காரன், ஆறுமுகம் பள்ளிக்கூடம் சென்ற பிறகு பகலிலேயே தனபாக்கியத்தின் வீட்டிற்குள் அவளை லாவகமாக இருளன் பாய்பைப் பிடிப்பதுபோல) உள்ளே இழுத்துக்கொள்ளுகிறான். ஒரு பையன் விபத்தில் மரணமடைந்ததால் பதினோரு மணிக்கே ஸ்கூல் விட்டுவிடவே, ஆறு

நூட்பம் விரிவாகக் கூறப்படுகிறது. ரோடு போடுவதற்கு முன், நிலத்தில் வைக்கும் முக்கோணத் தாங்கி, அதன்மீது பொருத்தப்படும் தியோடோலைட் கருவி, சுத்தி, அலுமினிய ஊசிகள், வெள்ளை மாவு, டேப், சங்கிலி முதலிய உபகரணங்களைக் கொண்டு குறித்துக்கொள்ளும் செயல்விளக்கம் பற்றி ஆசிரியர் வாசகனுக்கு அறிமுகப்படுத்துகிறார்.

எட்டாவது அதிகாரத்திலிருந்து கதை பாண்டிச்சேரியில் மையங் கொள்கிறது. இந்த நாவலின் அட்டைப்படம் எவ்வாறு இருளில் குழைத்து வரையப்பட்டுள்ளதோ அப்படி ஒரு இருள் உலகம் வாசகனுக்கு முன் சிதைந்த ஓவியம் போலக் காட்டப்படுகிறது. திருவள்ளூர் பஸ் ஸ்டாண்டுக்குக் கிழக்கே, சாக்கடைக் கால்வாய்க்கு மேற்கே, கரையோரமாகப் பன்றிக் குடிசைகள் போலத் தெரியும் குடிசைகளிலும், நியூடோன் தியேட்டருக்கு மேற்கிலுள்ள ரோட்டோரத்திலுள்ள செக்குமேடு என்ற பகுதியிலுள்ள குடிசைகளிலும் மும்மரமாக நடை பெறும் பால்வினைக் குடிசைத் தொழில், இங்கு வருகிற வாடிக்கையாளர்களின் பாலியல் ரசனை, அவர்களுக்கும் குடிசைப் பெண்களுக்கும் இடையில் விலை பற்றி நடைபெறும் பேரம், 'ரேட்' ஏறுவதற்கும் இறங்குவதற்குமான விசித்திரமான காரணங்கள், தொழில் போட்டியில் சப்தமாக நடக்கும் வாய்ச் சண்டைகள், வசவுகள், பச்சையான பேச்சுக்கள், அடிதடிகள், கூச்சமற்ற நடத்தைகள், மாமா வேலை பார்க்கும் ரிக்கஷாக்காரர்கள், சாராயக்கடை - கறிக்கடை களேபரங்கள் ஆகியவை அடங்கிய உலகம் பல்வேறு கோணங்களில் படம்பிடித்துக் காட்டப்படுகின்றன. நாமே அந்த உலகத்தில் நிற்பது போன்ற பிரமை உண்டாக்கப்படுகின்றது. இந்த உலகத்து மனிதர்களின் பேச்சுக்களையும், நடத்தைகளையும் கருவிகளின் மூலம் ஆசிரியர் பதிவு செய்திருப்பாரோ என்கிற மயக்கம் ஏற்படுகின்றது. இது ஒரு பரிமாணம். இந்த உலகிற்குள் தள்ளப்பட்ட ஒன்பது வயதுச் சிறுவன் ஆறுமுகம் அங்கேயே தங்கி அங்குள்ளவர்களை ஒரு உறவாடி, உதவி செய்து, மாசற்ற ஜீவனாக ஜொலிப்பது இன்னொரு பரிணாமம். இந்தப் பரிணாமம் பற்றி பின்னர் விளக்கலாம்.

சுற்றியுள்ள கிராமங்களைச் சேர்ந்த விடலைப் பையன்களையும், பெண்களையும் குறைந்த கூலிக்கு நான் முழுவதும் வேலை வாங்கும் பாண்டிச்சேரி மீட்டிப் பானையத்திலுள்ள கம்பெனிகள் பலரும் கேள்விப்பட்டிருக்கிற ஆனால் அதிகம் பரிச்சயமில்லாத மற்றொரு 'விதேசி' உலகமாகும். அட்டை தயாரிக்கும் கம்பெனியில் பையன்களும், பெண்களும் செய்யும் ஒரேவிதமான சலிப்பான வேலை, மேனேஜரிடம் அவர்கள் வாங்கும் வசைகள், அங்கு வேலை பார்க்கும் இளம் பெண்ணின் 'கண்கள் வழியாகவே' அவளுக்குள் 'நுழைந்துவிட விரும்புகிற..' மானேஜரின் பாரவைகள் பற்றிய விளக்கங்கள் இடம்பெறுகின்றன. வசந்தா

ராஜ் கௌதமன்

போன்ற பெண்கள் மானேஜரின் பசிக்கு ஆளாகும் அவலமும் சொல்லப்படுகிறது. இதைப் படிக்கிறவர்கள் நகரத்தில் வாழ்ந்தாலும், அந்த நகரத்தின் விளிம்பில் இயங்கிக்கொண்டிருக்கின்ற உலகின் உள்ளே நடந்து கொண்டிருப்பவை அவர்களுக்கு விடப்பாக்கப்படுகின்றன.

வீட்டுக் கலியாண விசேசத்திற்குச் சமையல் காண்ட்ராக்ட் எடுக்கும் நபர், அவரது எடுபிடிகள், பையன்களை வைத்துப் பம்பரமாகச் சுற்றி வேலை வாங்கும் திறமை, இதனூடாக அவர் செய்யும் திருட்டுக்கள், சமயத்தில் எடுபிட வேலை பார்க்கும் பையனைத் தனது காமத்துக்குப் பயன்படுத்தும் விபரீதம், வீட்டில் அவருடைய சம்சாரத்தோடு அவர் தம்பி கொள்ளும் காமக்கூட்டம் ஆகிய எல்லாமே வாசகனைத் திகைக்கச் செய்கின்ற அசாதாரணமான நிகழ்ச்சிகள். திருமண நிகழ்ச்சிக்குப் போகிறவர்கள் கண்களுக்கு இந்த உலகம் பெரிதும் கண்களில் படுவதில்லை. ஆசிரியர் கண்களில் இந்த உலகம் பிம்பங்களாகப் பட்டுள்ளன.

பதினைந்தாவது அதிகாரம், நவீனா தியேட்டருக்குக் கிழக்கே குபேர் பஜாருக்கு மேற்கே சிறிது நடந்துபோகும் தொலைவில் உள்ள ஒரு குட்டி ரீரிங் தியேட்டர்போல் அமைக்கப்பட்ட சாராயக்கடை - கறிக்கடை - பெட்டிக்கடை பற்றிய நேர்முக வர்ணனையாக அமைந்துள்ளது சாராயக்கடை எப்படியிருக்கும், அங்கு வருபவர்கள் எப்படி இயங்குவார்கள் என்பவை படிக்கும் வாசகர்களுக்கு அங்கு போய்ப் பார்க்காமலேயே நன்றாகத் தெரிந்துவிடும் அளவிற்குக் கூறப்பட்டுள்ளன.

4

இவ்வாறு அதிர்ச்சி சந்திப்புகளையும், நூதனமான - அதிகப் பரிச்சயமில்லாத - கேள்விப்பட்டிருக்கிற இடங்களையும் நபர்களையும் வாழ்க்கையையும் நிபுணத்துவத்தோடு ஆசிரியர் தந்திருப்பது பெரும்பாலான வாசகர்களுக்கு எடுத்த எடுப்பிலேயே பெரும் அதிர்ச்சியையும் அதனால் ஆர்வத்தையும், ஈர்ப்பையும் ஏற்படுத்துகின்றன. இந்த ஈர்ப்பினைத் தளரவிடாமல்

தொடர்வதற்கு நாவலில் வேறு சில அம்சங்களையும் ஆசிரியர் சேர்த்துள்ளார். இவை கதை சொல்லும் முறையிலும், கவனமான - திருத்தமான - நவீன மோஸ்தரிலான எடுத்துரைப்பிலும் வெளிப்படுகின்றது. அதாவது சினிமா உத்திகளை உள்ளடக்கியதாகக் காணப்படுகின்றன.

எட்டு, இரண்டு, நான்கு, ஒன்றரை என்று கதை நிகழும் காலத்தின் 'ஆண்டு'கள் நாவலில் ஆங்காங்கே சுட்டப்படுகின்றன. ஆறுமுகத்தை நடுநாயகமாக உடைய இந்தக் கதையின் காலம் பொதுவாக நேர்கோட்டுப் பாங்கில் சீராக இயங்கினாலும், காலத்தின் ஓட்டம் தொடர்ந்து 'எட்ட' செய்யப்படுகிறது. கதை நிகழ்காலத்தில் ஒரு சம்பவத்தில் தொடங்கி நகர்ந்து கொண்டிருக்கையில் பொருத்தமான சந்தர்ப்பத்தில் வெட்டப்பட்டுப் பின்னோட்டமாக இறந்த காலத்திற்குக் கொண்டு செல்லப்படுகிறது. நிகழ்காலமும், இறந்த காலமும் மாறி மாறி ஒன்றையடுத்து மறந்து முன்னும் பின்னும் பிணைந்து அடுக்கப்படுகின்றன. நாவலைப் படித்தவர்கள் இதனை நன்கு அறிவார்கள்.

இப்படிக்கால ஓட்டத்தில் செய்யப்படும் வெட்டுக்களும் ஓட்டுக்களும் நாடகத்தனமாகவும், சினிமாவில் துரிதக் காட்சிகள் ஓட்டப்பட்டு பிரமிப்பை ஏற்படுத்துவது போலவும் அமைந்துவிடுகின்றன. முன்னாயக அழகாகத்தான் இறுதியில் ஆறுமுகம் முதன் முதலாகத் தனது தாத்தாவோடு கூட்டேரிப்பட்டுச் சந்தைக்கு இரவில் புறப்பட்டுப் போவதாகத் தகவல் வருகிறது. அடுத்த அதிகாரம், "ஆறுமுகம் தொலைவில் வருவது தெரிந்ததும் அவனுடைய வருகைக்காகவே காத்திருந்தவன் போலச் சிரித்துக் கொண்டே தனபாக்கியம் எழுந்து நின்றான்" (ப.30) என்று தொடங்குகிறது. சந்தையிலிருந்து திரும்பி வரும் மகன் வருகையை எதிர்பார்த்துத் தனபாக்கியம் நிற்பதாக வாசகன் நினைப்பது இயல்பு. ஆனால் ஆறுமுகத்துக்குப் பிறகு ஆறுமுகம் பள்ளிக்கூடத்திலிருந்து வந்து கொண்டிருப்பதாக அடுத்து ஆசிரியர் எழுதும் போது வாசகனுக்கு ஒரு பிரமிப்பு ஏற்படுகிறது. ஆசிரியர் கையாண்ட இந்த வித்தை வாசகனைத் தொடர்ந்து பிரமிப்பிலும், வியப்பிலும், எதிர்பார்ப்பிலும் வியாபிக்கச் செய்கிறது. ஒருவேளை கதையில் ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட முக்கிய பாத்திரங்களின் இயங்குதளங்கள் இருந்திருந்தால் முறைவைத்துத் தளங்களை மாற்றி மாற்றிச் சொல்லியிருக்க வசதி இருந்திருக்குமோ என்னவோ?

அதிகாரங்களின் வைப்பு முறை, அவற்றின் முடிவு, தொடக்கம் ஆகியவற்றில் ஆசிரியரின் வித்தைகள் வெளிப்படுகின்றன. பதிமுன்றாவது அதிகாரம் ஒரு 'சஸ்பென்ஸில்' முடிகிறது. 'வேகமாக வந்த ஆறுமுகம் தூரத்திலிருந்தே சின்னப் பொண்ணு குடிசைக்கு முன் சிறு கூட்டமும் போலீசும் நிற்பதைப் பார்த்துவிடுகிறான்' (ப.134). என்ன நடந்திருக்கும் என்பது தெரியவில்லை. அடுத்த அதி

காரம் தொடங்கும் போது 'சஸ்பென்ஸ்' விடுபடுகிறது. சின்னப் பொண்ணு சாக் கடையில் பிணமாகக் கிடக்கிறாள். பாக்கியம் என்பவள் ஓங்கி ஓப்பாரி வைக்கிறாள். சம்பந்தமே இல்லாமல் அட்டைக் கம்பெனியில் வேலை பார்த்த வசந்தா அந்தக் கூட்டத்தில் நிற்கிறாள். பாக்கியம் யார் என்ற விபரம் பிறகு சொல்லப்படுகிறது. வசந்தா எப்படி பாக்கியத்திடம் அடைக்கலமானாள் என்ற குட்டி 'சஸ்பென்ஸ்' பதினாறாவது அதிகாரத்தில் விடுபடுகிறது. இப்படி மரமம், பிரமிப்பு, அதிர்ச்சி, திகில் மூலமாகக் கதையை ரஞ்சகமாக நடத்திச் செல்லும் வித்தையில் ஆசிரியர் கோவேறு கழுதைகளை விட இந்த நாவலில் வெகுவாகத் தேர்ந்துள்ளார் என்பது தெரிகிறது.

ஆசிரியரின் வித்தையின் உச்சபட்சமான அதிர்ச்சி பத்தொன்பதாம் அதிகாரத்தின் கடைசி வாக்கியத்தில் வெடிக்கிறது! தேர்ந்த வாசகர்கள் இந்த வாக்கியத்திற்கு முன்னுள்ள நீண்ட வாக்கியத்தைப் படித்ததும் விசயம் என்னவாக இருக்கும் என்பதைக் கண்டு பிடித்துவிடுவார்கள், அல்லது இந்த நாவலில் ஆசிரியர் செய்துள்ள வித்தைகளுக்குப் பழக்கப்பட்ட வாசகர்கள், வந்திருக்கும் 'புதுப் பார்ட்டி' தன பாக்கியம் என்பதை ஊகித்து விடுவார்கள். ஏழெட்டாண்டுகளாகப் பிரிந்து ஏங்கிய தாயும் மகனும் செக்கு மேட்டுக் குடிசையில் 'பார்ட்டி'யும், வாடிக்கையுமாகவா சந்திக்க வேண்டும்? என்று சினிமாத் தனம் மிக்க மிகையான சோக உணர்ச்சியில் சராசரி வாசகர்களும், மலிவான மனிதநேயவாதிகளும் கிறங்கிப் போகின்ற இடம் இது. இதன் மறுபக்கத்தைப் பார்க்க முடியாத அளவிற்குக் கிறங்கிப் போகிறார்கள். தலித் சமூகத்தைச் சேர்ந்த ஒரு தாய் அம்மணமாக ஒரு வெள்ளைக்காரனுடன் கிடப்பதை அவளுடைய மகனே பார்ப்பதாகவும், பிரிந்த தாயை ஏழெட்டு ஆண்டுகள் கழித்து விபச்சாரியாக மகன் பார்ப்பதாகவும் எழுதுவதில் அப்படி என்ன குரூர சகம் இருக்கிறதோ தெரியவில்லை. தலித்துக்கு மட்டுமல்ல, மனித வம்சத்துக்கே இது அடுக்காது; இப்படி நடக்கக் கூடாது.

இப்படிப்பட்ட அதிர்ச்சிகரமான சந்திப்புகள் வித்தையின்பாற்பட்டவையன்றிக் கலையின்பாற்பட்டவையல்ல. இவை கொண்டு கூட்டி அமைக்கப்பட்டவை. இவற்றை ரசிக்கத் தக்கவையாக ஆக்கியதில் ஆசிரியரின் கவனமான - திருத்தமான - நவீன மோஸ்தர் எடுத்துரைப்பு முக்கிய பங்காற்றியுள்ளது. நாவலின் தொடக்கம் முதல், முடிவு வரை நீக்கமற நிறைந்துள்ள இவ்வித எடுத்துரைப்பு தமிழ்க் கலைப்படம் பார்க்கும் பழக்கமுள்ள வாசகர்களுக்கு ஆழ்ந்த ஈடுபாட்டை உண்டாக்கவல்லது. கிராமத்தில் இரவு படரத் தொடங்கும் அந்திவேளை பற்றிய ஆசிரியரின் எடுத்துரைப்பு இதற்கு ஒர் எடுத்துக்காட்டு.

"தடுப்பற்ற ஏரியின் பரப்பில் அந்தி வேளையின் காற்று முகத்திலடித்தது. கரையோரமாக நின்றிருந்த பனை மரங்

களின் நிழல்கள் குச்சிக்குச்சியாய் நீட்டு நீட்டாய்த் தரையில் கிடந்தன... மேற்கில் திட்டுத்திட்டாக மேகங்கள் வெளிர்ந்து போய் நகர்ந்தன. பார்வையில் எல்லையில் வானம் தரையுடன் இணைந்து கிடப்பதுபோல் தெரிந்தது. அந்த இடம் மட்டும் கருநீலமாக இருந்தது. ஒரு பறவைக் கூட்டம் வடக்காகப் பறந்து போயிற்று. இரு பக்கமும் இருந்த அடைப்பிலிருந்து குருவிகளின் சத்தம் இன்னும் ஓயவில்லை. மேற்கு வானில் பள்ளமும் மேடுமான மலைகள் வானத்துடன் முட்டிக்கொண்ட இடத்தில் தொலைதூரக் கடலின் நிறத்துடன் இரவு இறங்கத் தொடங்கியது" (ப. 10 - 11).

இந்த இயற்கை வருணனை ரம்மியமாக உள்ளது. ரம்மியத்திற்குக் காரணம் இயற்கை என்பதைவிட அதை எடுத்துரைத்த மொழியின் வணப்பு என்று சொல்லலாம். "இருளின் புகை வளையங்கள்

இமையம்

கரைந்து கூரைகளின் முகடுகள் தெரிய ஆரம்பித்தன" (ப.12) என்றும், "அவன் ஓட ஓடத் தெருக்கள் முளைத்துக் கொண்டிருந்தன" (ப.70) என்றும், "விட்டின் கூரைக்கு மேல் இரவு தீர்ந்துபோய்க் கொண்டிருந்தது" (ப.206) என்றும் காணப்படுகிற வருணனைகளின் நூதனமான பதச்சேர்க்கைகளைப் பெரும்பாலும் வசன கவிதைகளில் சந்திக்கலாம். இவற்றை மேலும் கவன்படுத்தினால் நவீனப் படிமங்களாக உருப்பெற்றுவீடும்.

நாவலில் இடம் பெறும் உரையாடல்கள் மிகக் குறைவான சொற்களைக் கொண்டவை. செட்டானவை, ஆய்ந்து அளந்து வடிவமைக்கப்பட்டவை.

'நம்ம காட்டுக்குப் போவோமா?'
'நம்மளுக்கு காடு இல்ல'
'ஏன் இல்ல?'
'இல்ல' (22)

இம்மாதிரி நறுக்கிக் கோர்க்கப்பட்ட உரையாடல்கள் செப்பம் செய்யப்பட்ட கவின் பண்பைப் பெற்றுள்ளன. இவை வெகு இயல்பாக வெளிப்படும் பேச்சு என்பதை விட ஆசிரியர் நிபுணத்துவத்தின் உற்

பத்தி என்று சொல்லலாம். ஆசிரியர் கையாண்ட வாக்கியங்கள் பெரிதும் மிகக் குறைந்த சொற்களைக் கொண்டுள்ளன. கவனமாகச் சீர் செய்யப்பட்டுள்ளன. இவை இயல்பாக ஒன்றைச் சொல்லுவதைவிட அந்த ஒன்றைச் சுற்றிப் பக்குவமாக விபூசம் அமைக்கின்றன என்று சொல்லலாம். கொண்டு கூட்டிய அதிர்ச்சிகரமான சந்திப்புகள், அத்தனை 'கொளவ்மில்லாத விதேசி உலகம், நபர்கள், உறவுகள், பேச்சுகள், நடத்தைகள் எல்லாமே நாவலில் கவர்ச்சிகரமான அம்சங்கள். ஆசிரியர் வித்தை அல்லது நிபுணத்துவத்தின் வெளிப்பாடுகள். இவற்றுக்குத் தோதாக மொழிநடையும் படிமப்பாங்கான பதச் சேர்க்கைகளும், செட்டான உரையாடல்களும், ரம்மியமான வருணனைகளும் அமைந்துள்ளன.

நாவலில் பன்னிரண்டாவது அதிகாரத்தில் சின்னப்பொண்ணு தெருவில் வேடிக்கை பார்த்துக்கொண்டு போவதைப் பற்றிக் குறிப்பிடுகையில், "ரோட்டிலுள்ள எல்லாம் அவளுடைய கண்களில் பிம்பங்களாகிக் கொண்டிருந்தன" (116) என்று ஆசிரியர் எழுதுகிறார். இது ஆசிரியரின் எடுத்துரைப்புக்கும் பொருந்தும். அவரும் பிம்பங்களாகவே பார்த்து எழுதியுள்ளார். இதனைப் பதினெட்டாவது அதிகாரம் நிரூபிக்கிறது. பாத்திரங்களின் பேச்சுக்கள், செய்கைகள், அசைவுகள், மன ஓட்டங்கள், மெய்ப்பாடுகள், சுற்றுச் சூழல்கள் ஆகியவற்றைத் தேர்ந்தெடுத்த சொற்களால் பிம்பங்களாகத் தருகிறார் ஆசிரியர். ஆறுமுகமும் வசந்தாவும் குடிசையில் இலேசான ஒளியில் உட்கார்ந்து பேசிக் கொள்கிறார்கள். கலைப்படங்களில் வருகிற மாதிரி தேர்ந்தெடுத்த கோணங்களில் அதிக இருளும் சிறிது ஒளியும் கலந்த ஒளிப்பதிவில் இருவரது பிம்பங்களும் நகலெடுக்கப்படுகின்றன. ஆறுமுகம் சின்னப்பொண்ணு சம்பந்தப்பட்ட காட்சிகளும் வசனங்களும் இப்படிப்பட்டவையே. வசந்தா பேசுவது 'சினிமா நடிகை மாதிரி...' (182) இருப்பதாக ஆறுமுகத்துக்குப்படுகிறமாதிரியே வாசகனுக்கும் இவருடைய பேச்சும் படுகிறது. கேமரா கோணத்திற்கு உகந்த காட்சிகளாகப் பல இடங்கள் நாவலில் உள்ளன.

இந்த நாவல் இதுவரை எடுத்துரைத்த காரணங்களால் வாசிப்பதற்குத் தங்கு தடையற்ற ஓட்டத்தைப் பெற்றுள்ளதை அவதானிக்கலாம். ஆசிரியரின் வித்தை யும், சினிமா உத்தியும், மொழி நடையும் எடுத்துரைப்பும் இதில் முக்கிய இடம் வகிக்கின்றன. மற்றபடி கிராமபுறத்தைச் சேர்ந்த தலித் இளந்தலைமுறையினர் அடிமைத் தொழிலை உதறி ஆரோவில்லில் வேலைபார்த்துச் சம்பாதித்து வசதி பெற்றுப் பாண்டிச்சேரிக்கு இடம்பெயர்ந்து படித்துப் பொருளாதாரத்தில் முன்னேற முயலும். முக மாற்றத்தின் நேர்மறையான அம்சங்களைப்பற்றியோ, செக்குமேடு முதலிய பகுதிகளில் தள்ளப்பட்டவர்களின் வாழ்க்கைக்கும் இடையிலான சம்பந்தம் பற்றியோ விரிந்த புரிதலை வாங்கும் வித்தத்தில் நாவல் கூர்படுத்தப்பட

வில்லை என்று கூறலாம். பலருக்கும் பரிச்சயமற்ற மனிதர்கள், வாழ்நிலைகள், இடங்கள் பற்றிய ஆசிரிய நிபுணத்துவம் வெளிப்படுகின்ற அளவுக்கு அவை பற்றிய படைப்பு ரீதியான விசாரணையும் அதன் மூலமாக வாசக தளத்தின் விவாதத்துக்கான வாப்பும் வெளிப்படவில்லை என்றுதான் சொல்ல வேண்டும். ஆசிரியரிடம் வித்தை இருக்கிற அளவுக்கு விரிந்த பார்வை இருக்கிறதா என்பது சந்தேகமே. வித்தை மட்டும் போதுமா என்பதை அவர்தான் தீர்மானிக்கவேண்டும்.

5

நாவலில் நகைச்சுவை வறண்டிருக்கிறது. கட்டாயமாக அங்கத்தோடு கிண்டலாகச் சொல்லத் தக்க விசயங்களைக் கூட அவ்வாறு சொல்லாமல் மிக மென்மையான வன்மம் கலந்து சொல்வது ஏன் என்று விளங்கவில்லை. உதாரணமாக, ஆரோவில் வருகையை ஒட்டி அதைச் சுற்றியிருந்த கிராமப் புறங்களில் ஏற்பட்ட சமூகமாற்றத்தைச் சொல்கிறபோது (ப.51) கொப்பளிக்கவேண்டிய கிண்டலும் கேலியும் கசியக் கூட இல்லை. ஆரோவில் வில் வேலை செய்யும் கிராமவாசிகள், வெள்ளைக்காரர்களைப் போலச் செய்வது, வெள்ளைக்காரிகள் உள்ளூர் பெண்களைப் போலச் சேலை கட்டுவது, வளையல் போடுவது, சடை பின்னுவது, பூவைப்பது, குங்குமம் இடுவது, உள்ளூர் பெண்களில் குறிப்பாக வன்னிய, நாயுடு சாதிப் பெண்களைவிட காலனிப் பெண்கள் தோல்பை மாட்டுவது, பவுடர் டப்பி, சோப் டப்பி வைத்துக் கொள்வது முதலிய நாகரிகத்தில் முன்னணி வகிப்பது ஆகியவை பற்றிய ஆசிரிய எடுத்துரைப்பில் அழுத்தமான அங்கதச்சுவை ஏதும் இல்லை. அவர் கையாண்ட நவீன மோஸ்தர் எடுத்துரைப்பில் நகைச்சுவைக்கு இடமில்லைபோலும். விதிவிலக்காக தலித் பெண்கள், மற்ற 'உயர்' சாதிப் பெண்களை விட நவநாகரிகமயமாவதில் படுவேகமாக இருப்பது மட்டும் ஆசிரியரின் அங்கதத்திற்குரிய விசயமாக உள்ளது. ஆசிரியரின் தலித் ஒவ்வாமை இதற்குக் காரணமாக இருக்கலாம்.

கட்டுரையை முடிக்கு முன் நாவல் தலைவன் ஆறுமுகத்தைப் பற்றிப் பேச வேண்டியதிருக்கிறது. தாயைப் பார்க்கக் கூடாத கோலத்தில் பார்த்து வீட்டை விட்டு ஓடிப் போவதற்கு முந்திய ஆறுமுகம் எல்லாருக்கும் பழக்கமான ஒரு கிராமத்துச் சிறுவன். அவன் காடுகரை இல்லாத எளிய தலித் சாதியில் பிறந்தாலும் உடமை ஏதுமின்றி, அனுபவித்து விளையாட அவனுக்கு ஏராளமான விசயங்கள் இருக்கின்றன. அவனுடைய எளிய உலகத்தில் கூடை பின்னிக் கதை சொல்லும் தாத்தா, வவ்வா ஓடை, மரங்கள், பறவைகள், ஏரி, அடம்பிடிக்க அம்மா, விளையாடச் சிறுவர்கள் எல்லாம் உண்டு. ஆனால் ஆரோவில், பாண்டிச்சேரி, ஆங்கிலப் பள்ளி என்ற இடங்களுக்குப் பெயர்ந்த பிறகு இந்த இடங்களில் பொருந்தாத, தனக்குள்ளேயே பெரிதும் பேசிக்கொள்கிற ஓர் ஓற்றைச் சிறுவனாக ஆறுமுகம் மாறுகிறான். ஒன்பது வயதுச் சிறுவனாக வீட்டைவிட்டு ஓடிய வனின் மனசில் மாபெரும் எரிமலை வெடித்துச் சிதறிக்கொண்டிருக்கும் என்பதில் ஐயமில்லை. வெறுப்பும் பாசமும் அந்தச் சின்ன வயதில் அவனைப் பெரும் பாடுபடுத்தியிருக்கும். ஓர் எட்டாண்டுகளாக அவன் சின்னப்பொண்ணு குடிசை, மேட்டுப் பாளையத்திலுள்ள கம்பெனி, சமையல் எடுபிடி, முத்தமிழ் நகர், கறிக்கடை என்று வீசி எறியப்பட்ட பந்து போல எகிறி வருகிறான். எல்லோரும் சொல்லுவதைப்போல விதி அவனை இழுத்துச் செல்வதுபோலத் தெரிகிறது. அவன் எங்கே போனாலும் அவனுக்கென்றே ஒரு விபர்தமான தகாத பாலியல் சார்ந்த சந்திப்பு தயாராக இருக்கிறது! மீண்டும் மீண்டும் ஓடுகிறான்.

ஆனால் தூழல் எதுவாக இருந்தாலும் ஆறுமுகம் ஆறுமுகமாகவே இருப்பது தான் விசித்திரமாக இருக்கிறது. அவனுடைய தாய் எப்படி ஒரு நேர்மையான கூலிக்காரியோ அப்படியே இவனும் நேர்மையான உழைப்பாளியாக இருக்கிறான். ஒழுக்கமற்ற தூழலில் ஒழுக்கத்தின்

பிரதிநிதிபோலச் சுடர்விடுகிறான். குடிசையில் விபச்சாரம் பண்ணும் பெண்ணிடம் தன் தாயைக் காணுகிறான். தாயாக நேசிக்கிறான். சம்பாதித்த பணத்தை அப்படியே கொடுக்கிறான். 'இன்னிக்குப் போதும். படுத்துக்க' (ப.86) என்று கூட அவளைத் தேற்றி ஆறுதல் தருகிறான். ஆறுமுகத்தின் அபரிமிதமான பாசத்தை உணர்ந்த அந்தப் பெண் அன்றைக்குத் தொழில் செய்வதை விட்டுவிடுகிறான். இப்படி ஆறுமுகம் ஒரு விபச்சாரியின் தாய்மை உணர்ச்சியைத் தூண்டி கொஞ்ச நேரத்திற்காவது அவளைத் 'தாய்மை' கொண்டவளாக்குகிறான். தன்னை ஒரு வன் அடித்தாலும் திருப்பி அடிக்க அவனுக்கு மனமில்லை. பொறுத்துக் கொள்ளுகிறான். பிறர் துயரங்களுக்குச் செவி கொடுக்கிறான். தேற்றுகிறான். பொய், வஞ்சனை, பேராசை கிடையாது. பணத்தை ஒரு பொருட்டாக மதிப்பதில்லை. சத்தம் போட்டுப் பேசத் தெரியாது. பால்வினைக் குடிசைத் தொழில் நடக்கும் பகுதிகளில் ஒரு ஞானியைப் போல நடமாடுகிறான். ஒன்பது வயதிலிருந்து பதினேழு வயதுவரை ஒரே பரிமாணத்தில் நிலைகுத்தி நின்றுவிட்ட இப்படி ஒரு சிறுவனைக் காண்பது அபூர்வம். சின்னப் பையனாக இருக்கும் போது வீட்டைவிட்டு ஓடிப்போனவன் சீரழிந்து போவான். நகரத்தின் இருண்ட பகுதிகள் அவனை அழித்துவிடும் என்கிற வழக்கமான பொதுஅனுபவம் இங்கே சொல்லப் படவில்லை. மாறாக ரா. ஆறுமுகம் புனித ஆறுமுகமாகச் சஞ்சரிக்கிறான்!

ஆறுமுகம்
ஆசிரியர் : இமையம்
வெளியீடு : கர்யா
12, 4வது குழுக்கு தெரு
கற்பகம் கார்டன்ஸ்
அடையார்
சென்னை 600 020
பக்கம் : 220; விலை ரூ. 160 (1999)

புலம்பெயர்ந்து வாழும் படைப்பாளிகளுக்கு...

தமிழ் பல்கலைக்கழகம், தஞ்சாவூரில் அயல்நாட்டுத் தமிழ்க் கல்வித்துறையில், "தமிழ்க் கவிதை வளர்ச்சிக்குப் புலம்பெயர்ந்த தமிழர் பங்களிப்பு" என்னும் தலைப்பில் முனைவர் பட்ட ஆய்வு (Ph.D) செய்துவரும் தெ. வெற்றிச் செல்வன் புலம்பெயர்ந்த தமிழர்தம் கவிதைகளைத் தொகுத்து வெளியிடவும், ஆய்வு செய்யவும் திட்டமிட்டுள்ளார்.

தனிக்கவிதைகள், கவிதை நூல்கள், சஞ்சிகைகள், தொகுப்பு நூல்கள், கவிதை சார்ந்த விமர்சனப் படைப்புக்கள் இவற்றைப் பின்கண்ட முகவரிக்கு அனுப்பி வைக்க அன்புடன் கோரப்படுகிறது.

தொகுப்பில் இடம்பெற கவிதை அனுப்புவோர் தங்களின் அனுமதியையும் எழுதி அனுப்புமாறு வேண்டப்படுகிறார்கள்.

தரவுகள், கவிதைகள் அனுப்பவேண்டிய முகவரி :

தெ. வெற்றிச் செல்வன், அசுவதி இல்லம், காட்டுர் 610 104, திருவாரூர் மாவட்டம், தமிழ்நாடு.

பாடம்

பென்னேஸ்வரன்

(பேராசிரியர் ஞானத்தின் வீடு.

அரங்கம் ஒளி பெற்றதும் மேடையில் மரச்சட்டங்களால் ஆன symbolised வீட்டின் செட். வீடு முழுக்க புத்தகங்கள் இறைந்து கிடக்கின்றன. உட்காரும் நாற்காலிகளின் மேல், முக்காலிகளின் மேல், மேசையின் மேல் என எங்கும் புத்தகக் குவியல். தரையிலும் பல புத்தகங்கள் இறைந்து கிடக்கின்றன.

வீட்டின் உள்ளே பாத்திரங்கள் உருளும் சத்தம் வலுவாகவும் தொடர்ச்சியாகவும் கேட்கிறது. வீட்டின் இடப்பக்க வாயிலில் இளம் வயதுப் பெண் ஒருத்தி கையில் இரண்டு பெரிய துட்கேஸ்களையும் தோளில் பெரிய பையையும் சுமந்து கொண்டு நிற்கிறாள். (இவள் பெயர் வித்யா என்று வைத்துக்கொள்வோம்) வித்யா அழைப்பு மணியை அழுத்திக் காத்திருக்கிறாள். உள்ளே இருந்து குரல் கேட்கிறது. இது அன்னம்மாவின் குரல். அன்னம்மா பேராசிரியர் ஞானத்தின் வீட்டு வேலைக்காரி. 'இதோ வர்றேன்...' என்று உள்ளே இருந்து குரல் கொடுத்துக்கொண்டே மேடையில் பிரவேசிக்கிறாள்.)

அன்னம்மா : வர்றேன் இல்லே? என்ன வேணும்?

வித்யா : (தயங்கியபடி) ஸார் இருக்காரா?

அன்னம்மா : என்ன வேணும்? ஷாம்பூ விக்க வந்திருக்கியா? வாத்யாருக்கு அது தேவையில்லே.

வித்யா : (மறித்து) இல்லே... ஆண்ட...

அன்னம்மா : வேங்க்யும் க்ளீனரா? அதுக்குத்தான் வேலைக்காரி நான் இருக்கேனே. வேலைக்கு இருந்தாலும் அவருக்கு எல்லாம் நான்தான். அதுக்காக இதை நீ வேறே அர்த்தம் பண்ணிக்கக் கூடாது.

வித்யா : (மறித்து) இல்லீங்க...

அன்னம்மா : சானிடரி நாப்கின்னா? அதுவும் தேவையில்லே.

வித்யா : (அழுத்தி) எதுவும் இல்லே. என் பேர் வித்யா. நான் அவருடைய புது ஸ்டூடென்ட். அவர்கிட்டே பாடம் சொல்லிக்க வந்திருக்கேன். அவரைக் கொஞ்சம் கூப்பிடறீங்களா?

அன்னம்மா : நீதானா அது? இதை முன்னாடியே சொல்றதுக்கென்ன? நான் எவ்வளவு நேரமா கேட்டுண்டு இருக்கேன். இந்த ப்ரொபஸர் மாதிரியே அவரைத்தேடி வர்றவாரும் அசமஞ்சமா இருக்கா. சரி... உள்ளே வா. அவரைக் கூப்பிடறேன். (வித்யாவை உள்ளே அழைத்துச் செல்கிறாள். உட்கார முடியாதபடி நாற்காலிகளின் மேல் புத்தகங்கள் குவிந்து இருப்பதால் வித்யா தயங்கி நிற்கிறாள். அன்னம்மா

அவைகளை புறம் தள்ளி ஒதுக்கிவிட்டு அவளை உட்கார வைக்கிறாள்.)

அன்னம்மா : உட்காரு... அவர் இப்ப வந்துடுவார். (உள்ளே அவரை அழைத்தபடி மறைகிறாள். வித்யா காத்து இருக்கிறாள். அன்னம்மா மீண்டும் வெளியே வருகிறாள். கையில் துடைப்பம். தரையில் குவிந்து கிடக்கும் புத்தகங்களை துடைப்பதால் பெருக்கித் தள்ளுகிறாள். வித்யாவை அடுத்த நாற்காலிக்கு மாறச் சொல்லி பெருக்குகிறாள். வித்யா அடுத்த நாற்காலிக்கு மாறியதும் மீண்டும் பழைய நாற்காலியில் உட்காரவைத்து பெருக்குவதைத் தொடர்கிறாள். வித்யா தன் பெட்டியில் இருந்து சில பெரிய புத்தகங்களை எடுத்துப் புரட்டிப் பார்க்கத் தொடங்குகிறாள்.)

அன்னம்மா : (தரையைக் கூட்டியவாறு) ஆமாம்... என்ன படிக்கப் போறே? (வித்யா அவளைக் கவனிக்காது படிப்பதைத் தொடர்கிறாள்.) Comparative Literature ஆ? அதுலே தான் இப்ப வதவதன்னு டாக்டரேட்கள் குப்பையா குவிஞ்சு கிடக்கே... (பதில் இல்லை) Philology யா? அதுக்கு நிறைய home work, field study எல்லாம் பண்ண வேண்டி இருக்குமே? Aesthetics in folk idioms பண்ணலாமே... இன்னும் சொல்லப்போனா folklore ஆ faketore ஆ அதுலே ஆராய்ச்சி செஞ்சா நெறைய பவுண்டேஷன்களோட கிராண்டும் கிடைக்குமே...

வித்யா : (எரிச்சலாகி) ப்ரொபஸரை கொஞ்சம் கூப்பிடறீங்களா?

அன்னம்மா : (கடுமையாகி) அவர் இப்போ குளிச்சி டிரஸ் மாத்தினடிருக்கார். உன் அவசரத்துக்காக அவர் அண்டிராயர் நாடாவை பிடிச்சி இழுத்துண்டு வர முடியாது. எது எப்படியோ... இந்த பிலாலஜி எல்லாம் ரொம்ப டென்ஷனான விஷயம். நீயும் டென்ஷனாகி அவரையும் தேவையில்லாம டென்ஷன் ஆகாம பார்த்துக்கறது உன் வேலை. ஆமாம் சொல்லிட்டேன்.

(மீண்டும் ப்ரொபஸரை கூப்பிட்டபடியே உள்ளே நுழைகிறாள். ப்ரொபஸர் ஞானம்

பிரவேசிக்கிறார். ப்ரொபஸரைப் பார்த்ததும் வித்யா வணங்கியபடி எழுந்து நிற்கிறார்.)

ப்ரொபஸர்: குட்மார்னிங்... வணக்கம்... உட்காருங்க... நீங்கதான் புதுசா வந்திருக்கிற ஸ்டூடண்ட். Am I right?

வித்யா: Exactly, Sir! என் பேர் வித்யா. நீங்க போன்லே சொன்ன மாதிரி சரியான நேரத்துக்குத்தான் வந்திருக்கேன்னு நினைக்கிறேன்.

ப்ரொபஸர்: Yes. Perfectly punctual. ஆனால் நான்தான் கொஞ்சம் லேட் பண்ணிட்டேன். என்னை நீங்க மன்னிக்கணும்.

வித்யா: நீங்க வேறே சார்... என்கிட்டே போய்... பெரிய பெரிய வார்த்தையெல்லாம் போட்டு. உங்க முன்னாடி நான் சின்னப்பொண்ணு... .

ப்ரொபஸர்: அது சரி... நீ வீட்டைக் கண்டுபிடிக்கிறதுலே ஒண்ணும் சிரமம் இல்லியே?

வித்யா: இல்லே சார்... யாரைக்கேட்டாலும் உங்க பேரைச் சொன்னாலே கரெக்டா கொண்டுவந்து விடறாங்க சார்... .

ப்ரொபஸர்: இருக்கும்... முப்பது வருஷமா இதே வீட்டுலே இருக்கேன் இல்லியா? அது சரி... இந்த ஊரை உனக்குப் பிடிச்சிருக்கா?

வித்யா: பிடிக்கவேன்னு சொல்ல முடியாது சார்... பரவாயில்லே.

ப்ரொபஸர்: ம்... ஆரம்பத்துலே அப்படித்தான் இருக்கும். நான் கூட முதல்லே ஏதாவது பெரிய cityயிலே செட்டில் ஆகணும்னுதான் நினைச்சேன்.

வித்யா: எங்கே? சென்னையிலா சார்?

ப்ரொபஸர்: சென்னை... ஒரு காலத்துலே மெட்ராஸ்னு சொல்லிக்கிட்டிருந்தாங்களே அதுவா? ம்... எனக்கு இதெல்லாம் அவ்வளவா தெரியாது.

வித்யா: அதேதான் சார். The capital of Tamil Nadu. அங்கேகூட குழந்தைங்க கிட்டேயும் நாய்கள் கிட்டேயும் இங்கிலீஷ்லேதான் பேசுவாங்க. இங்கிலீஷ்லே வழி கேட்டாத்தான் சரியா சொல்வாங்க. கேட்க ரொம்ப அழகா இருக்கும்.

ப்ரொபஸர்: அப்படியா? பிரமாதம். நிறைய தெரிஞ்சி வச்சிருக்கியே... அது சரி... நீ எந்த ஊர்லேயிருந்து வர்றே?

வித்யா: ஸார்... நான் கிருஷ்ணகிரி.

ப்ரொபஸர்: அது எங்கே?

வித்யா: இப்போ தர்மபுரி மாவட்டத்துலே இருக்கு. முன்னே சேலம் மாவட்டத்துலே இருந்தது. அப்போ சேலம் மார்க்கெட்டுக்கு கிருஷ்ணகிரியிலேர்ந்துதான் மாம்பழம் போகும். ஆனா சேலம் மாவட்டத்துலே கிருஷ்ணகிரி இருந்தாலே இப்பவும் சேலத்து மாம்பழம்னுதான் சொல்றாங்க.

ப்ரொபஸர்: Beautiful. என்ன ஒரு அற்புதமான geographical knowledge? இந்த மாதிரி எல்லா துறையிலேயும் ப்ரில்லியண்ட் ஆன ஒரு ஸ்டூடண்டைத்தான் நான் எதிர்பார்த்துகிட்டு இருந்தேன். பிரமாதம்.

வித்யா: சார். இப்படியெல்லாம் தயவு செய்து புகழாதீங்க. கூச்சமா இருக்கு. நான் கத்துக்க வேண்டியது இன்னும் எவ்வளவோ இருக்கு.

(இருவரும் பேசிக்கொண்டு இருக்கும்போது அன்னம்மா மேடையில் வந்து எதையோ தேடுகிறார். ப்ரொபஸரையும் வித்யாவையும் மாறி மாறி நகரச்சொல்லித் தேடுகிறார். ப்ரொபஸர் எரிச்சல் அடைகிறார்.)

ப்ரொபஸர்: என்ன தேடறீங்க?

அன்னம்மா: எதை தொலைச்சேன்னு தேடிண்டு இருக்கேன். நீங்க உங்க வேலையைப் பாருங்க.

ப்ரொபஸர்: (வித்யாவிடம்) I am really sorry for this stupid interruption. ம்... நாம இப்போ எங்கே இருக்கோம்?

வித்யா: நெ. 21, பாணக்காரத் தெரு... .

ப்ரொபஸர்: அது இல்லே. ஆங்... நீ ஒரு பிரகாசமான மாணவி. அப்போ பிரிலிமினரி டெஸ்ட் எல்லாம் இன்னிக்கே பண்ணலாம். நான் நல்லா இருக்கு. மழையும் லேசாத் தூறற மாதிரி இருக்கு. ஆமாம் இப்போ ஏது மழை?

வித்யா: ஆமாம் சார். Rainy season-ம் இல்லே. சம்மர்லே ஏது மழை?

ப்ரொபஸர்: அது அப்படித்தான், இப்போ எல்லாமே மாறி இருக்கு. Winterலே வெயில் அடிக்கும். சம்மர்லே மழை கொட்டும்.

வித்யா: ஆமாம் ஸார். மொத்தம் நாலு ஸீஸன். Summer, Winter, Spring அப்புறம்... .

ப்ரொபஸர்: Yes, something starting like automobile.

வித்யா: அது வந்து... ஆங்... Autumn Sir

ப்ரொபஸர்: Beautiful. பிரமாதம். Excellent answer. எனக்கு ரொம்ப நம்பிக்கை இருக்கு. நீ ரொம்ப ரொம்ப நல்ல ஸ்டூடண்டா வருவேன்னு. You are extremely intelligent, well informed with excellent memory.

வித்யா: ஸார்... எனக்கு நிஜமாகவே ஸீஸன்ஸ் பத்தி கொஞ்சம் தெரிஞ்சிருக்கா?

ப்ரொபஸர்: ஆல்மோஸ்ட்... டென்ஷன் ஆகாதே. கொஞ்சம் கொஞ்சமா எல்லாம் தெரிய ஆரம்பிக்கும். ஒருநாள் நீ கண்ணை மூடிக்கிட்டே நாலு பருவ காலங்களைப் பத்தியும் கூட கடகடன்னு ஒப்பிக்க முடியும். எனக்கு நம்பிக்கை இருக்கு. அது சரி. உன்னோட future plans என்ன?

வித்யா: ஸார்... நான் doctorateக்கு அப்பளை பண்ணி இருக்கேன். இன்னும் மூணு மாசத்திலே இண்டர்வ்யூ இருக்கு. என்னோட பேரண்ட்ஸ் ரொம்ப encourage பண்ணாங்க. எனக்கு அவங்க முழு ஸப்போர்ட்டும் இருக்கு.

ப்ரொபஸர்: பிரமாதம். நீ எந்த சப்ஜெக்ட்லே டாக்டரேட் பண்ணணும்னு விரும்பறே?

வித்யா: எங்க அப்பா அம்மா நான் உலகத்துலே இருக்கிற எல்லா சப்ஜெக்ட்லேயும் டாக்டரேட் வாங்கி ஆகணும்னு ஆசைப்படறாங்க.

ப்ரொபஸர்: அது ஒண்ணும் இப்போ அவ்வளவு கஷ்டம் இல்லே. அதுசரி. நீ ஸ்கூல் பைனல்ஸ் பாஸ் பண்ணியாச்சா?

வித்யா: Science and Literatureலே ஸார். 41 பர்செண்ட். சர்டிபிகேட் இருக்கு... பார்க்கிறீங்களா?

ப்ரொபஸர்: ப்ரில்லியண்ட்... உன் வயசுக்கு இது அதிகம்தான்.

அன்னம்மா: கிடைச்சாச்சு. நீங்க டென்ஷன் ஆகாதீங்கோ. ப்ரொபஸர்: (பொருட்படுத்தாது) வெரிகுட். உனக்கு வயசும் இருக்கு. தேவைக்கு அதிகமான புத்திசாலித்தனமும் grasping powerம் இருக்கு. அதனால் நீ நினைக்கிற தெல்லாம் சுலபமா சாதிக்கலாம்னு நினைக்கிறேன்.

வித்யா: ஸார்... நீங்க இவ்வளவு புகழறது எனக்கு ரொம்பக் கூச்சமாக இருக்கு.

ப்ரொபஸர்: பரவாயில்லை. டென்ஷன் ஆகாதே. ஏற்கனவே சொன்ன மாதிரி preliminary questionsலேயிருந்து ஆரம்பிப்போமா? உனக்கு ஆட்சேபணையில்லைன்னா இந்த சேருக்கு மாத்திக்க முடியுமா?

வித்யா : கண்டிப்பா ஸார். (இடம் மாறி உட்காருகிறார்கள்.)

ப்ரொபஸர் : So... நீ எல்லா கேள்விகளுக்கும் தயார் பண்ணிக்கிட்டுத்தான் வந்து இருக்கே இல்லியா?

வித்யா : ஆமாம் ஸார். எல்லா புத்தகமும் எடுத்துக்கிட்டு வந்திருக்கேன். (பெட்டியிலும் பையிலும் இருக்கும் புத்தகங்களை எடுத்து நடுவில் இருக்கும் டீப்பாயின்மீது அடுக்குகிறாள். இருவருக்கும் நடுவில் அவை திரையாக இருக்கின்றன. சிறிது நேரத்துக்குப் பிறகு ப்ரொபஸர் அவைகளை இரு அடுக்குகளாக மாற்றுகிறார்.) இப்போது கொஞ்சம் வசதியாக இருக்கிறது.

ப்ரொபஸர் : வெல்... இப்போ நான் உனக்கு இதுவரைக்கும் தெரிந்த விஷயங்களைப் பத்தி சில கேள்விகள் கேட்டு உனக்கு என்ன தெரியும்னு சோதிச்சுப் பார்க்கப் போறேன். நாம இன்னும் கொஞ்சம் ஆழமா போக இது உதவும்னு நினைக்கிறேன். என்ன சொல்றே?

வித்யா : கண்டிப்பா.

ப்ரொபஸர் : அப்போ நாம basic arithmeticலேருந்து ஆரம்பிப்போமா? சரி. கூட்டல் கணக்குலே that is additionsலே நீ எவ்வளவு strongஆ இருக்கேன்னு பார்ப்போமா?

வித்யா : கூட்டல்லே... வந்து... ஓரளவுக்குத் தெரியும் சார்.

ப்ரொபஸர் : Fine. பார்ப்போம்... (அன்னம்மா மீண்டும் பிரவேசிக்கிறாள். எதையோ தேடுவதான பாவனை. ப்ரொபஸர் எரிச்சல் அடைகிறார். மீண்டும் வித்யாவிடம்) இதோ பாரும்மா... நாம கொஞ்சம் கணக்குலே இருந்து ஆரம்பிப்போம். அதாவது உனக்கு ஆட்சேபணை இல்லேன்னா.

வித்யா : தாராளமா சார்... எனக்கும் கணக்குலே எப்பவுமே ரொம்ப ஆர்வம் உண்டு.

ப்ரொபஸர் : சரி... கணிதம் என்பது ஒரு புதுவகை விஞ்ஞானம். ஒரு நவீன விஞ்ஞான வகை சார்ந்தது. அதனை சிலர் விஞ்ஞானம் என்பதை விட ஒரு வகையான மார்க்கம் என்றும் அழைக்கிறார்கள். இது ஒருவகை தீர்வும் வழி முறையும் ஆகும். (அன்னம்மாவிடம்) அன்னம்மா, என்ன திரும்பவும் தொலைச்சதை தேடிக்கிட்டிருக்கீங்களா?

அன்னம்மா : இல்லே. கிடைச்சதை திரும்ப தொலைச்சிட்டு தேடிக்கிட்டு இருக்கேன். கிடைச்சடும்.

ப்ரொபஸர் : சீக்கிரம். தயவு செய்து தொந்தரவு பண்ணாதீங்க.

அன்னம்மா : போறேன். போறேன். ஆனா நான் சொல்றதை தப்பா எடுத்துக்காதிங்கோ. தயவு பண்ணி ஜாக்ரதையா இருங்கோ. ரொம்ப excite ஆகவேண்டாம். ஆமாம் சொல்லிட்டேன்.

ப்ரொபஸர் : என்ன இது பைத்தியக்காரத்தனமா? கவலைப்பட ஒண்ணுமில்லே. நீங்க போயிட்டு வாங்க.

அன்னம்மா : ஆமாம். நீங்க எப்பவும் இப்படியே எதையாவது சொல்லித் தட்டிக் கழிங்கோ.

ப்ரொபஸர் : நீங்க இல்லாததுக்கெல்லாம் பயப்பட ஆரம்பிச்சிட்டீங்க. எனக்கு என்னைப் பார்த்துக்கத் தெரியும். வயசாகலையா? நான் கொழந்தையா என்ன?

அன்னம்மா : போறும். இந்தக் கொழந்தைக்கு தயவு செய்து கணக்குலே இருந்து ஆரம்பிக்காதிங்கோ. இந்தக் கணக்குப்பாடம் யாருக்கு என்னிக்கு நல்லது பண்ணியிருக்கு? நீங்க மெனக்கெடறதும் ஒடம்பைக் கெடுத்துக் கறதும்தான் மிச்சம்.

ப்ரொபஸர் : இதைப்பாருங்க அன்னம்மா. எனக்கும் தேவைக்கு அதிகமாகவே வயசாகுது. உங்க அட்வைஸ் எல்லாம் எனக்குத் தேவையா?

எழில் கொஞ்சம் தமிழில்
மனதைச் சுண்டி இழுக்கும்
புதுக்கவிதைகள்

சி. கே. சந்திர மோகன்
எழுதிய

தோரணங்கள்

முதல் பதிப்பு : பக்கம் 64, விலை ரூ.20

**நெஞ்சம் மட்டும் என்னோடு
நினைவுகளோ உன்னோடு**

இரண்டாம் பதிப்பு; பக்கம் 55, விலை ரூ.15

இப்போது விற்பனையில்.

தொடர்புக்கு :

Dr. C. K. Chandra Mohan, M.B.B.S.,
Gautham Hosptial, Thottpally
Alappuzha 688 563, Kerala
Phone : 0477 - 276434

Adv

அன்னம்மா : அது சரி. ஆனா நீங்க இந்த தரித்திரக் கணக்குலே இருந்து பாடம் ஆரம்பிக்கவேன்னா ரொம்பப் புண்ணியமாப் போகும்.

ப்ரொபஸர் : (கோபமாக) நான் என்ன பண்ணினும்னு எனக்குத் தெரியும். நீங்க போகலாம்.

அன்னம்மா : அது சரி, நீங்க படிச்சவர். ப்ரொபஸர். நான் வேலைக்காரிதானே? ஆனா நான் உங்களை எச்சரிக்கை பண்ணலைன்னு அப்புறம் கொறை சொல்லப்படாது.

ப்ரொபஸர் : உங்க எச்சரிக்கையோ அட்வைஸோ எனக்குத் தேவையில்லை.

அன்னம்மா : அதுதான் சொன்னேனே. உங்க இஷ்டம். (கோபமாக உள்ளே போகிறாள்.)

ப்ரொபஸர் : (வித்யாவிடம்) Again sorry for this stupid interruption. Anyway, அன்னம்மாவும் பாவம். என் healthலே ரொம்பவும் அக்கறை காட்டுறாங்க. நான் exhaust ஆகக் கூடாதுன்னு நினைக்கிறாங்க.

வித்யா : நல்லதுதான் சார். உங்க மேலேயும் அக்கறை காட்டுறவங்க வேணுமில்லையா? அவங்களைப் பார்த்தா ரொம்ப devoted ஆன லேடியா தெரியுறாங்க. இந்த மாதிரி servants இந்தக் காலத்திலே கிடைக்கிறது ரொம்ப கஷ்டம் சார்.

ப்ரொபஸர் : அதுக்குன்னு அளவு மீறிப் போறாங்க. இவ்வளவு டென்ஷன் ஆக்கிக்கறது மடத்தனமா இல்லே? O.K. forget it. நாம நம்ப கணக்குக்கு போகலாமா?

வித்யா : நான் தயார் ஸார்.

ப்ரொபஸர் : நான் கேக்கிற கேள்விகள் கொஞ்சம் கஷ்டமாகவும் சிக்கலாகவும் இருக்கும். பரவாயில்லையா?

வித்யா : பரவாயில்லை. நான் தயார் ஸார்.

ப்ரொபஸர் : Very good. (மிகவும் யோசித்து) ம்...

ஒண்ணும் ஒண்ணும் எவ்வளவு?

வித்யா : ஒண்ணும் ஒண்ணும்... ரெண்டு.
ப்ரொபஸர் : (வித்யாவின் ஞானத்தில் ஆச்சர்யம் மேலிட்டவராக) அட, beautiful. நீ நிஜமாகவே உன் படிப்பிலே ரொம்பவும் அட்வான்ஸ்டா இருக்கே. நீ டாக்டரேட் வாங்கறதுலே எந்த சிரமமும் இருக்கும்னு எனக்குத் தோணலே.

வித்யா : ரொம்ப நன்றி ஸார். இதை உங்க வாயாலே கேட்க அற்புதமா இருக்கு ஸார். வசிஷ்டர் வாயாலே மகரிஷிற்ற மாதிரி.
ப்ரொபஸர் : இன்னும் கொஞ்சம் அட்வான்ஸ்டா போகலாமா? சரி. ரெண்டும் ஒண்ணும் எவ்வளவு?

வித்யா : மூணு.

ப்ரொபஸர் : மூணும் ஒண்ணும்?

வித்யா : நாலு

ப்ரொபஸர் : நாலும் ஒண்ணும்?

வித்யா : அஞ்சு

ப்ரொபஸர் : அஞ்சும் ஒண்ணும்?

வித்யா : ஆறு

ப்ரொபஸர் : ஆறும் ஒண்ணும்?

வித்யா : ஏழு

ப்ரொபஸர் : ஏழும் ஒண்ணும்?

வித்யா : எட்டு

ப்ரொபஸர் : ஏழும் ஒண்ணும்?

வித்யா : எட்டு

ப்ரொபஸர் : Very good. ஏழும் ஒண்ணும்?

வித்யா : திரும்பவும் எட்டுத்தான்.

ப்ரொபஸர் : Beautiful. ஏழும் ஒண்ணும்?

வித்யா : நாலாவது முறையா எட்டு. சில சமயம் ஒன்பது கூட ஆகலாம்.

ப்ரொபஸர் : பிரமாதம். Congratulations.

வித்யா, இனி மேலே தொடர வேண்டாம்.

கணக்குலே நீ பொளந்து கட்டிட்டே. சரி.

நீ tired ஆகலையா? ஆகலைன்னா சொல்லு.

நாம கழித்தல் கணக்குலே இறங்கலாம்.

Tired ஆகலையா? சரி... நாலுலே மூணு போனா எவ்வளவு?

வித்யா : நாலுலே மூணு போனா...

நாலுலே மூணு போனா...

ப்ரொபஸர் : ஆமாம். அதேதான். Four minus three?

வித்யா : Four minus three... வந்து...

Seven... ஏழு...

ப்ரொபஸர் : I am extremely sorry to contradict you.

ஆனா நாலுலே மூணு போனா ஏழு ஆகாதம்மா.

நீ குழப்பிக்கிறே.

4-ஐயும் 3-ஐயும் கூட்டினாத்தான் ஏழு வரும்.

இது கூட்டல் கணக்கு இல்லே.

கழித்தல். இப்ப நீ கூட்ட வேண்டாம்.

கழிக்கணும்.

வித்யா : (புரிய சிரமப்பட்டு) அப்படியா ஸார்...

ப்ரொபஸர் : 4லுலே 3 போனா... That is three from four that makes how many?

வித்யா : Four?

ப்ரொபஸர் : இல்லேம்மா. இது சரியான விடை கிடையாது.

வித்யா : அப்ப மூணா?

ப்ரொபஸர் : அதுவும் இல்லே. தயவு செய்து என்னை மன்னிக்கணும். அது இல்லே.

வித்யா : நாலிலிருந்து மூணு. அதாவது 3ஐ 4இல் இருந்து எடுக்கணும். That is four minus three... ஒருவேளை பத்தா ஸார்?

ப்ரொபஸர் : ஐயோ கண்ணு கொழந்தை... Guess பண்ணப்படாது. அதுக்கான reason சொல்லணும். இப்ப நாம ரெண்டு பேரும் சேர்ந்து இந்த பிரச்சனையை solve பண்ண முயற்சி பண்ணுவோம். உனக்கு சரியா ஒண்ணு ரெண்டு எண்ணத் தெரியுமா?

வித்யா : ஒ. ஒண்ணு, ரெண்டு, மூணு One, two, three...

ப்ரொபஸர் : Very good. நல்லா எண்ணத் தெரிஞ்சு இருக்கு. இப்படி நீ எது வரைக்கும் எண்ண முடியும்?

வித்யா : Upto infinity Sir.

ப்ரொபஸர் : ஐயோ... எனக்கு பயமாயிருக்கு. கொஞ்சம் சிம்பிளா...

வித்யா : அப்போ பதினாறு வரைக்கும் எண்ணலாமா?

ப்ரொபஸர் : அது ரொம்ப அதிகம். உனக்கும் ஒரு விமிடேஷன் இருக்கு இல்லியா? சரி எண்ணிக்கிட்டே போ...

வித்யா : ஒண்ணு... ரெண்டு... மூணு... நாலு...

ப்ரொபஸர் : Stop. இதுலே எந்த நம்பர் பெரிசு. மூணா? நாலா?

வித்யா : (தீவிரமாக யோசித்தபடி) மூணா? நாலா? எது பெரிய நம்பர்? எந்த வகைலே பெரிசு ஸார்?

ப்ரொபஸர் : சில எண்கள் மற்றவைகளை விட சிறுசாக இருக்கும். பெரிய எண்கள்லே சிறிய எண்களைவிட அதிகமான கணங்கள் இருக்கு இல்லியா?

வித்யா : சின்ன எண்களை விடவா?

ப்ரொபஸர் : அதுலே என்ன சந்தேகம்? சின்ன எண்கள் சின்ன யூனிட்களால் ஆக்கப்பட்டு இருக்கு. If all the units are very small, there may be more units in the small numbers than in the bigger ones. That is if they are not the same units.

வித்யா : அப்போ சின்ன எண்கள் பெரிய எண்களை விட பெரிசா இருக்கலாம் இல்லையா?

ப்ரொபஸர் : இருக்கலாம். நாம் இப்ப அதுலே போகல்லே. அது ரொம்ப அட்வான்ஸ்டான விஷயம். நான் என்ன சொல்ல நினைச்சேன்னா எண்களை மீறியும் சில விஷயங்கள் இருக்கு. அளவு இருக்கு. Like வாத்துக்கள், தேங்காய்கள், கமுதைகள், மந்திரிகள், இப்படி போய்க்கிட்டே இருக்கும். Let us just suppose, to make it more easier. நாம் இப்போ பேசிக்கிட்டு இருக்கிற எண்கள் எல்லாம் ஒரே யூனிட்களை கொண்டதாக வெச்சிக்கலாம். எல்லா எண்களும் ஒரே அளவு யூனிட் கொண்ட

பட்சத்தில் அதிக யூனிட்களைக் கொண்ட எண்கள் மற்ற எண்களை விட பெரியது என்று கொள்ளலாம். (மூச்சு விடுகிறார்.)

வித்யா: அப்போ எது அதிகமா இருக்கோ அதுதான் மற்றதைவிட பெரிசு இல்லியா? ஸார் நீங்க quantityஐ qualityயோட equate பண்ணீங்க.

ப்ரொபஸர்: இது கொஞ்சம் தியரிட்டிக்கலா இருக்கு. நாம இவ்வளவு டீப்பா தியரிக்கு போக வேண்டாம். சரி விடு. நாம ஒரு குறிப்பிட்ட exampleஐ எடுத்துக்கிட்டு மேல போவோம். நம்மகிட்டே நாலு இருக்கு. மூணு இருக்கு. Each one having a number of identical units. இப்போ எது பெரிசு? பெரிய எண்ணா? சின்னதா?

வித்யா: என்னை மன்னிக்கணும் சார். பெரிய எண் அப்ப டின்னா என்ன சார்? அடுத்த என்னை விட கொஞ்சம் சின்னதா உள்ள எண்ணா?

ப்ரொபஸர்: அதேதான். நீ அற்புதமா புரிஞ்சிக்கிட்டிருக்கே.

வித்யா: அப்போ நாலா இருக்கணும்.

ப்ரொபஸர்: அப்போ நாலு என்ன? மூணை விட பெரிசா சின்னதா?

வித்யா: சின்னது... இல்லே பெரிசு...

ப்ரொபஸர்: Excellent answer. 3க்கும் 4க்கும் நடுவிலே எத்தனை யூனிட் வித்யாசப்படுது அல்லது 4க்கும் 3க்கும் - உனக்கு சொசுரயப்பட்டுதா இருந்தா...

வித்யா: ஸார்... 3க்கும் 4க்கும் நடுவிலே எந்த யூனிடும் இல்லே. நாலு, மூணுக்கு அடுத்ததா வருது. 3க்கும் 4க்கும் நடுவிலே ஒண்ணும் இல்லே.

ப்ரொபஸர்: ஒரு நிமிஷம்... இப்ப எனக்கே புரிஞ்சு தான்னு சந்தேகமா இருக்கு. ஒரு வேளை நான் உனக்கு விளங்கற மாதிரி சொல்லல்லியோ? ஒரு வேளை என்னுடைய தப்பா கூட இருக்கலாம்

வித்யா: ஐயையோ... நீங்க வேறே சார்... இது முழுக்க முழுக்க என்னோட தப்புத்தான்.

(அன்னம்மா வருகிறாள்)

ப்ரொபஸர்: (எரிச்சலுடன்) என்ன... திரும்பவும் எதையாவது தேடணுமா?

அன்னம்மா: ஐயையோ... அதெல்லாம் ஒண்ணுமில்லே. மண்டை காய ஆரம்பிச்சிருக்குமே... காபி எதாவது சாப்பிட்டேனான்னு கேக்க வந்தேன்.

ப்ரொபஸர்: அதெல்லாம் ஒண்ணும் வேணாம். அது சரி அன்னம்மா... இந்தப் பொண்ணுக்கும் விளங்கற மாதிரி ஒரு கேள்வி, நீங்களும் கவனிக்கணும்.

அன்னம்மா: ஐயையோ... என்னை விடுங்கோ. ஏண்டா பிராமணா கல்யாணம் ஆகலையான்னு கேட்டா நீயே எம் பொண்டாட்டின்னு சொன்ன கதையா இல்லே இருக்கு. நான் போய் எதையாவது தேடறேன். அதுவே தேவலாம். (உள்ளே போகிறாள்.)

ப்ரொபஸர்: (வித்யாவிடம்) சரி... வித்யா... இப்போ இப்படி வச்சிக்கலாம். இப்போ எங்கிட்டே 3 தீப்பெட்டி இருக்கு.

வித்யா: இல்லையே சார்.

ப்ரொபஸர்: இல்லை. இருக்கிற மாதிரி வச்சுக்குவோம் என்ன? என் கையிலே 3 தீப்பெட்டி இருக்கு.

வித்யா: இல்லையே சார்.

ப்ரொபஸர்: ஒரு பேச்சுக்கு... என் கையிலே 3 தீப்பெட்டி இருக்கு. (நிறுத்தி அவளைப் பார்க்கிறார். அவள் வெறுமனே வெறிக்கிறாள்.) இப்போ இன்னொண்ணு சேர்த்துக்கறேன். இப்ப 4 ஆகுது இல்லியா? இப்பத்தான் ஜாக்ரதையா கவனிக்கணும். இப்ப 4 இருக்கு. இந்த நாலு

தீப்பெட்டிகள்லேருந்து ஒரு தீப்பெட்டியை எடுக்கறேன். இப்ப எவ்வளவு பாக்கி இருக்கு?

வித்யா: அஞ்சு. இப்போ மூணும் ஒண்ணும் சேர்ந்து நாலு ஆனா அப்ப நாலும் ஒண்ணும் சேர்ந்து அஞ்சு ஆகலையா?

ப்ரொபஸர்: இல்லேம்மா. அது தப்பு. உன் மண்டையிலே கூட்டலே முழுக்க நிறைஞ்சு இருக்கு. நாம சமயத்துலே கழிக்கவும் வேணும். கூட்டுதல் - சேர்தல் மட்டுமே பத்தாது. கழித்தல் - பிரித்தல் எல்லாமே இருக்கணும். இதுதான் வாழ்க்கைத் தத்துவம் - விஞ்ஞானம் - முன்னேற்றம் - நாகரிகம் எல்லாமே இதுவே அடங்கி இருக்கு.

வித்யா: ஆமாம் ஸார்.

ப்ரொபஸர்: சரி. நாம நம்ம தீப்பெட்டிக்கு திரும்பப் போவோம். என்கிட்டே நாலு தீப்பெட்டி இருக்கு. இருக்கா? அதுவே நான் ஒண்ணை எடுத்துக்கறேன். இப்போ எங்கிட்டே...

வித்யா: தெரியாது ஸார்.

ப்ரொபஸர்: Come on. கொஞ்சம் யோசிக்கணும். நீ தேவையான intellectual effort எடுத்துக்கிட்டு முயற்சி பண்ணா உன்னாலே ஜெயிக்கவும் முடியுமனு எனக்குத் தெரியும். அப்புறம் என்ன?

வித்யா: எனக்குத் தோணலே ஸார். நிஜமாகவே தெரியலே ஸார்.

ப்ரொபஸர்: சரி... டென்ஷன் ஆகக்கூடாது. இப்போ நாம கொஞ்சம் சுலபமான உதாரணமா பார்ப்போம். இப்போ உனக்கு ரெண்டு மூக்கு இருந்து நான் ஒண்ணைக் கிள்ளி எடுத்தேன்னா என்ன இருக்கும்?

வித்யா: ஒண்ணும் இருக்காது ஸார். ரத்தம் வரும்.

ப்ரொபஸர்: What do you mean?

வித்யா: ஆமாம் சார். இப்போ நீங்க கிள்ளி எடுக்கல்லே. அதனாலே ஒண்ணு இருக்கு. அதையும் நீங்க கிள்ளி எடுத்தா ஒண்ணும் இருக்காது இல்லையா?

ப்ரொபஸர்: உனக்கு நான் சொன்ன உதாரணம் சுத்தமா புரியலென்னு நினைக்கிறேன். சரி. இன்னும் சுலபமான ஒரு உதாரணம் சொல்றேன். உனக்கு ரெண்டு...

வித்யா: ஐயோ சார்...

ப்ரொபஸர்: அது இல்லேம்மா. சரி இப்படி வச்சிக்குவோம். ஸப்போஸ் உனக்கு ஒரு காது இருக்குன்னு வச்சிக்குவோம்.

வித்யா: சரி... அப்புறம்?

ப்ரொபஸர்: நான் இன்னொரு காதை ஒட்ட வைக்கிறேன். இப்போ உனக்கு எவ்வளவு காதுகள் இருக்கும்?

வித்யா: ரெண்டு

ப்ரொபஸர்: குட்... நான் இப்போ இன்னொரு காது ஒட்ட வைக்கிறேன். இப்போ எவ்வளவு இருக்கும்?

வித்யா: 3 காதுகள்

ப்ரொபஸர்: சரி. நான் அதுவே ஒண்ணை தனியா எடுத்தேன். இப்போ எவ்வளவு இருக்கும்?

வித்யா: ரெண்டு.

ப்ரொபஸர்: Great... இப்போ நான் இன்னொரு காதையும் எடுத்தாரேன். இப்போ எவ்வளவு இருக்கும்?

வித்யா: ரெண்டு.

ப்ரொபஸர்: இல்லேம்மா. உன்கிட்டே பாக்கி ரெண்டு காதுகள் இருக்கும். அதுவே நான் ஒண்ணை எடுத்தாரேன். அப்ப எவ்வளவு பாக்கி இருக்கும்?

வித்யா: ரெண்டு.

ப்ரொபஸர்: நான் அதுவே ஒண்ணை கிள்ளி எடுத்தேன்.

றேன். அப்ப எவ்வளவு பாக்கி இருக்கும்?

வித்யா : ரெண்டு.

ப்ரொபஸர் : இல்லை ஒண்ணு.

வித்யா : ரெண்டு.

ப்ரொபஸர் : ஒண்ணு.

வித்யா : ரெண்டு.

ப்ரொபஸர் : ஒண்ணு.

வித்யா : ரெண்டு.

ப்ரொபஸர் : ஒண்ணு.

வித்யா : ரெண்டு.

ப்ரொபஸர் : (விரக்தியடைந்தவராக)

இல்லே. இல்லே. இல்லவே இல்லே. சரி.

என் இந்த உதாரணம் உன்னாலே ஏத்

துக்க முடியாததா இருக்கு போல இருக்கு.

சரி. இப்ப வேறே மாதிரி சொல்றேன்.

வித்யா : யெஸ் ஸார்.

ப்ரொபஸர் : உன்கிட்டே... உன்கிட்டே...

வித்யா : (படு அவசரமாக மறித்து) பத்து

விரல்கள் இருக்கு.

ப்ரொபஸர் : Fine. உனக்கு பிடிச்சிருந்தா

அப்படியே வச்சுக்கவோம். உன்கிட்டே

பத்து விரல்கள் இருக்கு. அப்புறம்?

வித்யா : Yes, ஸார்.

ப்ரொபஸர் : அதுவே அஞ்சு விரல் எடுத்த

துட்டா எவ்வளவு இருக்கும்?

வித்யா : பத்து ஸார்.

ப்ரொபஸர் : இல்லேம்மா, அது தப்பு.

வித்யா : ஆனா என்கிட்டே இருக்கணுமே

ஸார்.

ப்ரொபஸர் : நான் சொல்றேன். தப்பு.

வித்யா : நீங்கதானே சொன்னீங்க. என்

கிட்டே பத்து விரல்கள் இருக்குன்னு...

ப்ரொபஸர் : நான் அப்புறம் சொன்

னேன். அதுவே 5 விரல்களை எடுக்கச்

சொல்லி...

வித்யா : ஆன என்கிட்டே 5 விரல்கள்

கிடையாது சார். பாருங்க 10 விரல்கள்

தான் இருக்கு.

ப்ரொபஸர் : சரி, நாம இப்போ வேறே

மாதிரி போகலாம். கழித்தல் கணக்குக்

கான செளகர்யத்துக்காக நாம figureகளை

5க்குள்ளே restrict பண்ணிக்கலாம்.

கொஞ்சம் உனக்குப் பொறுமை

வேணும். உனக்கு உதவி செய்யத்

தானே நான் இங்கே இருக்கேன். (ப்ரொ

பஸர் ஒரு கற்பனையான கரும் பலகை

யில் எழுத ஆரம்பிக்கிறார். வித்யாவுக்கு

செளர்யமாக அவள் அருகில் நகர்த்தி

வைக்கிறார்.) ம... இப்ப கவனி.

(அன்னம்மா பிரவேசிக்கிறாள். கடுகடுப்

பாக இருக்கிறாள்).

அன்னம்மா : நான் அப்பவே முட்டின்

டேன். இந்தக் கணக்கெழவே

வேணாம்னு. இப்போ ரெண்டு பேரும்

டென்ஷனாகி ஓடம்பு கெட்டுப் போய்...

என்ன எழவுக்கு இதெல்லாம்?

ப்ரொபஸர் : அன்னம்மா... இதெல்

லாம் உங்க மண்டைக்கு ஏறாத விஷ

யம். நீங்க உங்க வேலையைப் பாருங்க.

அன்னம்மா : எங்கிட்டே சொல்லாதீங்கோ. இதுக்கு எதுக்கு டாக்டரேட்
டும் புடலங்காயும்? குத்து மதிப்பா கண்ணை மூடிக்கிட்டு பண்டங்களைப்
போட்டு சமையல் பண்ணுவாளைக்கும். எனக்கெதுக்கு? குருவாச்ச...
சிஷ்யை ஆச்சு. ஏண்டிம்மா அவர்தான் கதர்றாறே நீயாவது ஒத்துக்கப்
படாதா?

வித்யா : இல்லை ஆண்டி...

ப்ரொபஸர் : (வித்யாவிடம்) நீ சும்மா இரு. குரு சிஷ்ய உறவே இப்படித்
தான். குடுக்கறது வாங்கறது எல்லாம் உண்டு இல்லையா.

அன்னம்மா : அப்படித் தெரியலியே. மல்லுக்கட்டின்னா போராடியாறது
ஒரு காதுக்காக.

ப்ரொபஸர் : சரி சரி, உள்ளே பாருங்க. ஏதோ தீயற வாசனை வருது.

அன்னம்மா : அங்கே இல்லை, இங்கேதான். கணக்கு தீயறது.
எனக்கென்ன. (உள்ளே போகிறாள்.)

ப்ரொபஸர் : (வித்யாவிடம்) சரி அதை விடு. (கரும்பலகையில் பாவனை
யில் ஒரு கோட்டினை வரைய ஆரம்பிக்கிறார்.) ஒண்ணு, ரெண்டு, மூன்று,
நாலு - நாலு கோடுகள் - தெரியுதா?

வித்யா : தெரியுது ஸார்.

ப்ரொபஸர் : இவை எல்லாம் குச்சிகள். புரியுதா?. இது ஒரு குச்சி. இது 2
குச்சிகள். இது 3 குச்சிகள் - இப்போ நாலு குச்சிகள். இதெல்லாம் என்ன?
எண்கள் - நம்பர்ஸ் - figures. நீ ஒரு குச்சியை எண்ணும்போது அது ஒரு
யூனிட். என்னது?

வித்யா : ஒரு யூனிட்.

ப்ரொபஸர் : அதுதான். ஒண்ணா figures இல்லை Numbers. One - Two -
Three - Four - Five - elements of numeration. என்ன?

வித்யா : (தயக்கத்துடன்) ஆமாம் ஸார். சங்கதிகள் - அந்தக் குச்சிகள்
எல்லாம் எண்கள். யூனிட்கள்.

ப்ரொபஸர் : At one and the same time, that is to say, in point of fact, the
whole of arithmatic boils down to that.

வித்யா : Yes Sir, very good Sir, Thank you Sir!

ப்ரொபஸர் : அப்ப நீ இந்த சங்கதிகளை வச்சு எண்ண ஆரம்பி.
கூட்டணும் - கழிக்கணும்.

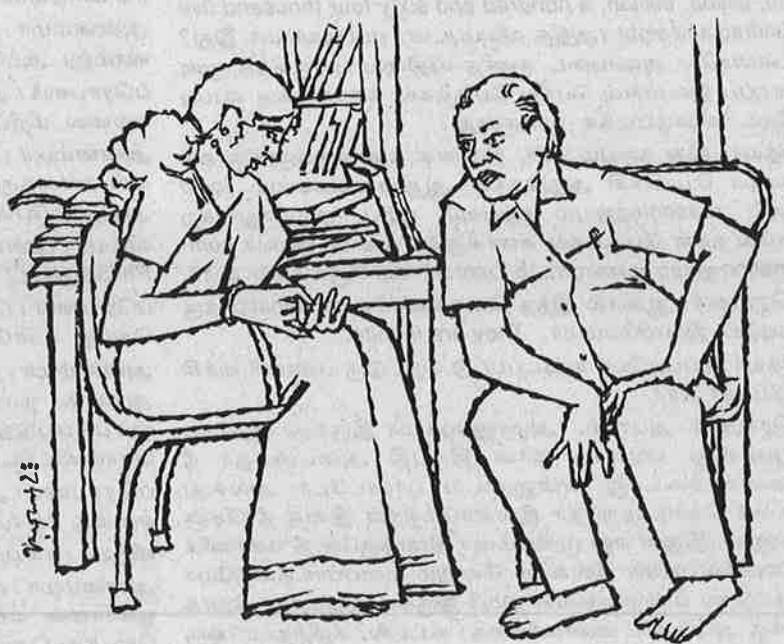
வித்யா : (ஞாபகப்படுத்திக்கொள்வது போல்) இந்தக் குச்சிகள்லாம்
எண்கள் - figures - units.

ப்ரொபஸர் : Very good. அப்படித்தான் வெச்சிக்கோ யேன். அப்புறம்?

வித்யா : நாம 3 உருப்படிக்கலே ரெண்டு உருப்படி களைக் கழிக்கலாம்.

ஆனால் ரெண்டு ரெண்டை மூன்று மூணால் கழிக்க முடியுமா? ரெண்டு

உருவங்களை நாலு எண்களால் கழிக்க முடியுமா? அப்புறம் 3 எண்களை

ஒரு உருப்படியால் கழிக்க முடியுமா?

ப்ரொபஸர்: முடியாதும்மா... கண்டிப்பா முடியாது.

வித்யா: ஆனால் ஏன்?

ப்ரொபஸர்: ஏன்னா...

வித்யா: (மறித்து) ஏன்னா அதுவெல்லாம் ஒண்ணைத் தான்.

ப்ரொபஸர்: அதெல்லாம் அப்படித்தாம்மா. அதை விரிவா விளக்க முடியாது. இது உனக்குள்ளே இருக்கிற senseஐ பொறுத்து இருக்கு. உனக்குள்ளே அந்த sense இருக்கோ இல்லையோ.

வித்யா: அப்ப இதுக்கு என்னதான் வழி சார்?

ப்ரொபஸர்: இதோ பாருமமா... இந்த அடிப்படை கணித விதிகளைப் புரிஞ்சிக்கலைன்னா உன்னாலே இந்த சப் ஜெக்ட்லே ஒண்ணும் பண்ண முடியாது. டாக்டரேட் என்ன, உன்னாலே ஒரு நர்சரி டீச்சராகக் கூட முடியாது. நான் ஒத்துக்கிறேன். இது நாம நினைக்கிற மாதிரி அவ்வளவு சுலபம் கிடையாது. ரொம்ப abstractஆத்தான் இருக்கும். ஆனா இந்த ஆரம்ப பாடத்தை நீ உருப்படியா கத்துக்கலைன்னா உன்னாலே எந்த மனக்கணக்கும் போட முடியாது. உதாரணத்துக்கு how much is three billion, seven hundred and fifty five million, nine hundred and ninety eight thousand, two hundred and fifty one, multiplied by five billion, one hundred and sixty two million, three hundred and three thousand, five hundred and eight - இதை நீ எப்படி மனக்கணக்குலே பெருக்குவே?

வித்யா: (மிக வேகமாக) இதோட பெருக்கல் சார் Nineteen quintillion, three hundred and ninety quadrillion, two trillion, eight hundred and forty four billion, two hundred and nineteen million, a hundred and sixty four thousand, five hundred and eight.

ப்ரொபஸர்: (எகிறி விழுந்தவராக) நோ... நோ... அப்ப படி இருக்காது. That must be Nineteen Quintillion, three hundred and ninety quadrillion, two trillion, eight hundred and forty four billion, two hundred and nineteen million, a hundred and sixty four thousand five hundred and nine!

வித்யா: இல்லே சார். Five Hundred and eight!

ப்ரொபஸர்: (கலவரம் அடைந்தவராக) ஆமாம். ஆமாம். உன் விடைதான் சரி. உன்னுதுதான் சரியான பெருக்கல் விடை. (முணுமுணுத்தவாறு) quintillion, quadrillion, trillion, billion, million, a hundred and sixty four thousand five hundred and eight (அதீத வியப்புடன்) எப்பட்யம்மா இது? உன்னாலே அடிப்படை கணித விதியை புரிஞ்சிக்க முடியாதப்ப இவ்வளவு பெரிய பெருக்கல் கணக்குக்கு எப்படி விடை கண்டுபிடிக்க முடிஞ்சது?

வித்யா: இது சுலபம் சார். சின்னக் கணக்குகளுக்கு கடுமையா யோசிச்சி அதுக்கான ஆதாரங்களையும் logic ஐயும் reasoningஐயும் எப்பவும் நம்ப முடியாதுங்கற தாலே நான் பெருக்கல் கணக்குலே உள்ள எல்லா combination ஐயும் மனப்பாடம் பண்ணி வச்சிருக்கேன் ஸார்.

ப்ரொபஸர்: ஆனால் இந்த பெருக்கல்லே combinationக்கு முடிவே இல்லியேம்மா. They are infinite.

வித்யா: எப்பட்யோ கஷ்டப்பட்டு நெட்டுரு பண்ணி வச்சிருக்கேன் சார்.

ப்ரொபஸர்: அபாரம், அமானுஷ்யமா இருக்கு. ஆனால் இதனாலே எல்லாம் நான் திருப்தி அடைஞ்சதா நீ நினைக்கக்கூடாது. என்னுடைய பாராட்டோ அல்லது தட்டிக் கொடுக்கறதோ இல்லாமேதான் இதை நீ செஞ்சாணும். இதுல எது முக்யம்னா கணக்குலே நீ எண்ணிக்கையிலே பலமா இல்லாம வெறும் மனப்பாடத்தையோ நெட்டுருப் பண்ணதையோ நம்பி இருக்க முடியாது. கணக்குக்கு அடிப்படை எண்ணிக்கை - கூட்டல், கழித்தல். ஒரு

தர்க்க சிந்தனையோட சரியான வழிமுறையோட பண்ணது ரொம்ப அவசியம். நீ என்ன செய்யறேன்றதை புரிஞ்சு செய்தாகணும். அப்பதான் சரியான விடை கிடைக்கும். Memory is a deadly enemy to mathematics. அதுலே சில செளகர்யங்கள் இருந்தாலும் - கணக்குன்னு வர்றப்ப நெட்டுரு போடறது ரொம்ப மோசமான விஷயம். நான் இதுலேயெல்லாம் திருப்தியாகலே. இது பத்தாது.

வித்யா: (நொறுங்கிப் போனவளாக) நோ... சார்... ப்ரொபஸர்: சரி. இந்தக் கணக்கை கொஞ்ச நேரத்துக்கு மறந்துடுவோம். நாம இப்ப வேறே ஒரு exerciseக்கு வருவோம்.

வித்யா: யெஸ்... ஸார்

(அன்னம்மா பிரவேசிக்கிறாள். ப்ரொபஸரின் பின் பக்கமாக நின்று)

அன்னம்மா: கேளுங்கோ...

ப்ரொபஸர்: (கவனிக்காதபடி) இது ரொம்ப பரிதாபம்மா... நீ special mathematicsலே ரொம்ப அட்வான்ஸ்டா இருக்கே.

அன்னம்மா: இங்கே பாருங்கோ ஒரு நிமிஷம்.

ப்ரொபஸர்: எனக்கென்னமோ சந்தேகம்தான். நீ எல்லா சப்ஜெக்ட்லேயும் டாக்டரேட் வாங்குவியானனு.

வித்யா: Oh, what a shame Sir!

ப்ரொபஸர்: அட்லீஸ்ட் நீ (அன்னம்மாவிடம்) கொஞ்சம் தனியா விடுங்களேன். இது என்ன இம்சை? நீங்க சமையல் அறையிலே உங்க வேலையைப் பாருங்க. இல்லே எதையாவது தொலைச்சுட்டுத் தேடுங்க. (வித்யாவிடம்) ஆனால் உன்னை ஒரு partial ஆன Doctorate ஆகவாவது தயார் செய்தாகணும்.

அன்னம்மா: ஒரு நிமிஷம்தான் கேளுங்களேன்.

ப்ரொபஸர்: (நொந்தபடி) அடக் கண்ணாவியே. என்னைக் கொஞ்சம் தனியாகத்தான் விடுங்களேன். என்ன எழவு வேணும் உங்களுக்கு? (வித்யாவிடம்) உனக்கு நிஜமாகவே ஒரு partial Doctorate பண்ணணும்னு ஆசையிருந்தா என்னாலே உன்னை தயார் பண்ண முடியும். என்ன சொல்றே? வித்யா: தயவு செஞ்சு சார்... ப்ளீஸ்...

ப்ரொபஸர்: The essentials of language study... especially the comparative philology. . .

அன்னம்மா: என்னைக் கேட்டா எதுக்கு இந்த எழுவெல்லாம்னு அப்போ புடிச்சி கத்திண்டிருக்கேன்.

ப்ரொபஸர்: அன்னம்மா... நீங்க ரொம்பத்தான் உங்க எல்லை மீறிப் போய்க்கிட்டே இருக்கீங்க.

அன்னம்மா: எல்லாத்தையும் விட்டு இந்த philology சனியன் என்னத்துக்கு? இருக்கிறதிலேயே மோசமான விஷயம் அதுதாம்பேன்.

வித்யா: (ஏனாமாக சிரித்தபடி) மோசமான விஷயமா? Philologyயா? என்ன ஒளர்நீங்க?

ப்ரொபஸர்: (அன்னம்மாவிடம்) This is too much. தயவு செய்து உள்ளே போங்க.

அன்னம்மா: நல்லது, ரொம்ப நல்லது. நான் போறேன். ஆனால் நான் உங்களை எச்சரிக்கை பண்ணலே, ஞாபகப்படுத்தலேன்னு அப்புறம் புலம்பப்படாது. சொல்லிட்டேன்.

ப்ரொபஸர்: அன்னம்மா... நான் குழந்தை இல்லே, எனக்கு 21 வயசாகி 30 வருஷம் ஆகுது.

வித்யா: சரியா சொன்னீங்க சார்.

அன்னம்மா: எனக்கென்ன, போறேன். வேலையிலே போற ஒணானை எங்கேயோ எடுத்து விட்டுக்கறேன். அப்புறம் கெடந்து கொடையறது கொடையறதுன்னு வீடெல்லாம்

விழுந்து பிரளப்படாது. ஆமாம், சொல்லிட்டேன்.

(உள்ளே செல்கிறார்)

ப்ரொபஸர் : (வித்யாவிடம்) என்ன ஆரம்பிக்கலாமா?

வித்யா : ப்ளீஸ் ... ஸார்.

ப்ரொபஸர் : நான் எழுதி தயார் பண்ணி இருக்கிற இந்தக் குறிப்புக்களை நீ ரொம்ப கவனமா கேட்டு மனசுலே பதிய வைக்கணும்.

வித்யா : கண்டிப்பா சார்.

ப்ரொபஸர் : இந்த வரப்போற பத்து நிமிஷத்திலே நீ comparative and linguistic philology of Tamil language பத்தி தெரிஞ்சிக்கப் போறே.

வித்யா : வால் ... துப்பர் சார் (படபடவென்று கை தட்டுகிறார்)

ப்ரொபஸர் : Silence. என்ன இது அல்பத்தனமா?

வித்யா : I am sorry Sir.

ப்ரொபஸர் : அமைதியா இரு.

(மிகவும் தீவிரமடைகிறார். புத்தகக் குவியல்களின் நடுவில் பரபரப்புடன் தேடி ஒரு மிகப்பிரம்மாண்டமான காகிதச் சுருள் ஒன்றை எடுக்கிறார். எடுத்து பரபரப்புடன் தேடி மிகைப்படுத்தப்பட்ட நாடகத் தொனியில் வாசிக்கிறார்.)

இப்போ திராவிட மொழிகள் பற்றிக் கொஞ்சம் பார்ப்போம்.

வித்யா : சார். மொழியின் தோற்றத்திலிருந்து போகலாமா? Origin of languages. . .

ப்ரொபஸர் : அதுக்கு இந்தச் சுருள் பத்தாது. இப்பத்துக்கு உன் டாக்டரேட்லே concentrate பண்ணுவோம். Don't try to blow your too little knowledge. O.K.?

வித்யா : ரைட் சார்.

(ப்ரொபஸர் காகிதச் சுருளை அமைதியாக கீழே விட்டுக்கொண்டே இருக்கிறார். வித்யா பொறுமை இழக்கிறார். ப்ரொபஸர் கண்டுபிடித்து விடுகிறார்)

ப்ரொபஸர் : ம்... வட இந்தியாவில் பிராகிருதம், பாலி முதலிய மொழிகள் செல்வாக்குப் பெற்ற பிறகு பழந்திராவிட மொழி தென்னிந்திய அளவில் குறுகிவிட்டது. காலப்போக்கில் இந்தியாவிலும் ஆட்சி மாற்றம், ஆறு மலைகளின் எல்லை வரையறை முதலான காரணங்களால் ஒரு பகுதியில் வாழ்ந்த திராவிட மக்கள் பேசிய மொழிக்கும் பிற பகுதியினரின் மொழிக்கும் இடையே வேற்றுமை வளர்ந்தது. போக்குவரத்துக் குறைந்த அந்தக் காலத்தில் வேற்றுமை ஏற்படுவது எளிது. அதனால் தெற்கே இருந்தவர்கள் பேசிய மொழி தமிழ் என வேறுபட்டது. திருப்பதி மலைக்கு வடக்கே வாழ்ந்த மக்கள் பேசிய மொழி தெலுங்கு எனப்பட்டது.

மைதூர் பகுதியில் பேசிய திராவிட மொழி கன்னடம் என வேறுபட்டது. தென்மேற்கே கேரளத்தில் இருந்தவர்கள் மொழி மலையாளம் என அறியப்பட்டது. இம்மொழிகளைக் குறிக்கும் திராவிடம் என்ற சொல் பிற்காலத்தில்

ஏற்பட்டது. அது தமிழ் என்ற சொல்லின் திரிபே. தமிழ், தமிழ், த்ரமிள, த்ரமிட, திரபிட, திராவிட என்று திரிந்தமைந்த சொல்.

(வித்யா மிகப் பலமாக இருமுகிறார். ப்ரொபஸர் படிப்பது தடைப்படுகிறது. அவர் எரிச்சலுடன் நிமிர்கிறார்.)

பார் இப்போதான் நீ கவனமா கேக்கணும். இருமலோ தும்மலோ அல்லது எது வந்தாலும் பலமா அடக்கிக்கணும். ஏன்னா இது உன் டாக்டரேட்டுக்கு முக்கியமான விஷயம்.

வித்யா : எஸ் ஸார்.

ப்ரொபஸர் : சரி. நாம இப்போ பொதுவான விஷயத்துலேயே அதிகமா கவனம் செலுத்த வேண்டாம். கொஞ்சம் அட்வான்ஸ்டா முன்னேற முயற்சி எடுப்போமோ?

வித்யா : (வருத்தத்துடன்) கண்டிப்பாக சார்.

ப்ரொபஸர் : இல்லேன்னாலும் பரவாயில்லை, முன்னே சொன்ன சப்ஜெக்டுக்கு அப்புறம் வந்தாலும் வருவோம். யார் கண்டா?

வித்யா : (கொஞ்சம் சந்தோஷத்துடன்) ஆமாம் சார்.

ப்ரொபஸர் : கவனமா கேட்டுக்கோம்மா... ஒவ்வொரு மொழியும் - இதை சாகற வரைக்கும் மறக்கக்கூடாது.

வித்யா : இல்லே சார். நீங்க செத்தாலும் உங்க கல்லறையிலே பொறிச்சவைப்போம்.

ப்ரொபஸர் : கருமம். இது ரொம்ப அடிப்படையான விஷயம். எந்த ஒரு மொழியும் பேசும் முறைகளால் வேறுபட்டது. அதாவது பல்வித ஒலிக் கலவைகளால் ஆக்கப்பட்டது.

வித்யா : Phonemes.

ப்ரொபஸர் : ஆமாம் அதைத்தான் சொல்ல வந்தேன். ரொம்ப தெரியுமனு காமிச்சிக்க வேண்டாம். பொத்திக் கிட்டு நான் சொல்றதை கவனிச்சாப்போதும்.

வித்யா : சார். . .

ப்ரொபஸர் : குறுக்கே பேசாதே. (மீண்டும் காகிதச் சுருளில் தேடுகிறார். அன்னம்மா வருகிறார்.)

அன்னம்மா : என்ன தேடுறேன்...?

(ப்ரொபஸர் பதில் சொல்லாமல் தேடுவதைத் தொடர்கிறார். வித்யா கிடைத்த இந்த சந்தர்ப்பத்தில் கண்ணயர் ஆரம்பிக்கிறார்.)

அன்னம்மா : கேக்கிறேன் இல்லே? என்ன தேடுறேன்?

ப்ரொபஸர் : அன்னம்மா நான் சொன்னா உங்களுக்குப் புரியாது. உங்க வேலையைப் பாருங்க.

அன்னம்மா : நான் பேஷாப் பாக்கறேன். ஒரு நிமிஷம் இங்கே

பாருங்கோ. அஞ்சறைப்பொட்டியிலே பெருங்காயம் மடிச்சி வச்சிருந்த காகிதம். உங்க கையெழுத்தா இருந்தது. உங்களைக் கேட்டுட்டு கசக்கிப் போடலாம்னு பார்த்தேன்.

(ப்ரொபஸர் வாங்கிப் பார்க்கிறார்.)

ப்ரொபஸர்: ஆஹா... இதேதான். ரொம்ப நன்றி. நீங்க போகலாம்.

அன்னம்மா: கொழந்தே பேஷாப் பாடம் கேக்கறது. (போகிறாள். ப்ரொபஸர் வித்யாவை உலுக்கி எழுப்புகிறார்)

ப்ரொபஸர்: ம... இப்ப கொஞ்சம் அட்வான்ஸ்டான விஷயம். எழுத்து எப்படி பிறக்குதுன்னு பார்ப்போம்.

நிறையுயிர் முயற்சியி னுள் வளி துரப்ப

எழுந்தணுத் திரளுங் கண்ட மூச்சி

மூக்குற் றிதழ்நாப் பல்லணத் தொழிலின்

வெவ்வே றெழுத்தொலி யாய் வரல் பிறப்பே

அதாவது, இதை பொருள் விளங்க கலபமா சொல்ல னும்னா விகாரப்படாது தன்னியல்பினின்ற உயிர் மொழி வலென்னு முள்ளந் தோற்றி முயல உண்ணின்ற வள கடாவ ஆண்டு நின்ற ஒளியணு வீட்டம் விசைத் தெழுந்து நெஞ்சே மிடற உச்சியே மூக்கேயன்றிந் நான் கிடத்தையும் முதலடைந்து இதழே வரவே பல்வே அண்ணமே என்றிந் நாவிடத்தையும் பின்பு அடைய இவற்று முயற்சி விகற்பத்தாற் பல்வேறு வகைப்பட்ட எழுத் தொலியாய்ப் புலப்படல் எழுத்துக்களது பிறப்பாம்... என்ன கலபமா புரிஞ்சுதா?

வித்யா: ரொம்ப ஈரியா இருக்கு சார். இது பவணந்தி அடிகளோட நன்னூல் தானே சார்?

ப்ரொபஸர்: குறுக்கே பேசக்கூடாது. கேக்கணும். ஒலிகள் அவை பறக்கக் கிளம்பும் முன்னேயே அதன் இறகு களைப் பிடித்து நிறுத்த வேண்டும். இல்லையென்றால் அவை செவிடன் காதில் ஊதிய சங்கின் கதியை அடைய நேரிடும். இப்போ நீயே பேச முயற்சி பண்ணா என்ன செய்வே?

வித்யா: பேசவேன்.

ப்ரொபஸர்: நல்லாக் கவனி. காத்தை அடிவயித்திலிருந்து எழுப்பி உன் தொண்டைக்குக் கொண்டு வந்து நாக்கு வழியா காத்து பல்லை உரசி உதடு வழியா வழிய விடுறே இல்லியா? அப்ப நாக்கு... பல்லு... உதடு...

வித்யா: (வேதனையுடன்) சார்...

ப்ரொபஸர்: குறுக்கே பேசாதே

வித்யா: சார்... எனக்கு பல்லு வலி.

ப்ரொபஸர்: இந்த சின்ன அல்பமான விஷயம் நீ தெரிஞ்சிக்கப் போற அதி பிரம்மாண்டமான விஷயத்துக்கு குறுக்கே வரப்படாது. கவனி.

வித்யா: இல்லே சார். பல்வலி உயிர் போகுது.

ப்ரொபஸர்: உயிரே போனாலும் இதைக் கேட்டுட்டுத் தான் நீ சாகணும். இது ரொம்ப முக்கியமான விஷயம்.

வித்யா: (வேதனையுடன்) யெஸ் லார்.

ப்ரொபஸர்: ம... நான் என்ன சொல்லிக்கிட்டிருந்தேன்? ம... மொழி... சொல்... வார்த்தை... யெஸ். இப்ப தமிழ்லேயே பாரு. பழம் என்கிற வார்த்தை. ப... சொல்றப்ப என்ன பண்ணே?

வித்யா: சார், எனக்குப் பல் வலி.

ப்ரொபஸர்: ப... இப்ப உதடு பிரியுது. அதாவது வாய் திறக்கிற. மூ... இப்போ...

வித்யா: பல்லு வலி... உயிர் போகுது.

ப்ரொபஸர்: Don't worry. மூ... ன்றப்ப உள்ளே ஏதோ இருக்கு இல்லையா?

வித்யா: பல்வலி...

ப்ரொபஸர்: ம... இப்போ ம... ன்றே உதடு மூடுது. அதாவது வாய் மூடிக்குது. அப்ப ப... மூ... ம... வாய்த்திறக்கிறே, வாய்க்குள்ளே போடுறே. வாயை மூடி முழுங்கறே. பழம் எப்படி?

வித்யா: சார் எனக்குப் பல்வலி.

ப்ரொபஸர்: நல்லா கவனி. Let us continue. அதேமாதிரி ஒலிக்கூட்டங்களால் அமைந்த சொல் - சொற்கூட்டால் அமைந்த வார்த்தைகள் மொழிக்கு மொழி மாறுபடும். இப்போ தமிழ்லே கடைக்குப் போய் வாங்கி வானு சொல்றோம். அதை கன்னடத்துலே அங்கிடினல்விந்த தகொண்டு பா... ன்னு சொல்றோம். தமிழ்லே வாங்கி வா. கன்னடத்துலே தகொண்டு பா. அப்படின்னா எடுத்துக்கிட்டு வா. அப்ப என்ன ஆகும்?

வித்யா: கடைக்காரன் கட்டிப்போட்டு உதைப்பான் சார். எனக்குப் பல்வலி.

ப்ரொபஸர்: நான் அதைச் சொல்லவே. வார்த்தைகளின் பொருள் எப்படி மாறுது பாத்தியா?

வித்யா: எனக்குப் பல்வலி பிராணன் போகுது.

ப்ரொபஸர்: பரவாயில்லே. இப்போ அதே மாதிரி என் தாய் மண் தமிழ் நாடு. இதை கன்னடத்துலே எப்படி ட்ரான்ஸ்லேட் செய்வே?

வித்யா: சார். தமிழ்நாடுக்கு கன்னடத்துலே என்ன சார்?

ப்ரொபஸர்: தமிழ்நாடுக்கு கன்னடத்துலே கர்நாடகா, தெலுங்கிலே ஆந்திரா, மலையாளத்துலே கேரளா இப்படிப் போகுது புரியுதா?

வித்யா: பல்வலி.

ப்ரொபஸர்: இதப்பார்... நீ சரியா கவனிக்க மாட்டேங்கறே. என்னோட ஆத்திரத்தைக் கிளப்ப முயற்சி பண்ணே. உனக்கு வேணும்னா I repeat உனக்கு வேணும்னா ஒரு மொழியின் வார்த்தையை இன்னொரு மொழியின் வார்த்தையோட எப்படி ஒப்பிட்டு அதோட ஒலி தொனியிலே இருக்கிற வித்யாசங்களை எப்படி அளவிடறதுன்னு நாம பார்ப்போம். ஆனா நீ சரியா கவனிக்கலே.

வித்யா: சார் எனக்கு பல்வலி.

ப்ரொபஸர்: நான் சொன்ன மாதிரி ஒவ்வொரு மொழி பேசும் பிராந்தியத்துக்கும் அந்த மொழி பேசும் கலாச் சாரம் பண்பாடு இதனை சார்ந்து அந்த மொழியின் ஒலிக்கூட்டமைப்பு தனக்கான சொற்களை அடையாளம் கண்டு தன்னை நிறுத்திக் கொள்ளும்.

வித்யா: போதும் சார்... எனக்கு...

ப்ரொபஸர்: பல்வலி. பல்லு... பல்லு... பல்லு... எல்லாத்தையும் கழற்றி கைலே கொடுக்கப் போறேன்.

இப்ப இன்னொரு உதாரணம் - புதுவகை எழுத்துவாதிகள், பின் நவீனத்துவவாதிகள் எப்படி இதை அணுக வாங்க. Magical realism ஆளுங்க எப்படி இந்த பிரச்சனையை குழப்புவாங்க. Structuralist கோஷ்டி இதை எப்படி பார்க்கும். அதுக்கு புதுவகை எழுத்துன்னா என்ன? பின்நவீனத்தும்னா என்ன? மேஜிகல் ரியாலிஸம்னா என்னனு பார்க்கணும். ஒரு மொழியின் வார்த்தைகளை எப்படி கட்டுடைப்பது? எப்படி பிளப்பது?

வித்யா: ஜயோ என் பல்லு.

ப்ரொபஸர்: மரியாதையா சும்மா இரு. இல்லே மண்டையைப் பிளந்துடுவேன்.

வித்யா: சொட்டை, செய்தா பாக்கலாம்.

(ப்ரொபசர் அவள் கையை வலுவாக முறுக்குகிறார்).

ப்ரொபஸர்: மரியாதையா கம்னு கிடக்கணும். கவனமா கேக்கணும் (தள்ளுகிறார்).

வித்யா: (முனகுகிறாள்) பல் வலி.

ப்ரொபஸர்: அப்புறம் பாஷையிலும் வர்க்க வித்யாசங்கள் அடிப்படையா இயங்கி செயல்பட ஆரம்பிச்சது என்ன?

வித்யா: வர்க்க வித்யாசங்கள்?

ப்ரொபஸர்: ஆமாம் மேல்தட்டு வர்க்கத்துக்காரங்க சம்ஸ்கிருதத்தை தேவ பாஷையா ஏத்துக்கிட்டப்ப கீழ் வர்க்கத்துக்காரங்க தமிழ்லே பேசினாங்க. தேவபாஷை இங்கிலீஷா மாறினப்போ கீழ் வர்க்கத்துக்காரங்களும் தமிழை நீச பாஷையா ஒதுக்க ஆரம்பிச்சாங்க. என்ன புரியுதா?

வித்யா: புரியுது... புரியுது... (உரக்க) நான் என்ன பண்ணணும்?

ப்ரொபஸர்: இவ்வளவு கூச்சல் கூடாது. (கோபமாக) இப்ப என்ன நடக்குது? தமிழ்நாட்டு நாய் கூட இங்கிலீஷிலே கூப்பிட்டாத்தான் வாலாட்டுது. அம்மா மம்மி ஆயாச்சு. அப்பா டாடி ஆயாச்சு. தமிழ்லே எவ்வளவு அருமையான வார்த்தைகளை இழந்துக்கிட்டு வர்றோம் தெரியுமா? கால் ஆட்டறதை நிறுத்து. மரியாதையா நான் சொல்றதை கவனமா கேக்கணும்.

வித்யா: எனக்குப் பல்வலி.

ப்ரொபஸர்: No manners. இப்படியே நாம தொடர முடியாது... முடியாது... முடியாது...

வித்யா: ஸாரி சார். நான் கவனமா கேட்டுக்கிறேன்.

ப்ரொபஸர்: சரி. இப்ப எல்லா பாஷைகளையும் அடையாளம் தெரிஞ்சிக்க முக்யமா வேண்டியது அந்த பாஷைக்கான சரியான உச்சரிப்பைத் தெரிஞ்சிக்கிறது. அதுக்கு நல்ல பயிற்சி வேணும். இன்னொரு முக்கியமான விஷயம் உச்சரிப்பு மாறினா அந்த வார்த்தையோட அர்த்தமே மாறிப்போகிற ஆபத்தும் உண்டு. உதாரணத்துக்கு மதுரையிலே என்ன நடந்தது? பாண்டியன் நெடுஞ் செழியன் கோவலனை கொண்டு வான்னுதான் சொன்னான். மதுரை சிப்பாய்கள் அவங்க ஊர் உச்சரிப்பு பழக்கத்துலே கொண்டு வந்துட்டாங்க. சிலப் பதிகாரக் கதையே மாறிப்போச்சு. இதுலே இருந்து என்ன தெரியுது? அதனாலே பாஷையின் சரியான உச்சரிப்பை சரியா தெரிஞ்சிக்கிறது பல விபத்துக்கள் லேருந்து தப்ப உதவி பண்ணும். சரி. இப்ப சரியான உச்சரிப்பு பழக நாம பழைய methodஐயே உபயோகிப்போம். இப்ப நான் கத்தி-என்ற வார்த்தையை எல்லா மொழியிலும் உனக்கு உச்சரிக்க சொல்லித்தர்றேன் சரியா?

வித்யா: உங்க இஷ்டம் சார்...

ப்ரொபஸர்: (அன்னம்மாலைக் கூப்பிடுகிறார்) அன்னம்மா... அன்னம்மா... எங்கே போய்த் தொலைஞ்சீங்க. (உள்ளே செல்கிறார். வித்யா தனியாக அமர்ந்து பல்வலியின் வேதனையுடன் வெறித்துப் பார்க்கிறார். வெளியில் இருந்து ப்ரொபஸரின் குரல்) அன்னம்மா நான் கரடியா கத்தறேனில்லே? கூப்பிட்டா வரமாட்டேன்றிங்க. இந்தப் பொண்ணுக்கு ஒரு எழவும் புரியமாட்டேங்குது. அன்னம்மா: இப்படியெல்லாம் டென்ஷன் ஆகாதிங்கோ. இது எதுல் போய் முடியும்னு உங்களுக்கே தெரியுமில்லே. இவ்வளவு தூரம் போகாதிங்கோ.

எதாவது ஆகப்போகுது. தயவு செய்து நிறுத்திக்கோங்கோ.

ப்ரொபஸர்: எனக்கு எப்ப நிறுத்த ணும்னு தெரியும்.

அன்னம்மா: எப்பவும் இப்படித் தான் சொல்வேன். ஆனா நிறுத்தி தினதில்லை.

வித்யா: ஐயோ என் பல்வலி.

அன்னம்மா: என்ன சொன்னேன்? பாருங்கோ இதுதான் ஆரம்பம்.

ப்ரொபஸர்: என்ன உளர்நீங்க?

வித்யா: ஆமாம். என்ன உளர் நீங்க? எனக்குப் பல்வலி உயிர் போகுது.

அன்னம்மா: பார்த்தேனா? இது தான் என்ன நடக்கப் போறதுங்கறதுக்கான மோசமான அறிகுறி. எனக்கெதுக்கு வம்பு. நான் போறேன். (உள்ளே போகிறார்.)

ப்ரொபஸர்: அறிகுறி? What nonsense? போகாதிங்க. நான் உங்களைக் கூப்பிட்டது கத்தியைத் தேடிக்கொடுக்க. இங்கிலீஷ், தமிழ், கன்னடம், தெலுங்கு மலையாளக் கத்திகளைத் தேடிக்கொடுக்க.

அன்னம்மா: என்ன எழவு இது? அதுகளை நான் எங்கே போய்த் தேடுவேன்?

(ப்ரொபஸர் கடுப்பாகிறார். உடலைக் கோபமாக விறைத்துக் கொள்கிறார். திடீரென ஞாபகம் வந்தவராக புத்தகக் குவியலுள் தேடி மானசிகமான கத்தி ஒன்றை உருவி எடுக்கிறார். அதை கையில் பிடித்து இடமும் வலமும் வீசிப் பார்க்கிறார்.)

ப்ரொபஸர்: ஹா. கிடைச்சாச்சு. ஆனால் ஒரு கத்திதான் கிடைச்சிருக்கு. இதையே நான் எல்லா பாஷைக்கும் உபயோகப்படுத்திக்குவேன். வித்யா, நீ பண்ண வேண்டியது என்னன்னா கத்தி என்ற வார்த்தையை ஒவ்வொரு பாஷையிலும் சரியான உச்சரிப்போடு சொல்லப் பழகணும். கத்தியையே உன்னிப்பா கவனிச்சு நீ உச்சரிக்க வேண்டிய பாஷையை கற்பனை செய்துக்கணும்.

வித்யா: எனக்குப் பல்வலி.

ப்ரொபஸர்: (கவனிக்காமல்) எங்கே சொல்லு... K. ஜாக்ரதையா கவனி. பார்வையை ஒரே இடத்துலே பதிச்சிக்கோ...

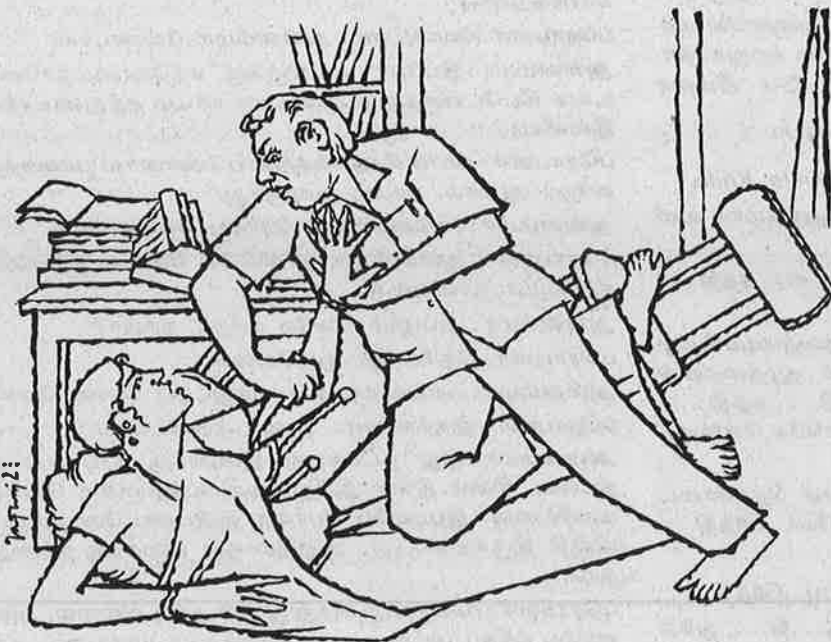
வித்யா: K

ப்ரொபஸர்: N

வித்யா: N

ப்ரொபஸர்: I

வித்யா: I

ப்ரொபஸர் : F

வித்யா : F

ப்ரொபஸர் : E

வித்யா : E

ப்ரொபஸர் : Knife

(வித்யா ஒன்றும் புரியாதது போல் விழிக்கிறாள்).

ப்ரொபஸர் : Knife

வித்யா : (தயங்கியவாறு) Ka nife.

ப்ரொபஸர் : என்ன பண்ணே நீ? சரியா சொல்லு... Knife.

வித்யா : Ka nife.

ப்ரொபஸர் : (பொறுமையாக) இதோ பார்... K silent அதாவது Kக்கு எந்த உச்சரிப்பும் கிடையாது. Nக்குத் தான் பிரதானம். Kகாத்துலே கரைந்து உன் உதடு பல்லுலே உரசி பல்லிடுக்கு வழியா காத்தை உதட்டை அழுத்தி வெளியேத்தணும். பாரு Knife.

வித்யா : ஐயோ போதும் எனக்கு. பல்லு வலிக்குது. தலை வலிக்குது. மார் வலிக்குது. Ka nife

ப்ரொபஸர் : Knife... கத்தி...

வித்யா : ஐயோ... காது உடம்பெல்லாம் வலி... த... தி...

ப்ரொபஸர் : நல்ல கவனி க... த... தி... க... த... தி... Knife.

வித்யா : இப்போதானே சொன்னீங்க K silentனு

ப்ரொபஸர் : இங்கிலீஷ்லே K silent. தமிழ்லே கசைலண்ட் ஆகாது. கத்தி... Knife

வித்யா : Gathy

ப்ரொபஸர் : அழுத்தி... கத்தி

வித்யா : ஐயோ காத்தே பிஞ்சு போகும் போல இருக்கே. என்ன கர்ண கடுமரான குரல்... கடவுளே!

ப்ரொபஸர் : சொல்லு... கத்தி.

வித்யா : முடியாது... எனக்குக் காது வலி.

ப்ரொபஸர் : அறைஞ்சேன்னா காது பிஞ்சி போயிடும். அப்புறம் வலியே இருக்காது.

வித்யா : எங்கே அறைடா பார்க்கலாம்...

ப்ரொபஸர் : இதோ பார், கவனத்தை சிதற விடாதே. எங்கே சொல்லு கத்தி.

வித்யா : (வலி கலந்த கிண்டலில்) இது என்ன துளுவா?

ப்ரொபஸர் : உன் இஷ்டப்படி... ஆமாம். துளுன்னே வச்சிக்கோ. நமக்கு நேரம் கிடையாது. சீக்கிரம் கற்றுக்கோ. (வித்யா வலியில் துடிக்கிறாள். அவள் படும் இம்சை அதிகரிக்கிறது.)

வித்யா : ஐயோ...

ப்ரொபஸர் : திரும்ப சொல்லு. கத்தி... Knife, Knife.

வித்யா : ஐயோ என் தலை. (ஓவ்வொரு அங்கமாக வலியுணர்ந்து தடவிக் கொள்கிறாள்.)

ப்ரொபஸர் : (குழந்தையின் குதூகலத்துடன்) கத்தி... கத்தி... கத்தி...

(ப்ரொபஸர் மானசீகமான கத்தியை குழந்தையைப்போல் ஆட்டி விளையாடுகிறார். அவர் ஆட்டம் குழந்தையின் நடன அசைவை ஒத்ததுள்ளது.) கத்தி... கத்தி... (வித்யா விலகிப் பின்னால் நகர்கிறாள்.) எங்கே சொல்லு. கத்தி... க... த... தி... கத்தி...

வித்யா : எனக்கு உடம்பெல்லாம் வலி. என் தொண்டை என் கழுத்துலே... என் மாரிலே... ஐயோ Gaத்தி

ப்ரொபஸர் : கத்தி... கத்தி... கத்தி...

வித்யா : ஐயோ என் தொடை என் இடுப்பு... Gaத்தி.

ப்ரொபஸர் : அழுத்திச் சொல்லு. க... த... தி... துக்க

கத்தி... கத்தி...

வித்யா : ஐயோ என் இடுப்பு... என் தொடை... கடவுளே உயிர் போகுதே. என்ன வேணும்?

ப்ரொபஸர் : கத்தி.

வித்யா : Gaத்தி.

ப்ரொபஸர் : இன்னும் அழுத்தமா... கத்தி.

வித்யா : கடவுளே Gaத்தி.

ப்ரொபஸர் : இன்னும் வலுவா... கத்தி.

வித்யா : ஐயோ Gaத்தி.

ப்ரொபஸர் : (வித்யாவை கீழே தள்ளி) இன்னும் அழுத்தமா வலுவா ஆழமா இப்படி கத்தி (கத்தியை அவள் வயிற்றுக்குள் சொருகுகிறார். வித்யா அலறிக் கீழே சாய்கிறாள்.)

வித்யா : (அலறியவாறு) Gaத்தி.

ப்ரொபஸர் : (மீண்டும் குத்தி) அழுத்தமா கத்தி.

(ப்ரொபஸர் நாற்காலியில் தளர்வுடன் அமர்கிறார். பிறகு மெல்ல எழுந்து அவளருகில் செல்கிறார். மீண்டும் ஓங்கி குத்து, அவர் உடல் நடுங்குகிறது.)

ப்ரொபஸர் : (பதற்றத்துடனும் நடுக்கத்துடனும்) இந்த முண்டைக்கு இப்படித்தான் வேணும். இப்பத்தான் relief ஆ இருக்கு. (தள்ளாடியபடி நாற்காலியில் அமர்கிறார். வித்யாவின் பிணத்தை வெறித்துப் பார்க்கிறார். பிறகு கையில் இருக்கும் கத்தியை வெறித்துப் பார்க்கிறார். பின் பிரமையிலிருந்து விடுபட்டதுபோல துக்கமான குரலில்) ஐயையோ. என்ன பண்ணிட்டேன். இப்போ என்ன ஆகும்? கண்ணு... பாப்பா... வித்யாக் குட்டி... எழுந்தி ரிம்மா. (கையில் இருக்கும் மானசீகக் கத்தியை என்ன செய்வது என்று விளங்காதவராக) பாடம் முடிஞ்சதும்மா. எழுந்திரு. Come on. Get up. எழுந்து வீட்டுக்குப் போம்மா. என் tuition fee கூட அப்புறமா நீ குடுக்கலாம். (மௌனம்) ஐயோ... செத்துப் போயிட்டியா? ஐயையோ... அன்னம்மா... அன்னம்மா... சீக்கிரம் வாங்க... (அன்னம்மா பிரவேசிக்கிறாள்.) வேண்டாம் வராதீங்க. நான் பெரிய தப்பு பண்ணிட்டேன். நீங்க வரவேண்டாம். புரியுதா? வரவேண்டாம்.

(அன்னம்மா பிணத்தையும் ப்ரொபஸரையும் வெறித்துப் பார்க்கிறாள்.)

ப்ரொபஸர் : வேண்டாம் அன்னம்மா வேண்டாம்.

அன்னம்மா : இப்போ உங்களுக்கு சந்தோஷம்தானே? உங்க கிட்டேயிருந்து யதேஷ்டமா பாடம் கத்துண்டாச்சு இல்லியா?

ப்ரொபஸர் : (மானசீகக் கத்தியை பின்னால் மறைத்தவாறு) ஆமாம். பாடம் முடிஞ்சது.

அன்னம்மா : (கடுமையாக) ரொம்ப சந்தோஷம்.

ப்ரொபஸர் : அன்னம்மா, நானில்லே என்னை நம்புங்க. சத்தியமா நானில்லை.

அன்னம்மா : அப்புறம் வேறே யாரு? நானா?

ப்ரொபஸர் : தெரியாது. ஒருவேளை...

அன்னம்மா : பிரம்ம ராகுஷ் வந்துட்டுப் போனானோ?

ப்ரொபஸர் : இருக்கலாம். ஆனா நானில்லை.

அன்னம்மா : இது நடக்கறது இன்னிக்கு நாப்பதாவது தடவை. தினம் தினம் இதே கதை. உங்களுக்கு வெக்கமாயில்லை. இப்படியே போனா ஸ்டூடண்ட்லே யாரும் மிஞ்சி இருக்கமாட்டா. அதுவும் ஒரு வகைக்கு நல்லது தான்.

ப்ரொபஸர் : (வெறுப்புடன்) இது என் தப்பு இல்லை. அவளாலே எந்தப் பாடத்தையும் கிரகிச்சுக்க முடியலை. கத்

துக்க முடியலை. ஒரு ஒழுக்கமே இல்லை. படுமோச
மான மாணவியா இருந்தா. அவ கத்துக்க இஷ்டமும் படலை.
அன்னம்மா : (பினத்தின் அருகில் உட்கார்ந்து சோதிக்க
கிறாள்.) பொய். அநியாயத்துக்கு புளுகாதிங்கோ. இது
அசட்டாளத்தனம்.

ப்ரொபஸர் : (கத்தியை பின்னால் வைத்தவாறு அவளை
நெருங்குகிறார்.) இதோ பார். நீ உன் வேலையைப்
பார்த்துக்கிட்டு போகலாம்.

அன்னம்மா : (திடுக்கிட்டு எழுந்தபடி) என்ன?

ப்ரொபஸர் : எனக்கு பாடம் சொல்லித் தர வேண்டாம்
அன்னம்மா : என்ன?

ப்ரொபஸர் : நீ எனக்கு பாடம் சொல்லித் தரவேண்டாம்.
(கத்தியை வேகமாக ஓங்குகிறார். அவள் விலகி அவர்
கையைப் பிடித்து முறுக்கித் தள்ளி விடுகிறாள். அவர்
கத்தியை நழுவ விட்டு தலைகுனிந்து நிற்கிறார்.) என்னை
மன்னிச்சிக்கோங்க...

அன்னம்மா : கொலைகாரப்பாவி. சண்டாளா... என்
னையே கொல்லப் பார்த்தீரே... நான் ஒண்ணும் உம்ம
கிட்டே பாடம் படிக்க வரம் வாங்கி வந்த ஸ்டூடண்ட்
இல்லே.

(அவர் சட்டைக் காலரைக் கொத்தாகப் பிடித்து உலுக்கு
கிறார். அவர் குழந்தையைப்போல தன்னை தற்காத்துக்
கொள்ள முயற்சிக்கிறார்.)

அன்னம்மா : மரியாதையா அந்தக் கத்தியைக் கீழே
போடுங்கோ. (வைக்கிறார்.) நான் அப்போ பிடிச்ச அடிச்
சுண்டே இருக்கேன். இந்தக் கணக்கு எழவு வேண்டாம்.
Philology சனியன் வேண்டாம் விட்டுத்தள்ளுங்கோன்னு.
கேட்டேளா? வாய் கிழிஞ்சதே முழம் முழமா. என்ன
ஆச்சு, கொலையிலேன்னா இழுத்து விட்டிருக்கு?

ப்ரொபஸர் : ஆமாம், நீங்க அப்பவே சொன்னீங்க.

அன்னம்மா : ஆமாம், இப்போ சொல்லுங்கோ. அப்போ
எங்கே போச்ச இந்த ஞானம்?

ப்ரொபஸர் : எனக்கு அப்ப புரியலே. நீங்க Philology
மோசம்னு சொன்னப்ப அது கத்துக் குடுக்கறதோ
கத்துக்கறதோ கஷ்டம்கிற அர்த்தத்துலே நீங்க சொல்
நீங்கன்னு நினைச்சேன்.

அன்னம்மா : பொய். அசட்டாளம். என்னை முட்டா
ளாக்க முடியாது. நீர் என்ன சாதாரண கிருத்திரமும்
புடிச்ச ஜென்மமா?

ப்ரொபஸர் : (அழுதுகொண்டே) நான் அவளை
வேணும்னு கொல்லலே.

அன்னம்மா : இப்படிப் பண்ணிட்டமேன்னு வருத்தமாவது
படநீரா?

ப்ரொபஸர் : சத்தியமா... உங்க மேலே ஆணையா.

அன்னம்மா : சரி விடுங்கோ. இப்ப என்ன பண்ணியாக
ணும்னு பார்ப்போம். ஆனா நீங்க திரும்பத் திரும்ப
இதையே பண்ணப்ப்பாது சொல்லிட்டேன்.

ப்ரொபஸர் : ஆமாம். கண்டிப்பா... ஆனா இப்ப என்ன
செய்யறது அன்னம்மா?

அன்னம்மா : என்ன பன்றது? இன்னும் கொஞ்சம் பிலா
லஜி கத்துக் குடுங்கோ. ஏதாவது பண்ணித்தான் ஆக
ணும். ஆனா ஏற்கனவே இருக்கிற முப்பத்தொம்பது
பொணங்களை என்ன பன்றது? இதோட நாப்பதாச்சு.
சரிசரி. எனக்கு வேண்டிய சாஸ்திரிகள் ஓர்த்தர் இருக்
கார். அவருக்கு ரொம்ப வேண்டிய வெட்டியான் ஓர்த்தன்
இருக்கான். அவாளை வச்சு காரியத்தைக் கழுக்கமா முடிக்க
வேண்டியதுதான். வெட்டியான் கிட்டே சொல்லி நாற்பது
மாலைகள் ரகசியமா வாங்கி வரச்சொல்ல வேண்டியது
தான்.

ப்ரொபஸர் : Thank you, அன்னம்மா, Thank you very much.

அன்னம்மா : அதெல்லாம் இருக்கட்டும். வெட்டியான்
கூட வேண்டாம். சாஸ்திரிகளும் வேண்டாம். அட்ஜஸ்ட்
பண்ணிக்கலாம். ஏன் நீங்க ப்ரொபஸர்தானே? உங்க
ளுக்கு எழவு மந்திரம் கண்டிப்பா தெரிஞ்சிருக்கணுமே?
மாலையையும் நீங்களே வாங்கி வந்துடுங்கோ.

ப்ரொபஸர் : மாலையெல்லாம் வேண்டாம். இவ ட்யூஷன்
ஃபீஸ் கூட கொடுக்கலே.

அன்னம்மா : அது சரி. பரவாயில்லே. பொணத்தை துணி
யாலே மூடுங்கோ. (Convocation gownஐ எடுத்து போர்த்து
கிறார். தொப்பியை எடுத்து வைக்கிறார்.)

ப்ரொபஸர் : அஜாக்ரதையா இருந்தா நேரா ஜெயிலுக்குப்
போக வேண்டியதுதான். மொத்தம் நாப்பது பொணங்
கள். யாராவது இதெல்லாம் என்னன்னு கேட்டா என்ன
பதில் சொலறது?

அன்னம்மா : நீங்களா வாய் கொடுத்து ஏன் மாட்டிக்கப்
போறேன்? அப்படியும் யாராவது கேட்டால் ஒண்ணு
மில்லை. புஸ்தகங்களையெல்லாம் ஒலைப்பாய்லே
சுருட்டி வச்சிருக்கோம்னு சொல்ல வேண்டியதுதான். இன்
னொண்ணு. பக்கத்துலே இருக்கறவாளுக்கும் இதெல்
லாம் பழக்கமாயிருத்தே.

ப்ரொபஸர் : அது சரி.

(அன்னம்மா உள்ளேயிருந்து ஒரு துண்டு எடுத்துக்
கொண்டு வந்து ப்ரொபஸரின் தோள் பட்டையில் குறுக்
காகப் போர்த்துகிறாள். ஒரு பேட்டை குத்தி விடுகிறாள்.)

அன்னம்மா : ரொம்ப பயமாயிருந்தா இதை போட்டுண்டு
வெளியே போங்கோ. இது ரொம்ப பாதுகாப்பான கட்சிக்
கவசம். இது இருந்தா எதுக்கும் பயப்படத் தேவையில்லை.

ப்ரொபஸர் : ரொம்ப ரொம்ப நன்றி அன்னம்மா. உங்க
ளுக்குத்தான் எவ்வளவு விஸ்வாசம்? உங்களுக்கு எப்படி
நன்றி சொலறதுன்னே தெரியலே.

அன்னம்மா : அதெல்லாம் இருக்கட்டும். ஒரு கை புடிங்கோ.

ப்ரொபஸர் : பார்த்து அன்னம்மா. பாவம். வலிக்கப்
போகுது.

(வித்யாவை தூக்கிக் கொண்டு உள்ளே மறைகிறார்கள்.
மேடையில் வெளிச்சம் குறைகிறது. வெற்று மேடை.
அழைப்பு மணி ஒலிக்கிறது. அன்னம்மா வெளியே வரு
கிறாள். ஒரு பெண் நிற்கிறாள்.)

அன்னம்மா : வரேன் இல்லே. என்ன வேணும்? ஷாம்பூ
விக்க வந்தியா?

மாணவி : இல்லை.

அன்னம்மா : வேக்பூம் க்ளீனரா? காபி மேக்கர் விக்க
வந்தியா... வேணாம். நான் இருக்கேன்.

மாணவி : இல்லை.

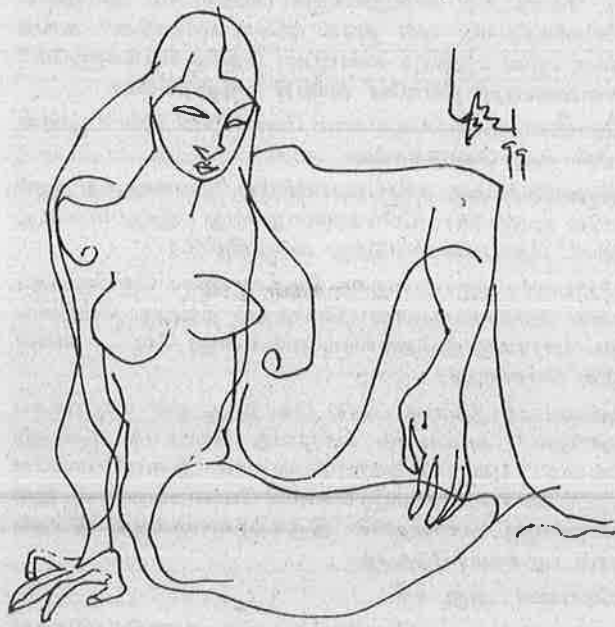
அன்னம்மா : சானிடரி நாப்கின்னா? வேண்டாம்.

மாணவி : ஐயோ ஆண்டி இல்லே. நான் ப்ரொபஸர்
ஞானத்தைப் பார்க்க வந்திருக்கேன். நான் அவருடைய
புது ஸ்டூடண்ட்.

அன்னம்மா : நீதானா அது? இதை மின்னடியே சொல்
றதுக்கென்ன? சரி. உள்ளே வா. அவரைக் கூப்பிடுறேன்.
(அன்னம்மா உள்ளே செல்கிறாள். மாணவி உட்கார்ந்து
புத்தகம் புரட்ட ஆரம்பிக்கிறாள். திரை விழுகிறது.)

(Eugene Ionescoவின் *The Lesson*
நாடகத்தைத் தழுவினது.)

கோட்டோவியங்கள் : 9௯6௬6௪௮யன்

என்னைப் பற்றி ஏதும் தெரியாத ஒரு தெரு

அழகான தெருவொன்றில்
வசிக்கிறாய்
எனினும் உன்பெயர்
எனக்குத் தெரிவதில்லை

கடந்து போகும் போதெல்லாம்
உன் தெரு அழகாகத்தான்
இருக்கிறது

உன்னைப் பற்றி நான்
தெரிந்து வைத்திருப்பதெல்லாம்
இந்தத் தெருவில் நீ
வசிக்கிறாய் என்பதுதான்

தெருவைப்பற்றித்
தெரிந்ததும் அவ்வளவே

வேறு வீதிகளில் கூட
உன்னைப் பார்த்திருக்கிறேன்

ஆனால்
இந்தத் தெருவில் மட்டும்
நீ அழகாய் இருக்கிறாய்

என்னைப் பற்றி ஏதும்
தெரியாத ஒரு தெருவில்
வசிக்கிறாய் நீ

அந்தத் தெரு
அழகான தெருவாக இருக்கிறது
எனக்கு.

ஒரு வண்டிக்காரன் பாட்டு

வண்டியிலிருந்து சிதறிய
நெல்மணிகள்
பயிராகிவிட்ட பாதையில்
அறுவடைக்கு
அதே வண்டிகள்
வரவேண்டும் மீதேறிப்போக

நின்று இளைப்பாற
நேரமற்ற
வண்டிக்காரனின் பாடல்
ஒரு கனத்த சமையாகிவிட்டது
இழுக்கின்ற மாடுகளுக்கு

எல்லா ஊருக்கும்
சரியானபடி பாதைகள்
இருக்கின்றன

எந்த வண்டியும்
சரியான நேரத்திற்கு
வருவதில்லையென்று
சந்தையில் அலுத்துக் கொள்கிறார்கள்

எல்லா நேரத்திலும் கூட்டம்
இப்பாதையில்
மழைக்காலத்தில்
ஆடுமாடுகள் மட்டும்
அதிகம்

மிதித்து மிதித்து
பாதைகள் சேறாய்
கலங்கலாய் ஆனபின்
ஒரு கோடைகாலம்
வரும்

கட்டிப்பட்ட இடத்திலெல்லாம்
மாடுகளின் கால் அளவுகள்
அப்படியே பதிந்து போய்
பிறகு காய்ந்துவிடும்

பார்க்கிற இடங்களிலெல்லாம்
முளைவிடும் சிறுசிறு புற்கள்

எப்பொழுதும் போல
சிந்திக் கொண்டுபோகின்றன
நெல்மணிகள்

வண்டியைப் பிடித்துக் கொண்டு
நடையாகவே
இன்றும் உன்னைப் பார்க்க
வருகிறேன்

நான்

நீங்கள்

மதிப்பெண் அறிக்கையில்
அப்பாவின் கையெழுத்தைப் போடுகிறீர்கள்
கழற்றி மாட்டிய அவரின் சட்டையிலிருந்து
காசெடுக்கிறீர்கள்
நான் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறேன்

○

நீங்கள்

கண்ணாடியில் உங்களை
ரசித்துக் கொள்கிறீர்கள்
குதிகால் ஊன்றி அதிர நடக்கிறீர்கள்
இன்று இதோடு
43வது முறையாக
சேலைத்தலைப்பை
இழுத்துவிட்டுக் கொள்கிறீர்கள்
பார்க்கப்படுகிறோமோ என்று பார்க்கிறீர்கள்
நான் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறேன்

○

நீங்கள்

ரகசிய ஆலோசனைகளில் பங்கேற்கிறீர்கள்
நண்பர்களைக் கருவிகளாக்கி
கலவரங்களை நிகழ்த்துகிறீர்கள்
தலைமறைவாகிறீர்கள்
வெளிச்சத்திலிருப்பதை விட
இருட்டில் நிம்மதியாக உணர்கிறீர்கள்
வேறொரு ஊரில்
வேறொரு பெயரில்
குழந்தைகளின் கைப்பண்டத்தை
பறித்து உண்கிறீர்கள்
ஒரு பெண்ணுக்கு பூ தருகிறீர்கள்
நான் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறேன்

○

நீங்கள்

உடைகளைக் களைந்து
குளித்துக் கொண்டிருக்கிறீர்கள்
யாரோ பார்ப்பது போல் உணர்கிறீர்கள்
ஓட்டைகள் இல்லாத கதவு
நன்றாகத் தாழிடப்பட்டிருக்கிறது
ஜன்னலுக்கு வெளியே
கவனிக்கிறீர்கள்
மின்சாரக்கம்பியில்
அமர்ந்து
தலைசாய்த்துப்
பார்த்துக் கொண்டிருப்பது
ஒரு
நான்

மனிதர்கள் காகிதம் தின்று வாழ்கிறார்கள்
காத்திருப்பவர்கள்
கால்மாற்றி கால் மாற்றி நிற்கிறார்கள்
தங்கள் முறை வந்ததும்
பெற்று அதிருப்தியுடன் கலைகிறார்கள்
பட்டியல்கள் பலவாகிறது
வரிசைகள் நீண்டு வளர்கின்றன
நதியோடும் பாதைகள் சிறுத்து
கரைகள் பெருகிறது
நடுகள்
தேங்கித் தேங்கி ஓடுகின்றன
மாதக்கணக்கில் ஏறப்பட்ட சிகரங்கள்
மணிகளில் அடையப்படுகின்றன
பழைய அலைகளையே
அனுப்பிக் கொண்டிருக்கிறது கடல்
செய்திகள் நொடிகளில்
தனி அறைகளுக்குச்
சென்று விடுகின்றன
சலித்துத் திரிகின்றன குழந்தைகள்

பெயரிடும் சிரமங்கள்

கொஞ்சம் பொறுத்திரு
பெயர் ஒன்றை உனக்குச் சூட்டுவேன்
ஆனால் கொஞ்சம் பொறுத்திரு

ஒரு சுலப முடிவிற்கு
ஏன் இத்தனைக் காலம்
எனக் கேட்காதே
தீர்மானங்களிடமிருந்து
எப்போதும் நழுவுபவன் நான்
என்பது உனக்குத் தெரியாதா

தோன்றும் ஒவ்வொரு
பெயருடன்
குறைந்தபட்சம் ஒரு முகமேனும்
பொதிந்திருக்கிறது
சிலபெயர்களுடன்
கூட்டமே கலந்திருக்கிறது
சில பெயர்களுடன்
மண்ணில் சிதிலமான
பிணங்களும் எழும்புகிறது
(ஒவ்வொரு கல்லறையிலும்
உடலுடன் கூடவே பெயரையும்
புதைத்து விடுங்கள்)

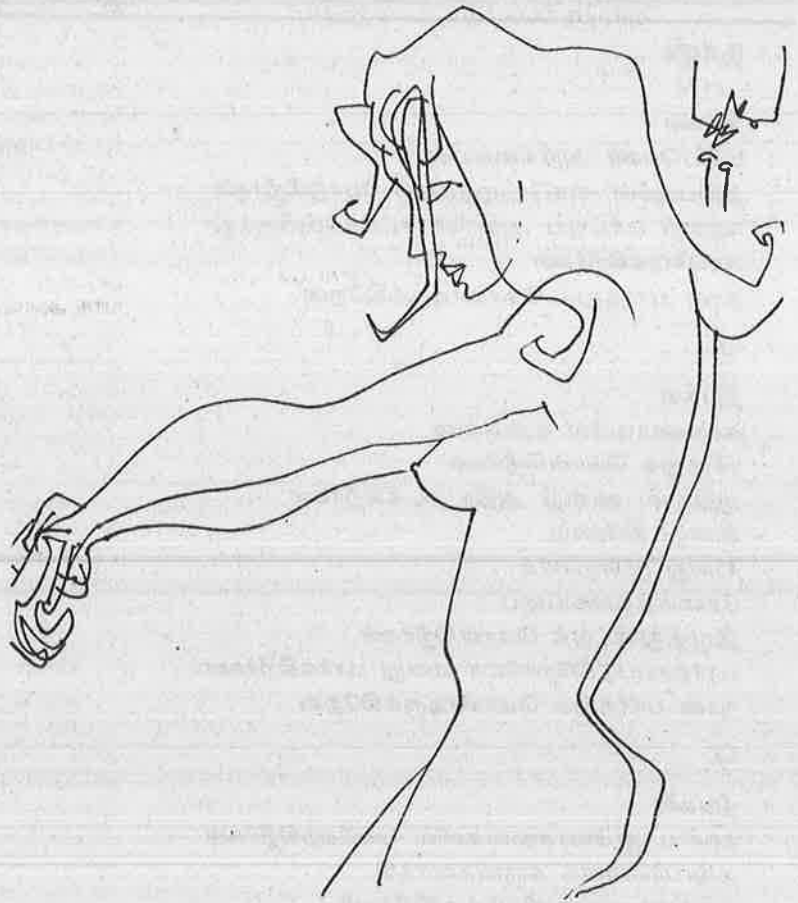
பெயர் சொல்லி அழைத்தால்
நீ மட்டுமே வரவேண்டும்
ஆனால்
நீரில் ஆடும் இலைகளாய்
என் முன் தள்ளாடுவது
மற்ற முகங்கள்
பெயருடன் கொண்ட
இணைப்புகளை அறுக்க மறந்து

உன்பெயர் உனக்குரியதாய்
மட்டுமே இருக்கவேண்டும்

எங்கும் இதுவரை பதித்து வைக்காத
உச்சரிக்கப்படாத பெயரை
உருவாக்கும் அழுத்தத்தில்
என் கற்பனை
தொடுதலில் சுருங்கிய
மரவட்டையாய் இருக்கிறது இப்போது
ஆனால் நீ நம்பிக்கை இழக்காதே

காலத்தின் எச்சங்களும்
என் நினைவு செரிக்காத
முகங்களின் நிழல்களும்
படியாதவொரு பெயரை
உனக்குச் சூட்டுவேன்
அதுவரை சற்றுப் பொறுத்திரு
உனக்கான முகத்துடன்
பெயரற்று.

கோகுல கண்ணன்

வருகை

அழைப்பா மறுப்பாவென
இனம் காண முடியவில்லை
உன் வாசல் செம்பருத்தியின்
தலையசைப்பு

தேய்ந்து நிற்கும்
என் காலடி ஓசையே போதுமா
என் வருகையை உனக்குணர்த்த

ஆழ்ந்த நிசப்தத்தில்
தாயின் கருவறை சுகத்தை
மீட்டெடுக்கும் உன் முயற்சியில்
ஒரு பிரளயத்தை ஏற்படுத்துமோ
மென்மையான அழைப்பு மணியோசை

உனதியல்பான அந்தரங்கம் அழித்து
செயற்கை சாயம்
பூசிக் கொள்ளுமோ உன் அறை
அன்றி-
இவையெதற்கும் அவசியமற்று
உனது இருப்பின்றி
திரும்பிச் செல்ல நேருமெனில்
திருப்தியுறுவேன்தான் - உன்னை
சந்திப்பதைக் காட்டிலும்

கே. ஸ்டாலின்

விடுதலையைத் தேடும் ஒடுக்கப்பட்டோரின் கதைகள்

மகாஸ்வேதா தேவியின் சிறுகதைகள்
தமிழாக்கம் : என். எஸ். ஜெகந்நாதன்
வெளியீடு : நேஷனல் புக் டிரஸ்டு
ஏ - 5, கிரீன் பார்க்
புதுதில்லி 110 016
பக்கம் : 230; விலை ரூ.55

பாவண்ணன்

தூ கூரின் சில கதைகளைத் தமிழில் மொழிபெயர்த்து வங்கத்துக்கும் தமிழுக்கும் பாலம் போட்டுக் கொடுத்தவர் பாரதியார். அதைத் தொடர்ந்து பலருடைய படைப்புகள் தமிழில் வெளிவந்து, தமிழ்ப்படைப்பாளிகள் போலவே அவர்கள் வாசிக்கப்பட்டார்கள். சரத் சந்திரர், விபூதிபூஷன் பாந்தோ பாத்யாய, சீர்ஷேந்து முகோபாத்யாய, தாராசங்கர் பானர்ஜி என்று இந்த படைப்பாளிகளின் பெயர்ப் பட்டியல். வங்க கதைகளை ஆதாரமாக கொண்டு தமிழில் திரைப்படங்கள் எடுக்கிற அளவுக்கு வங்க மொழிபெயர்ப்பின் செல்வாக்கு தமிழ் உலகில் ஒங்கியிருந்தது. ஊருக்குள் பெருகிய பெரும் வெள்ள மொன்று மெல்ல மெல்ல வடிந்து ஓய்ந்தது போல நாளடைவில் மொழிபெயர்ப்பின் வேகம் இறங்குமுகமானது. என்பது களிலும் தொண்ணூறுகளிலும் வெகு அரிதாகவே மொழி பெயர்ப்புகள் வெளிவந்தன.

தமிழ்ச் சமூகத்தில் இந்த மாற்றம் எப்படி ஏற்பட்டது என்பது ஆய்வுக்குரிய விஷயம். இலக்கியத்தை உயிருக்குயிராக நேசிக்கிற ஒரு சமூகத்தில் இந்த புறக்கணிப்பும் அலட்சியமும் எப்படிப் படிந்ததோ, தெரியவில்லை.

சாகித்திய அகாதமியும் நேஷனல் புக்டிரஸ்டும் தாம் இன்னும் மொழிபெயர்ப்பில் கால்களை ஊன்றி நிற்கின்றன. சிறு சிறு பதிப்பகங்கள் இத்திசையில் அவ்வப்போது ஆர்வம் காட்டினாலும், போற்றிக் கொண்டாடும் ஒரு துறையாக மொழி பெயர்ப்புத்துறை உருவாகாதது பெரும் குறை.

மகாஸ்வேதா தேவி வங்க மொழியின் மூத்த எழுத்தாளர். சமூகப் போராளி. பழங்குடியினர் மற்றும் பிற்படுத்தப்பட்ட மக்களுக்காகத் தொடர்ந்து செயல்பட்டு வருபவர். ஞானபீட விருது பெற்றவர். கணையாழி, தலித் உள்ளிட்ட சில தமிழ் இதழ்களில் இவரது ஒரு சில படைப்புகள் வெளிவந்துள்ளன. பத்தாண்டுகளுக்கு முன்னர் இலக்கியச் சிந்தனை தன் ஆண்டுக் கூட்டமொன்றுக்கு இவரை அழைத்திருந்தது. சாகித்திய அகாதெமி வெளியீடாக இவரது *காட்டின் உரிமை* நாவல் ஏற்கனவே வந்துள்ளது. மகாஸ்வேதா தேவியின் சிறு கதைகள் என்னும் இத்தொகுதி தமிழில் வெளிவந்துள்ள அவரது இரண்டாவது நூல். என். எஸ். ஜெகந்நாதன் இக்கதைகளைத் தமிழில் மொழிபெயர்த்திருக்கிறார். தேர்ந்த பத்திரிகை ஆசிரியரான என். எஸ். ஜெ. வங்கத்தில் இருந்து நேரிடையாகவே இக்கதைகளைத் தமிழாக்கிக் கொடுத்துள்ளார்.

இத்தொகுப்பில் மூல ஆசிரியரே தேர்ந்தெடுத்த ஒன்பது கதைகள் உள்ளன. பெரும்பாலும் எழுபதுகளில் எழுதப்பட்டவை. ஏறத்தாழ நூற்பது ஆண்டுகளுக்கு மேல் படைப்புலகில் இயங்கிக் கொண்டிருக்கும் ஒருவரின் படைப்பாளிமையை உள்வாங்கிக் கொள்ள இக்கதைகள் போதாது. இருப்பினும் அவரைப் புரிந்து கொள்ள இது ஒரு தொடக்கமாக அமையும். கதைப் பாத்திரங்கள் பெரும்பாலோர் சமூகத்தின் அடித்தட்டில் இருப்பவர்கள். அவர்களின் வாழ்க்கை அமைப்பை முடிந்த அளவு துல்லியமாக படைப்பில் முன்வைத்துவிடவேண்டும் என்கிற ஆவேசம் மகாஸ்வேதா தேவி

யிடம் நிரம்பி இருப்பதைப் புரிந்து கொள்ள முடிகிறது. அவர்கள் வாழ்க்கை நிலைகளையும் மன உளைச்சல்களையும் நம்பிக்கைகளையும் பயங்களையும் கசப்புகளையும் ஆனந்தங்களையும் திரட்ட இடைவிடாத தேடலில் ஈடுபட்டிருந்திருக்கிறார் அவர். ஒடுக்கப்பட்டோரில் ஒருவராக நின்று அவர்களுடைய உரிமைப் பிரச்சனைகள், இயக்கங்கள், போராட்டங்களுடன் தன்னையும் ஈடுபடுத்திக் கொண்டிருக்கிறார். அம்மக்களின் பண்பாட்டுடன் தன்னை ஆழமான அளவில் இணைந்துக் கொள்ளவும் செய்திருக்கிறார். அவரது கதைகள் பெரும்பாலும் அவர் சேகரித்த தகவல்களின் அடிப்படையில் நிற்பவை. ஆனால் அவை தகவல்கள் என்று துளியும் தெரியாத அளவுக்கு, இயல்பாக முகிழ்ந்ததைப் போன்ற ஒரு வடிவொழுங்கோடு கதைகள் அமைந்துவிட்டிருக்கின்றன. பழங்குடியினரிடையே உள்ள புராணப்புனைவுகளையும் இவரால் திறம்படப் பயன்படுத்திக்கொள்ள முடிந்திருக்கிறது. எழுபதுகளில் எழுதப்பட்ட இக்கதைகளைத் தமிழில் அதே காலகட்டத்தில் வந்த கதைகளோடு ஒப்பிட்டுப் பார்த்துக்கொள்வது வாசக அளவில் சுவாஸ்யமாக இருக்கும்.

“பேறுலா” கதையில் இடம்பெறும் துளை அழகான படிமமாக மாறு விாசிப்புத்தன்மையை விரிவடையச் செய்கிறது. சரியான விலை வராததால் விற்பனை தள்ளிப்போன துளை பாம்புகளின் உறைவிடமாக மாறுவதும், ஊர் முழுக்கப் பாம்புகள் அதிகரிப்பதும் தற்செயலாக நிகழ்ந்து விடுகின்றன. இறுதியில் துளை எவ்வாறு அழிக்கப்படுகிறது என்பதுதான் கதை. இந்திரப்பிரஸ்த வனம் எரிக்கப்படுவது ரூபகம் வருகிறது.

“பாயன்” கதையில் தீண்டத்தகாத ஒருவனால் வீட்டை விட்டுத் துரத்தப்படும் பெண், மனிதர்களின் உள்ளூர்ந்த பயத்தால் பாயன் ஆக மாற்றப்பட்டு சமூக கொள்ளைக்காரர்களிடையே பய உணர்வு மூளக் காரணமாகிறார். ஒரு தருணத்தில் ஒதுக்கப்பட்ட பெண் இன்னொரு தருணத்தில் அஞ்சி வணங்கப்படும் தெய்வப்பெண்ணாகிறார். மறுபடியும் இது இந்தியப் பெண்ணின் படிமம்தான். இங்குதான் பெண் சக்தியின் வடிவம். அதே சமயத்தில் சகல சமூக அடக்கு முறைகளுக்கும் ஆளாகும் “பலி”யும் பெண்தான். இதை அணுபவமாக உணர வைக்கும் கதை பாயன்.

“வெள்ளம்” கதை 1485ஆம் ஆண்டின் சைதன்யரின் காலத்து நிகழ்ச்சியாகச் சித்தரிக்கப்பட்டுள்ளது. கங்கையில் வெள்ளம் வந்தபோது கணநேரத்தில் சாதி பேதம் தள்ளி அனைவரும் ஒன்றாகி, அனைவரும் ஒரே வகையான உணவு வகைகளை உண்கின்றனர். வெள்ளம் வற்றியதும் பழைய பேதம் தொடர்கிறது. சைதன்யரின் வருகையை ஒட்டி ஏற்பாடு செய்யப்பட்ட சமபந்தி போஜனம், சைதன்யரின் வருகை ரத்தாவதால் நிறுத்தப்படுகிறது. போஜனத்துக்காக எதிர்பார்த்து வந்த ஜனங்கள் வெளியே நிற்க வைக்கப்பட்டு அவனும் வெல்லமும் கொடுத்தனுப்பப்படுகிறார்கள். மனித மனத்தில் நிறைந்துள்ள முரண் அம்சத்தை இக்கதை துல்லியமாக உணர்த்துகிறது. சோற்றின் கனவுகளைக் காணும் சீனிவாசன் என்கிற சிறுவன் வழியாக இக்கதை சொல்லப்படுகிறது. அவன் மனம் கொள்ளும் ஏமாற்றம் அதிகம். ஒரு வேளைச் சோற்றுக்காக அந்தக் காலத்தில் கங்கையில் வெள்ளம் வந்ததுபோல இன்னொரு முறை வெள்ளம் வந்தால் கூட நல்லது என்று அவன் நினைக்கக் தொடங்குகிறான்.

“திரௌபதை” இத்தொகுப்பின் முக்கியமான கதை. ஏற்கனவே வன்முறைக்குள்ளான தோப்தி காவல்துறையினரால் நிர்வாணமாக்கப்பட்ட நிலையில் துண்டுகட்டிக் கொள்ள மறுத்து சிதைக்கப்பட்ட தன் உருவத்தையே ஆயுதமாகக் கொண்டு அதிகாரியுடன் முரண்படுவது கதைக்குக் கூடுதலான பரிமாணத்தைக் கொடுக்கிறது.

பலவீனமான தருணங்களில் பெண்களிடமிருந்து வெளிப்படக்கூடிய அபாரமான சக்தியை மகாஸ்வேதா தேவியின் கதைகள் சுட்டிக் காட்டுகின்றன. இது அவர் எழுத்தின் பலம் என்று சொல்லலாம். சரளமான மொழியில் இக்கதைகளை தமிழில் மொழிபெயர்த்திருக்கும் என். எஸ். ஜெகந்நாதன் பாராட்டுக்குரியவர்.

மொழி கல்வி அரசியல்

கட்டுரை

ஒரு தாய்மொழி மடிகிறது

கைல் வின்ஸ்

நூல் அறிமுகம்

ஆட்சி மொழியும் மொழி ஆட்சியும்

இ. அண்ணாமலை

விவாதம்:

தமிழ் வழிக்கல்வி

அ. செல்வராஜ்

வெளி ரெங்கராஜன்

'முகம்' மாமணி

ஆ. இரா. வேங்கடாசலபதி

புகைப்படம் : ஆர். ஆர். சீனிவாசன்

உலக மொழிகளுள் மூன்றில் ஒரு பங்கு விரைவில் அழிந்துவிடக் கூடிய அபாயத்தில் இருப்பதாகக் கூறுகிறார் கட்டுரை ஆசிரியர் கைல் வின்ஸ். ஒவ்வொரு மொழியும் மறையும்போது ஒரு முழுமையான நாகரிகமும் ஒரு சிந்தனைப் போக்கும் மீட்க முடியாதபடி மறைந்துவிடுகின்றன.

'ராக்' இசைப் பாடகர் லாரி அன்டர்ஸன் கூறுவது போல் மொழியை ஒரு கிருமியாகப் பார்த்தால், அதில் ஒரு சில கிருமிகள் மிக எளிதாகத் தொற்றிக் கொள்கின்றன. ஐந்தே மொழிகள் - சீனம், ஆங்கிலம், ஸ்பானியம், ரஷியம், இந்தி - உலக மக்கள் தொகையில் பாதிக்கு மேற்பட்டவர்களைத் தொற்றியுள்ளன. அந்தப் பட்டியலில் நூற்றுக்கும் சற்று குறைவான வேறு மொழிகளையும் சேர்த்துக்கொண்டால் தொற்றின் அளவு உலக மக்கள் தொகையில் 95 சதவிகிதத்திற்கும் அதிகமாகிவிடும்.

இருப்பினும், இந்தப் பூமி மேலும் 6000 மொழிகளுக்கு உறை விடமாக உள்ளது; இவற்றுள் பெரும்பாலானவற்றை மிகக் குறைவானவர்களே பேசுகிறார்கள். இவற்றுள் பாதிக்கு மேற்பட்ட மொழிகள், அடுத்துவரும் சில நூறு ஆண்டுகளில், எஞ்சியிருக்கும் அம்மொழி பேசுவோர்களுடன் சேர்ந்து மடியப்போகின்றன.

தொலைதூர பசிபிக் வனதா குடியரசின் ஒரு தீவில் வசிப்போரிடையே மட்டும் வழங்கும் அலோர் (Aore) மொழிக்கு இந்தக் கதி ஏற்படப்போவது நிச்சயம். ஓரிருவரால் மட்டுமே பேசப்படுகிற சில டஜன் மொழிகளில் இதுவும் ஒன்று என்கிறார் பிரிஸ்டல் பல்கலைக்கழகத்தின் மொழிக் கோட்பாடு மற்றும் கல்வி மையத்தை இயக்கும் ஆண்ட்ரூ உட்ஃபீல்ட்.

குறைந்தது 90 மொழிகள் பேசப்படுகிற எத்தியோப்பியாவில், ஆங்காங்கே தஞ்சமடைந்திருக்கும் சிறுபான்மை மொழிகள் நிலையற்ற ஒரு எதிர்காலத்தை நோக்கியிருக்கின்றன என்கிறார் லண்டனில் உள்ள கிழக்கத்திய மற்றும் ஆப்பிரிக்கக் கல்விப் பள்ளியைச் சேர்ந்த டிக் ஹேவர்டு. எத்தியோப்பியர்களில் சிலர் ஆறு அல்லது ஏழு மொழிகளைப் பேசினாலும்கூட, பல மொழிகள் மிகக் குறைவான பேர்களாலேயே பயன்படுத்தப்படுகின்றன. உதாரணமாக, கடைசியாக எடுக்கப்பட்ட கணக்கின்படி, ஒங்கோதாவை (Ongota) பேசுபவர்கள் 19 நபர்கள்; எல்மோலாவை (Elmolo) பேசுபவர்கள் 6 பேர். கஃவத்தை (Gafat) பேசிய கடைசி இரு நபர்களும் காட்டிலிருந்து சமவெளிக்கு மொழி ஆய்வாளர் ஒருவர் அழைந்துவந்திருந்தபோது சளி பிடித்து இறந்து போனார்கள்.

உலக மொழிகளில் மூன்றில் ஒரு பங்கு ஆயிரத்திற்கும் குறைவான மக்களாலேயே பேசப்படுகின்றன. எனவே அவை அபாய கட்டத்தில் உள்ளன. இலட்சக் கணக்கான பேர் பேசும் மொழிகள் கூட, 'பெரிய' மொழிகளின் தாக்கத்தால் வீழ்ந்துவிடக்கூடும் என்று மொழி ஆய்வாளர்கள் அஞ்சுகின்றனர். அதிகமாகப் போனால், உலக மொழிகளில் 600 மட்டுமே 'பத்திரமாக' இருப்பதாகக் கூற முடியும் என்கிறார் ஃபேர்பேங்ஸில் இருக்கும் அலாஸ்கா பல்கலைக்கழகத்து மொழியியலாளர் மைக்கல் கிரவுஸ்.

கிரவுஸ் கூறுகிறார்: "அழிவின் விளிம்பில் இருக்கும் ஒரு மொழியை எளிதாக அடையாளம் கண்டுகொள்ளலாம். பெற்றோர் தங்கள் குழந்தைகளுக்கு அதைக் கற்றுக் கொடுப்பதை நிறுத்திவிடுவார்கள். குழந்தைகளும் அதைக் கற்றுக்கொள்ளும் ஆர்வத்தை இழந்துவிடுவார்கள்." கிரவுஸின் கூற்றுப்படி அலாஸ்காவின் இருபது மொழிகளில் இரண்டு மொழிகளை மட்டுமே குழந்தைகள் கற்றுக் கொள்கிறார்கள். ஆக, நூற்றாண்டுகாலமாக நிலவிவந்த மொழிவழித் தகவல் பரிமாற்றம், ஓரிரு தலைமுறையுடன் அடியோடு மறைந்துவிடும். அமெரிக்கக் கண்டத்து நாடுகளில், நூற்றுக்கும் மேற்பட்ட மொழிகள் இந்த அபாயப் பட்டியலில் இருக்கின்றன. ஒவ்வொன்றையும் முன்னூறுக்கும் குறைவானவர்களே பேசுகிறார்கள். பப்புலா நியூ கினியாவில்

ஒரு தாய்மொழி மடிகிறது

கைல் வின்ஸ்

நூறுக்கும் மேற்பட்ட மொழிகள் இதே நிலையில் இருக்கின்றனவாம். உலகம் எங்கிலும் அழிவை நோக்கி யுள்ள மொழிகளின் அவலமான பட்டியல் இது.

ஆயினும், மொழிகளின் மறைவு தவிர்க்க முடியாதது; எனவே, முழுக்க வருந்துவதற்குரிய ஒன்று அல்ல என்று கூறுபவர்களும் இருக்கிறார்கள். அவ்வாறு கூறுபவர்களில் ஒருவர் 'மீடியா' மன்னர் ரூபர்ட் மர்டாக். "பல மொழிகள் ஒரு மொழியாக ஒற்றுமைப்படுதல் என்பது உலக ஒத்திசைவிற்கும் பொருளாதார மேம்பாட்டுத் திறனுக்கும் ஒரு உந்து சக்தியாகும். இந்தியாவை எடுத்துக்கொள்ளுங்கள். மின்னணு மக்கள் தொடர்புச் சாதனத்தின் வருகையால் இந்தி பரவிவருகிறது; ஏனென்றால் சிறந்த இந்தி தொலைக்காட்சி நிகழ்ச்சிகளைப் பார்க்க எல்லாரும் விரும்புகிறார்கள்" என்று மர்டாக் கடந்த ஆண்டு கூறினார். இதே நாடகம் சீனாவிலும் அரங்கேறக்கூடும். 'சாடிலைட்' தொலைக்காட்சி நிலையங்கள் மாண்டரின் சீன மொழியை நாடு முழுவதும் பரப்புகின்றன. "இதனால், எங்கள் தொலைக்காட்சிக் கூட்டமைப்பின்வழி வளமான வாழ்வு மட்டுமல்ல ஒழுங்குக் கட்டுப்பாடும், முடிவாக, அமைதியும் கிடைக்கும்" என்கிறார் மர்டாக்.

மொழிகளின் மறைவு குறித்து மொழி ஆய்வாளர்கள் அயர்ச்சி அடைந்திருக்கிறார்கள் என்று சொல்லத் தேவை இல்லை. "ஆழ்ந்து பார்த்தால், ஒவ்வொரு மொழியும் தனித்துவம் உடையது" என்கிறார் பிபிசி மொழி ஆய்வாளரும், ரட்லெட்ஜ் உலக மொழிகளின் புதிய வரைபடத்தின் பதிப்பாசிரியருமான கிரிஸ்தோபர் மாஸ்லி. "மக்களின் மனங்களில் மண்டிக்கிடக்கும் எண்ணங்களும் அனுபவங்களும், அவர்களின் உருவகங்களும், தேர்ந்த அறிவும், தனித்துவம் வாய்ந்த பட்டறிவும் பல தலைமுறைகளாக வளர்ச்சி அடைந்துள்ளன. ஒவ்வொரு முறையும் ஒரு மொழி இறந்துபடுகிறபோது எதை இழக்கிறோம் என்பதைக்கூட நாம் புரிந்துகொள்வதில்லை. முதலில் மொழிகள் பாதுகாக்கப்பட வேண்டியவை; ஏனென்றால், மக்கள் தங்கள் பண்பாட்டைத் தக்கவைத்துக்கொள்ள அவை உதவுகின்றன" என்று தெளிவுபடுத்துகிற கிரவுஸ், "மொழிப் பன்மை இல்லாவிட்டால் உலகம் அழகிலும் சுவையிலும் குறைந்துவிடும்" என்றும் கூறுகிறார்.

ஆனால் 'உணர்ச்சிமயமான' வாதங்கள் பலரிடம் எடுபடாது என்கிறார்

ஆக்ஸ்ஃபோர்டு பல்கலைக்கழகத்து விவங்கியல் துறையில் 'உயிரியல் கணிதவியலாளராக' இருக்கும் மார்க் பேஜல். நாம் ஒரு மொழியை இழக்கும்போது உலகைப் பார்க்கும் ஒரு தனிப் பார்வையையும் இழக்கிறோம் என்று பேஜல் நம்புகிறார். அழிவின் விளிம்பில் இருக்கும் ஒரு மொழியையும் அதனைப் பேசுவோரையும் பாதுகாப்பது, ஒரு மொழியைப் பேசும் முறையை மட்டுமல்ல கல்விக்கான ஒரு வாயிலையும் பாதுகாப்பதாகும் என்று விளக்குகிறார். மொழியும் பண்பாடும் ஒன்றோடு ஒன்று பிணைந்தவை, அதனால் ஏறக்குறைய அவை "இரண்டும் ஒன்றே". முந்தைய மொழிக் கொள்கையாளர்கள் இந்த மொழி-பண்பாடு பிணைப்பைப் பலமாக எடுத்துரைத்தார்கள். முப்பதுகளில் அமெரிக்க மொழியியலாளர்களாகிய எட்வர்ட் சப்பீரும் அவருடைய மாணவர் பெஞ்சமின் லிஓர்பும் தனிமனிதனின் சிந்தனையின் போக்கை மொழியே நிர்ணயிப்பதாக விளக்கினார்கள். எடுத்துக்காட்டாக, ஹோபி என்ற வடஅமெரிக்க இந்தியப் பழங்குடி இனத்தில் காலம் பற்றிய கருத்து எதுவும் கிடையாது, ஏனெனில் அவர்களுடைய மொழியில் அது இடம்பெற்றிருக்கவில்லை என்று ஓர்ப் வாதிட்டார். ஆனால் பின்னர் வந்த மாண்டவியலாளர்கள் ஹோபியர்களுக்குக் காலம் பற்றிய கருத்து இருப்பதைக் கண்டு கொண்டார்கள். மொழியை நேரடியாகச் சிந்தனையோடு தொடர்புபடுத்துகிற கருத்து இப்போதெல்லாம் பழைய பாணி ஆகிவிட்டது.

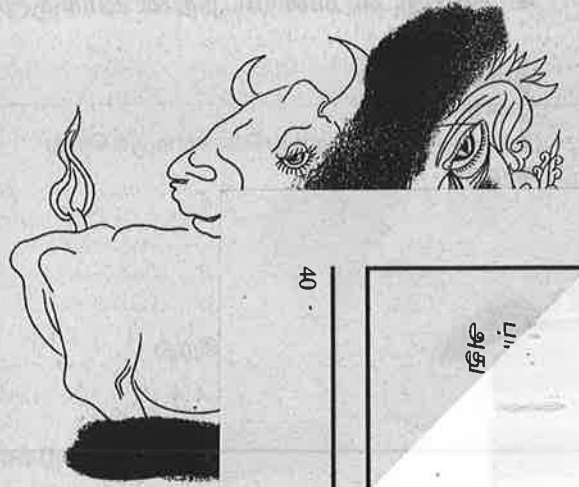
ஆனால் பேஜலின் கொள்கை சற்று நுட்பமானது. மொழி பேசும் குழுவினருக்கு "குறிப்பிட்ட மனப் பழக்கங்கள்" அல்லது "உணரக் கூடிய பழக்கங்களும் வகைப்படுத்தக்கூடிய கருத்துக்களும்" இருப்பதாகக் குறிப்பிடுகிறார். ஒரு மொழியைக் கற்றுக் கொள்வது மூளையின் அறிதிறனையும், அதைத் தொடர்ந்து, மனத்தையும் அடியோடு மாற்றுகிறது என்று பேஜல் வலியுறுத்திக் கூறுகிறார். "பிரெஞ்சு பேசுவோர்களின் மனங்கள் ஜெர்மன் பேசுவோர்களிடமிருந்து வேறுபட்டவை, ஜெர்மன் பேசுவோரின் மனங்கள் வடஃபிரிசியர்களிடமிருந்து வேறுபட்

டவை என்றால், இந்த மனங்களின் வழிகளை நாம் தக்கவைத்துக் கொள்ளவே விரும்புவோம். மனித மூளையின் அனுசரித்துப்போகும் தன்மையைக் காட்டுவதற்கு இவை உயிர்த்துடிப்புள்ள உதாரணங்கள்" என்கிறார்.

மொழியின் அடிப்படை ஒலிகளை எல்லாக் குழந்தைகளாலும் வேறுபடுத்தி அறிந்துகொள்ள முடியும். என்றாலும் வயதுவந்த ஜப்பானியர்களால் 'ல'கரத்தையும் 'ர'கரத்தையும் வேறுபடுத்த முடியாததை பேஜல் சுட்டிக்காட்டுகிறார். இதிலிருந்து "ஜப்பானிய மொழி பேசும் வயதுவந்தவர்களின் மூளை பிற மொழி பேசும் வயதுவந்தவர்களின் மூளையிலிருந்து வேறானது, அது உடல் கூற்றியல் ரீதியானது என்னும் முடிவுக்கு வருகிறார்.

இத்தகைய மூளை வேறுபாடு இருப்பது உண்மையானால், இவற்றை இனிதான் நரம்பியல் ஆய்வாளர்கள் பகுத்துக்காட்ட வேண்டும். பிறவகை அறிவுகளின் விளைவால் மூளையில் ஏற்படும் மாற்றங்களிலிருந்து இவை எந்த வகையில் அடிப்படையாக வேறுபடுகின்றன என்பது தெளிவாகவில்லை.

சிந்தனையை மொழிதான் வடிவமைக்கிறது என்ற கருத்தைப் பல மொழியியலாளர்கள் சந்தேகத்துடன் தான் பார்க்கிறார்கள். "இது உண்மையாக இருக்குமானால், நாம் ஒரு குறிப்பிட்ட சிந்தனைத் தடத்திலேயே மாட்டிக்கொள்கிறோம்" என்கிறார் மசாதுடல் தொழில் நுட்பப் பள்ளியைச் சார்ந்த கென்னத் ஹாலே. இதற்கு "கல்வி என்பது என்ன? பிறவகைச் சிந்தனைப் போக்குகளைப் பற்றித் தெரிந்துகொள்வதுதானே" என்று எதிர்வாதத்தை முன்வைக்கிறார் பேஜல். வெவ்வேறு மொழி

சார்ந்த எண்ணப் போக்குகளைக் கொண்ட மக்கள் “வேறுபாடுகள் இருப்பதைப் புரிந்துகொண்டாலும் தம்மோடு பேசுவரின் மனத்தைச் சரியாகப் புரிந்துகொள்வதில்லை” என்கிறார்.

புரிந்துகொள்ளும் முயற்சி

மொழிகள் ஏன் பாதுகாக்கப்பட வேண்டும் என்பதில்தான் கருத்து வேறுபடுகிறார்கள் என்றில்லை, உலகத்தில் மொழிப் பன்மையை உண்டாக்கும், வளர்க்கும் சக்திகளைப் பற்றியும் வெவ்வேறு கருத்துகொண்டிருக்கிறார்கள். மொழியின் தோற்றம் குறித்துத் தெளிவடைவதற்கும், மனித நாகரிகப் பரிணாம வளர்ச்சி வழியை அறிவதற்கும் மொழிப் பன்மையைப் பல தலைமுறை ஆய்வாளர்கள் ஆராய்ந்திருக்கிறார்கள். அண்மைக் காலத்தில், மக்கள் தொகைப் பெருக்க அறிவியலாளர்கள், குறிப்பாக ஸ்டான்ஃபோர்ட் பல்கலைக்கழகத்தின் லூயிசு கவலி-ஃபோர்ஜா போன்றவர்கள், ஒரு புதிய பரிமாணத்தைத் தந்திருக்கிறார்கள். மொழி வேறுபாடுகளைப் புரிந்து கொள்ளும் முயற்சியில் மனித இன வேறுபாட்டு விவரங்களை அல்லது மனித இன வேறுபாட்டைப் புரிந்து

கொள்ள மொழிவேறுபாடுகளை - பயன்படுத்துகிறார்கள்.

இதன் பயனாக மிகவும் பொதுவான தொடர்புகள் வெளிப்பட்டிருக்கின்றன. உலக மொழிகளில் இருபதுக்கு மேற்பட்ட, முக்கிய மொழிக் குழுக்களை, குறிப்பிட்ட உயிர் மரபணுக்களின் மிகுவரவு அடிப்படையில், கவலி-ஃபோர்ஜா தொடர்பு படுத்தியிருக்கிறார். மேலும் நுண்ணிய முறையில், மக்கள் புள்ளிவிவர ஆய்வாளர்கள் மொழி மற்றும் உயிர் மரபணுக்களின் அடிப்படையில், நடு அமெரிக்கக் கண்டத்தின் அமெரிந்தியர்களும், வட பகுதியிலுள்ள இனுயித்தும் (Inuit) தெளிவான வேறுபாடுடைய இரு குழுக்கள் என்று குறிப்பிடுகிறார்கள்.

மொழிகள் பிரிவதற்கும் பல்வகைப்படுத்துவதற்கும் எது காரணமாகிறது என்ற கேள்வியை எழுப்பிக் கொண்டு ஒரு படி மேலே செல்ல பேஜல் முனைகிறார். உயிர்வாழ்வன வற்றின் நிகழ்வுகள் உயிரினச் சூழல் விதிகளுக்கு உட்படுவதுபோல் மொழிப் பிரிவுகள் ஆராயப்படலாம் என்று அவர் காட்டுகிறார். லண்டன் பல்கலைக்கழகக் கல்லூரியின் மானிடவியல் துறையைச் சேர்ந்த ரூத் மேசுடன் இணைந்து ஆய்வு மேற்

கொண்ட பேஜல், மனித மொழிகளின் (பங்கு பிரித்துக்கொண்டது போன்ற) பகிர்வு - உயிரினங்களின் பகிர்வைப்போல - உலகளாவிய போக்குகளைக் காட்டக்கூடும் என்று விவரிக்கிறார்.

1. துருவங்களில் தொடங்கி நிலநடுக்கோட்டிற்குச் செல்லும்போது பல்வேறு உயிரினங்கள் எண்ணிக்கையில் மிகுந்திருப்பதை உயிரினச் சூழல் ஆய்வாளர்கள் அறிந்தே இருக்கிறார்கள். ஆர்டிக் மற்றும் அன்டார்டிக்கின் பனி உறைந்த வெளிகளைவிட வெப்பமான மழைக்காடுகளில் உயிரினங்கள் அதிகமாக இருக்கின்றன. விலங்குகள் உலவும் நில அளவிலும் இதே நிலை இருக்கிறது.

2. வடதுருவத்தின் அருகில் வசிக்கும் விலங்குகள் நிலநடுக்கோட்டின் அருகே வசிப்பவற்றை விடப் பெரிய நிலப்பகுதியில் உலவுகின்றன. இவ்விரு உயிரினச்சூழல் 'விதிகள்' (அதாவது, நிலநடுக்கோட்டை ஒட்டி உயிரினங்கள் மிகுதி, துருவத்தின் பெரும் நிலப்பரப்பில் குறைவான விலங்குகள்) மொழிகளுக்கும் பொருந்தும் என்று மேசும் பேஜலும் எடுத்துக் காட்டுகிறார்கள்.

ஐரோப்பியர் குடியேற்றம் நடந்த காலத்தில் வடஅமெரிக்காவில் மொழிக்

சேர் - டேபின் - பென்சில் - பேப்பர்

மரத்தைப் பற்றிய கவிதையை
மரத்தில் அமர்ந்து
மரத்தின் மீதுவைத்து
மரத்தால் எழுதினேன்
மரத்தில்.

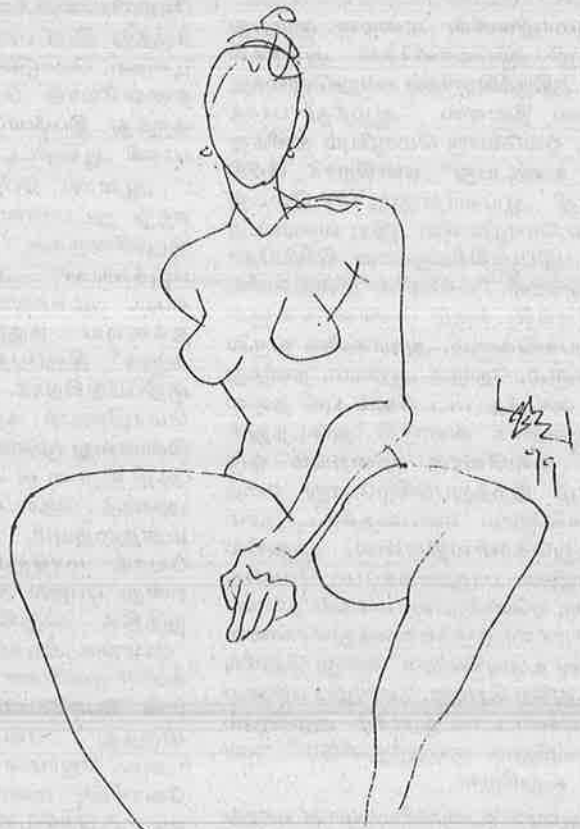
எஸ். பாபு

பெண்ணுடல் வரைபடத்தின் வாக்குமூலம்

ஓவியத்தை
புணருபவனின்
தலைக்குமேல் பறந்துகொண்டிருக்கிறது
கழுகு

அவன்
மரித்தபின்
அவன் குடல்களை
மும்பென்று கருதிப் புசிக்கிறது

பாலை நிலவன்

குழுக்கள் செறிவாக இருந்ததை இந்த ஆய்வாளர்கள் - காட்டுகிறார்கள். (நிலநடுக்கோட்டு) தென் அட்ச ரேகையின் ஒரு பகுதியில் பேசப்பட்ட மொழிகள், துருவங்களின் அருகே அதே அளவு நிலப்பகுதியில் நிலவிய மொழிகளைவிட ஆறு மடங்கு அதிகம். அட்சரேகைக்கும் வட அமெரிக்க மொழிகள் வழங்கும் நில அளவிற்கும் இடையே தொடர்பு இருப்பதை கண்டுகொண்டதாக பேஜலும் மேசும் நம்புகின்றனர். வடக்கில் இருக்கும் மொழிகள் தெற்கில் உள்ள மொழிகளைவிடப் பெரும் நிலப்பரப்பில் பேசப்படுவது தெரிகிறது. மொத்தத்தில், 16ஆம் நூற்றாண்டில் வட அமெரிக்காவில் எங்குப் பல்வகைப் பழக்கவழக்கங்கள் மிகுதியாக இருந்தனவோ அங்குப் பல்வகை மொழிப் பிரிவுகளும் இருந்தன - எந்த அட்சரேகைப் பகுதியாக இருந்தாலும் - என்பதை இந்த ஆய்வாளர்கள் கண்டுகொண்டார்கள்.

“மனிதர்தம் மொழி உயிரினச் சூழலால் பெரிதும் பாதிப்படைகிறது. பண்பாடும் மொழிப் பன்மையும் உயிரினப் பல்வகையை ஆதாரமாகக் கொள்கின்றன; அதாவது, எங்கு இயற்கைத் தேர்வு பல்வகை நிலப்பகுதிகளையும் விலங்குகளையும் தாவரங்களையும் படைத்துள்ளதோ அங்கு மொழிகள் பல்கிப் பெருகுகின்றன” என்று பேஜல் தன் ஆராய்ச்சியின் முடிவைக் கூறுகிறார். உலகம் மட்டும் இதுபோன்று பல்வகைப்பட்ட இடமாக இல்லாதிருந்தால் நமக்கு இத்தனை மொழிகள் கிடைத்திருக்காது என்று பேஜல் கணிக்கிறார்.

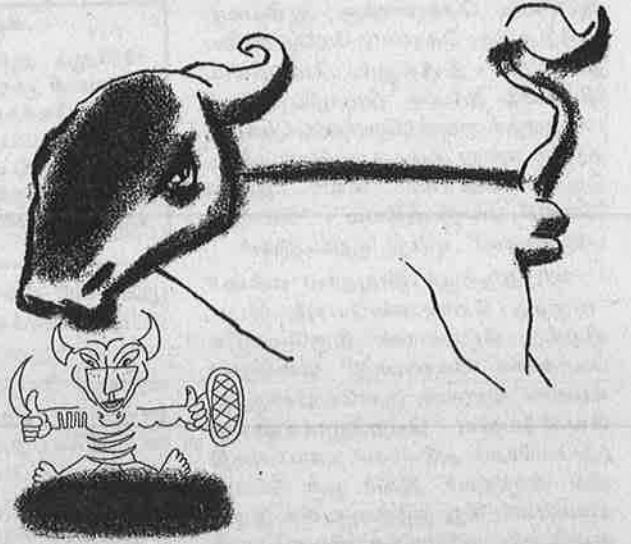
இந்தக் கருத்து மொழியியலாளர்களுக்கு அவ்வளவு ஏற்புடையதாக இல்லை. சமூக விஞ்ஞானிகள் மொழியின் சிக்கலான பன்முகத் தன்மைகளை இயற்கை நிகழ்வுகளாகக் குறைத்து, அவற்றைக் கணித வாய்பாடுகள் போலக் காட்டுவதை ஏற்க மறுக்கிறார்கள். மொழிப் பன்மைக்கு உலகளாவிய, மிகப் பொதுமையான விளக்கங்கள் தருவதையும் அவர்கள் நம்புவதில்லை. மொழிகள் இருப்பதும் இல்லாமல்போவதும் அந்தந்த இடங்களில் நிலவுகிற சந்தர்ப்ப நிகழ்ச்சிகளைப் பொறுத்ததே தவிர உயிரியலோடு எந்தத் தொடர்பும் உடையதல்ல என்று அவர்கள் வாதிடுகிறார்கள். ஒரு சமூக விஞ்ஞானி “மொழி மாற்றத்தை ஏதோ ஒரு பெரிய இயற்கை விளைவாகக் காட்டுவது தவறான பாதை ஆகும்” என்று கூறுகிறார்.

மொழிகளின் வளர்ச்சி மாற்றங்களை உயிர்ப் பரிணாமக் கொள்கை

யோடு ஒப்பிட்டு ஆராய்வதும் மொழியியலாளரிடையே வரவேற்புப் பெறுவதில்லை. சொற்களின் மாற்றங்கள் “உயிர்வகை மாற்றங்களாக”க் கருதப்படலாம் என்று பேஜல் நினைக்கிறார். உயிரியலாளர், DNA ஒரே சீரான வகை மாற்ற விகிதத்திற்கு உள்ளாகிறது என்று கருதுவது போலவே சொற்களும் பரிணாம காலத்தில் ஒரே சீரான விகிதத்தில் வகை மாற்றம் அடைந்திருக்கலாம். மேலும் அவரே “மொழியியலாளர்கள் இந்த அணுகுமுறையை எதிர்க்கிறார்கள்” என்றும் “அவர்கள் மொழிகளை மிக வளமானவையாக, வேறுபட்டவையாகப் பார்க்கிறார்கள், அவற்றைச் சில கணித வாய்பாடுகளாகச் சுருக்கிவிட முடியாது” என்றும் கூறுகிறார்.

பேஜல் கூட மொழியை உயிரியல் முறையில் அணுகுவதில் உள்ள குறைபாடுகளை உணர்ந்திருக்கிறார். “உயிரினப் பல்வகை (வளர்ச்சி எதுவும் இல்லாமல்) தேக்கமடைந்திருக்கும்போதும் நாம் மொழிகளை இழக்கிறோம்” என்கிறார் அவர்; எங்கு ஆங்கிலம் வரவேற்கப்பட்டுப் பேசப்படுகிறதோ அங்கு மொழிகள் இழக்கப்படுவது, எண்பதிலிருந்து தொண்ணூறு சதவிகிதம் என அவர் சுட்டிக்காட்டுகிறார். “பொருளாதாரக் காரணங்களுக்காக படுகொலைச் செய்யப்படும் மக்களுக்கு, தங்கள் மொழிகளை இழப்பவர்களுக்கு, உயிரினப் பல்வகைப் பற்றிய விவரிப்பு வெறும் நாட்டாமைத்தனமாக ஒலிக்கக்கூடும்” என்கிறார்.

தொழில் நுட்பத்துறையில் ஏற்பட்ட மாற்றமும் இந்த நிலைக்கு பெரும் பங்கு அளிக்கிறது. இல்லையென்றால், வரலாறு தொடங்கியதிலிருந்து மொழிப்பன்மையில் ஏற்பட்டுவரும் சரிவை நம்மால் எப்படி விளக்க முடியும்? 1500 ஆண்டுகளுக்கு முன்பு பல்வகை மனித மொழிகளின் உச்சகட்டம் இருந்தது; அப்போது 10,000 மொழிகள் இருந்தன. ஆனால் மக்கள்தொகை இப்போதிருப்பதைவிட 500 மடங்கு குறைவாக இருந்தது. பயிர் வேளாண்மை பரவப்பரவ இந்த மொழிகள் அடித்துச் செல்லப்பட்டன. இந்தப் பரந்த பூமியைக் குடியேற்றத்திற்கு மாற்று

வதில் பயிர்த்தொழில் செய்வோர் பெற்ற வெற்றிதான் குறிப்பிடத்தகுந்த அளவிற்குப் பல மொழிகளை ஒரு மொழி நோக்கி ஒன்றுபடுத்தியது” என்கிறார் பேஜல்.

திரள்திரளாக மறைதல்

மேற்கு ஐரோப்பியர்கள் உலகைக் குடியேற்ற நாடாக ஆக்கத் தொடங்கிய 15ஆம் நூற்றாண்டிலிருந்து மொழிகள் திரள்திரளாக மறையத் தொடங்கின. பல இடங்களில், பொருளாதார அல்லது அரசியல் காரணங்களுக்காக மக்கள் தங்கள் மொழிகளைக் கைவிட்டனர். மொழிப் பெருக்கம் நாட்டின் ஒருமைப்பாட்டிற்குக் குந்தகமானது என்றே பார்க்கப்படுகிறது; சிறுபான்மை மொழிகள் மிக எளிதாகத் தங்கள் சமுதாய மதிப்பை இழக்கின்றன.

இந்தப் போக்குகள் தவிர்க்க முடியாதவை அல்ல. சோவியத் யூனியன் சிதறுண்ட பிறகு லிவோனிய மொழி மறுமலர்ச்சி அடைந்திருக்கிறது; உண்மையில், இந்த மொழியைச் சரியாகப் பேசுபவர்கள் பத்து பேருக்கும் குறைவு; ஆனால் 300 ஆண்டுக்கு முன்பு லத்வியன் கடலோரப் பகுதியில் இலட்சக்கணக்கானோர் இந்த மொழியைச் பேசினார்கள். தற்போது லிவோனியக் கிராமங்களில் மொழி வகுப்புகள் பெருகியுள்ளன; லத்வியன் அரசு மாதம் ஒருமுறை வானொலி நிகழ்ச்சிக்கும், ஒரு பத்திரிகை நடத்தவும் மான்யம் வழங்கியுள்ளது; அந்த மொழிக்கு இதுவரை வரிவடிவம் இல்லை.

அதே வேளையில் வேறு சில புதிய சக்திகள் செயல்படத் தொடங்கியுள்ளன. பத்திரிகை மற்றும் தொடர்பு சாதனத் தொழில் நுட்பங்கள் பெருகப் பெருக, சிறுபான்மை மொழிகளைப் பேசுவோர் சொல் வளம், மதிப்பு,

கதா விருது

1999ஆம் ஆண்டிற்கான கதா விருது பெருமாள் முருகனுக்கு வழங்கப்பட்டதாக காலச்சுவடு சென்ற இதழில் குறிப்பிடப்பட்டிருந்தது. அவருடன் இந்தியா டுடேயில் வெளிவந்த முத்தி என்ற கதைக்காக புகழுக்கும் வழங்கப்பட்டுள்ளது.

ஆ. கு.

அரசியல் செல்வாக்கு ஆகியவற்றோடு உறவு கொண்டு மேலோங்கிய நிலையில் இருக்கும் மொழியை விரும்பித் தங்கள் மொழிப் பாரம்பரியத்தைக் கைவிடுகிறார்கள். மொழித் தாவல் என்று இதைக் குறிப்பிடலாம். மொழியியலாளர் சிலர் இதை “மொழி ஏகாதிபத்தியம்”, “மொழிப் படுகொலை” என்று குறிப்பிடுவர்.

சரி, இதற்குத் தீர்வுதான் என்ன? “மிகுந்த யோசனையோடு திட்டமிடுகிற திட்டமான் இருமொழிக் கொள்கை கோட்பாடு” என்கிறார் எய்னார் ஹாகன்; நார்வேயிலிருந்து வெளியேறிய பெற்றோர்களுக்கு (அமெரிக்க) அயோவா நகரப் பகுதியில் பிறந்தவர்; இவர் ஒரு மொழியியலாளர்; சிறு குழந்தையாக இருக்கும்போது அமெரிக்காவிற்கும் நார்வேக்கும் போவதும் வருவதுமாக இருந்தபடியால் தழுவலுக்குத் தகுந்தவாறு மொழியின் ‘மதிப்பு’ ஏறி இறங்குவதை வேதனையோடு உணர்ந்தவர். “நாம் வாழ்வதற்கும் நேசிப்பதற்கும் பொருந்திப்போகிற, குடும்பத்தோடு ஒட்டுதலான, பழகிய, அன்றாடப் பயன்பாட்டிற்கான ஒரு சொந்த மொழியும், பரந்த அளவில் தொடர்பு கொள்வதற்கு, நம்மை உலகெங்கும் கொண்டுசொல்ல ஏற்ற ஒரு மொழியும் வேண்டும்” என்கிறார்.

“இருமொழி பேசுதல் என்பது தொல்லையானதல்ல, உண்மையில் அது மனதை விசாலமாக்கும்” என்கிறார் அவர். ஒரு மொழியைக் கற்றுக் கொள்வதால் சிந்தனைப் போக்கு மாறும் என்ற கருத்துடையவர்கள் அனைவரும் அவர் சொல்வதை ஏற்றுக்கொள்வார்கள்.

சிறு குறிப்பு

உலக மொழிகளின் பரவல், நிலைப்பு, சிலவற்றின் மறைவு குறித்து அறியப்பட வேண்டிய தகவல்களுடன் எழுதப்பட்ட ஓர் ஆங்கிலக் கட்டுரையின் மொழிபெயர்ப்பு இது. ஒருசில இடங்களைத் தவிர, பெரும்பாலும் மூலத்திலிருந்து விலகிவிடாமல் தமிழ்ப்படுத்தியிருப்பதாகவே நினைக்கிறேன். ஆங்கிலக் கட்டுரையைப் பற்றிய விவரங்கள் 'Death of a Mother Tongue' by Gail Vines. *New Scientist*, 6 January 1996. pp.24-27. இந்த ஆங்கிலக் கட்டுரையின் ஒரு படியை என்னிடமிருந்து பெற்றுக்கொண்ட பேரா.வ. அய். சுப்பிரமணியம் அதனை DLA News தகவல் இதழில் (Vol.22, No.12) வெளியிட்டார். ஆங்கிலக் கட்டுரையின் தலைப்பின்மீது அடைப்புக்குறிக்குள் Fate of Dravidian: Tamil, Malayalam, Kannada, Telugu என்று

புதிய வரி ஒன்று அந்த மறு வெளியீட்டில் சேர்க்கப்பட்டிருக்கிறது.

மறு வெளியீட்டில் அந்தப் புதிய வரியைச் சேர்த்திருக்கக் கூடாது என்றாலும் சேர்க்கப்பட்டதற்குக் காரணம் இக்கட்டுரை இன்று தமிழ் நாட்டில் நிலவும் மொழி குறித்த, உணர்வு சார்ந்த விவாதங்களைக் கூர்மையாக்குவதாகவும் துடேற்றுவதுமாக இருப்பதே. செல்வாக்கான பிற மொழிகளின் ஆதிக்கத்தால் தாய்மொழி மறைந்துவிடும் என்று வாதிடுபவர்கள் இந்தக் கட்டுரை தங்கள் கருத்துக்கு ஆதரவாக இருப்பதாக எடுத்துக் கொள்வார்கள்; செல்வாக்கான மொழியைக் கற்பது தாய் மொழியைப் புறக்கணிப்பது என்றாகாது என வாதிடுபவர்களும் இந்தக் கட்டுரையின் முடிவுரையைத் தங்களுக்குச் சாதகமாகப் பயன்படுத்திக் கொள்ளக் கூடும்.

உண்மையான மொழி ஆய்வாளர்களும், மொழியியலாளர்களும் ‘திட்டமிட்டு மொழியை வளர்த்தல்’ மிகுந்த கவனத்துடன் மேற்கொள்ளப்பட வேண்டும் என்பதை இந்தக் கட்டுரையின் படிப்பினையாக எடுத்துக் கொள்வார்கள்; அல்லது அவ்வாறு எடுத்துக் கொண்டு பொறுப்புடன் செயல்பட வேண்டும். ஆங்கிலம் என்னும் ‘மதிப்பு’டைய மொழியாலும் இந்தி என்னும் அரசு ஆதரவுடைய மொழியாலும் ஐந்தரைக் கோடி மக்கள் பேசும் -அதில் பாதிப் பேர்களாவது -எழுதும் தமிழ்மொழி வீழ்ந்துவிடக் கூடிய மொழி அல்ல. ஆயினும் தமிழ் மொழி, அமைப்பு ரீதியிலும் சொல் - இருப்பிலும் ஆதிக்க மொழிகளால் எத்தகைய பாதிப்புக்கு உள்ளாகும்? ஊகங்கள் செய்யலாம், ஆனால் உறுதியாகக் கூறிவிட முடியாது.

கட்டுரையில் சிந்தனையைத் தூண்டும் சில செய்திகள் மேலோட்டமாகவும் வேகமாகவும் அடுக்கிச் சொல்லப்பட்டுள்ளன; என்றாலும், அதன் தலைப்பு மொழிகளின் மறைவை முன்னிறுத்தித் திடுக்கிட வைக்கிறது. இந்த ‘திடுக்கிடல்’ உணர்வை ஒதுக்கி விட்டுக் கட்டுரையைத் திறந்த மனத்துடன் படிக்க வேண்டும் என்னும் கோரிக்கையை முன்வைக்கிறேன்.

மொ. பெ.: பா. ரா. சுப்பிரமணியன்

அஞ்சலி

தஞ்சை பிரகாஷ்

திரு. தஞ்சை பிரகாஷ் 27.7.2000 அன்று தஞ்சையில் காலமானார். பிரகாஷ் உரைநடையில் தமக்கென ஒரு தனிப்பாணியை உருவாக்கிக் கொண்டு எழுதி வந்தவர். சிற்றிதழ் இயக்கத்தோடு நீண்டகாலமாகத் தொடர்பு கொண்டிருந்த அவர் பல சிற்றிதழ் முயற்சிகளை மேற்கொண்டிருந்தார். கடைசியாக வெ. சா. எ. இதழை நடத்தி வந்தார். தமிழில் பல முக்கிய நூல்களையும் பதிப்பித்திருக்கிறார். தஞ்சையில் பல இளைஞர்களை இலக்கியத்தின்பால் ஈர்த்து உத்வேகம் அளித்தவர்.

அவரது மறைவிற்கு வருந்துகிறோம்.

வீ. செல்வராஜ்

மலேசியத்தமிழ் எழுத்தாளரும் இலக்கியவாதியும் தொகுப்பாசிரியருமான திரு. வீ. செல்வராஜ் 31.5.2000 அன்று காலமானார். தீவிரமான இலக்கிய ஈடுபாடு கொண்ட செல்வராஜ் மலேசிய வானொலி இந்தியப் பதிப்பிலும் ஆசிய ஒலி பரப்புக்கழகத்திலும் பணியாற்றியவர். தாமரை எனும் மாத இதழை நடத்தியிருக்கிறார். மலேசியத் தமிழ் இலக்கியம் 1991-92 என்ற தொகுப்பை வெளியிட்டிருக்கிறார். பதினாறுக்கும் மேற்பட்ட நூல்களும், உள்நாட்டு இதழ்களில் பல இலக்கியக் கட்டுரைகளும் எழுதியிருக்கிறார். அவரது மறைவிற்கு வருந்துகிறோம்.

ஆ. கு.

ஞரல் அறிமுகம்

ஆட்சி மொழியும் மொழி ஆட்சியும்

இ. அண்ணாமலை

தமிழ் ஆட்சி மொழி

பதிப்பாசிரியர்கள் : எல். ராமமூர்த்தி,
மு. சுதர்சன்,
த. பரசுராமன்

வெளியீடு : புதுவை
மொழியியல்
பண்பாட்டு
ஆராய்ச்சி நிறுவனம்
புதுச்சேரி 605 001

பக். 332 ; விலை ரூ. 170 (1997)

புதுவை மொழியியல், பண்பாட்டு ஆராய்ச்சி நிறுவனம் தமிழ் ஆட்சி மொழி - சிக்கல்களும் தீர்வுகளும் என்ற தலைப்பில் நடத்திய கருத்தரங்கில் படிக்கப்பட்ட 22 கட்டுரைகளின் தொகுப்பு இந்நூல். தமிழ் நாட்டிலும் (1956), பாண்டிச்சேரியிலும் (1965) தமிழை ஆட்சி மொழியாக ஆக்கிச் சட்டம் இயற்றியபின் ஆட்சியில் தமிழ் பயன்படுத்தப்படும் நிலைபற்றி இக்கட்டுரைகள் வருத்தமும் கோபமும் தெரிவிக்கின்றன. கல்வியைப் பொறுத்தவரை சுதந்திரத்திற்கு முன் பயிற்றுமொழியாகத் தமிழுக்கு மக்களிடையே இருந்த ஆதரவு சுதந்திரத்திற்குப் பின் இல்லை என்ற அங்கத நிலையைச் சில கட்டுரைகள் சுட்டிக் காட்டுகின்றன. அரசு நிர்வாகத்தைப் பொறுத்தவரை மேல்நிலை அலுவலர்கள் தமிழ் தெரிந்தவராக இருந்தாலும், தமிழை நிர்வாகத்தில் - முக்கியமாக எழுத்து நிலையில் - பயன்படுத்துவதை ஊக்குவிப்பதில்லை என்ற குற்றச்சாட்டைச் சில கட்டுரைகள் முன்வைக்கின்றன. ஆங்கிலம் அறிந்த அமைச்சர்களிடையே தமிழையே துறைக்குள் அடங்கிய நிர்வாகத்தில் பயன்படுத்த வேண்டும் என்று சொல்லும் அரசியல் மனத்தின்மை (political will) இல்லை என்றும் சில கட்டுரைகள் வருத்தம் தெரிவிக்கின்றன. மேல்தட்டைச் சார்ந்த மக்கள், அலுவலர், அமைச்சர் ஆகிய எல்லோரிடமும் தமிழை ஆட்சி மொழியாகப் பயன்படுத்துவதில் - அதற்காக முழுக்க மீடும் நிலைக்கு மாறாக - முனைப்பு இல்லை என்பது இந்நூல் தரும் செய்தி.

ஆட்சிமொழி பற்றிய சட்டங்கள், அரசு ஆணைகள் நிறைய

இருந்தும் அவை முழுவதும் செயல்படுத்தப்படாமல் உள்ள நிலைக்கு பல காரணங்களைக் கட்டுரைகள் கூறுகின்றன. இந்தக் காரணங்கள் பெரும்பாலும் ஆங்கிலத்தின் கவர்ச்சிக்குக் கூறும் காரணங்களாகவே அமைகின்றன. ஒருவருக்கு இரண்டு மொழிகளில் கவர்ச்சி இருப்பது இயல்பற்ற நிலை அல்ல. ஆகவே ஆங்கிலத்தின் இருப்பு மட்டுமே தமிழின் இருப்பின்மைக்குக் காரணம் ஆக முடியாது. ஆங்கிலத்தின் அரசியல், சமூக, பொருளாதாரப் பயன்பாடுகள் அவை தரும் சமூக அந்தஸ்து ஆகியவை அடிப்படைக் காரணங்களாகக் கருதப்பட வேண்டும். அதிகாரம், அந்தஸ்து, பொருள்வளம் ஆகியவை மக்களுக்கு இயல்பான கவர்ச்சியென்றால், ஆங்கிலத்தின் இடத்தைத் தமிழ் பிடிக்க, தமிழுக்கு இவற்றைத் தரும் வல்லமை வேண்டும் என்பது பெறப்படும். தமிழ் இந்த வல்லமையைப் பெறுவதற்குச் சட்டங்களும் ஆணைகளும் போதாது என்பது இந்நூலில் உறுதிப்படும் உண்மை. தமிழுக்கு அந்த வன்மை வர பொருளாதார, சமூக அமைப்பில் உள்ள அதிகார உறவில் மாற்றம் ஏற்பட வேண்டும். ஆட்சியில் தமிழைப் பயன்படுத்துவதன் மூலம் இந்த மாற்றத்தைக் கொண்டு வருவது அல்லது இந்த மாற்றத்தைக் கொண்டு வந்து தமிழுக்கு வன்மையான பயன்பாட்டையும் தகுதியையும் தருவது என்ற இரு வேறுபட்ட கருத்துநிலைகளில்

முன்னது நடைமுறைச் சாத்தியமாக்கவில்லை என்பதை இந்நூலைப் படிப்பவர்கள் உணர்வார்கள். அரசியல் மாற்றத்தால் தமிழ் ஆட்சி மொழி ஆகிறது. ஆனால் பொருளாதார, சமூகக் கட்டுமானங்கள் ஆங்கிலம் அறிந்தவர்கள் கையில் இருக்கின்றன. இதனால் தமிழ் ஆட்சி மொழி ஒரு அரசியல் அடையாளமாகவே, ஒரு அரசியல் நிலைப்பாடாகவே நின்று போகிறது. நடைமுறை ஆட்சியில், முக்கியமாக ஆட்சியின் உயர்படிக்களில் தமிழ் இடம் பெறாமல் போகிறது.

இந்தியின் ஆதிக்கத்தை எதிர்க்கும் ஆயுதமாக ஆங்கிலத்தைத் தமிழக அரசியல் சக்திகள் பயன்படுத்துவது ஆங்கிலத்தின் இன்றியமையாமையை ஒரு காரணம்; இந்தக் காரணம் தமிழ் முழு அளவில் ஆட்சி மொழியாவதற்குத் தடையாக உள்ளது என்று சில கட்டுரைகள் கூறுகின்றன. ஆங்கிலத்தின் அரசியல் அவசியம் ஆங்கிலத்தின் ஆதிக்கத்திற்கு அடிகோலுகிறது என்ற காரணத்தைத் தமிழ் நாட்டில் ஆங்கிலத்தின் இடத்தைச் சமாதானப்படுத்தும் வாதமாகக் கொள்ளலாம்.

இந்தியக் கூட்டாட்சி அமைப்பும், இந்திய அரசியல் சட்டமும் தமிழ் ஆட்சிமொழி ஆவதற்கு உதவி கரமாக இல்லை என்று சில கட்டுரைகள் சொல்லுகின்றன. கூட்டாட்சி அமைப்பில் நிர்வாகம் நீதி, தணிக்கை முதலிய துறைகளில், தமிழ்நாட்டில் தமிழ்நியாதார உயர்பதவிகளில் இருக்கிறார்கள்; இத்துறைகளின் உயர்நிலைச் செயல்முறைகள் மாநிலங்களுக்கிடையே பரிமாற்றக் கூடியமுறையில் இருக்க வேண்டிய தேவையால் அவை பொதுவான மொழியில் இருக்க வேண்டும், இந்த நிலை தமிழ் உயர்நிலை ஆட்சிமொழியாகத் தடையாக இருக்கிறது என்ற கருத்து சில கட்டுரைகளில் முன்வைக்கப்படுகிறது. அரசியல் சட்டத்தில் தமிழும் இந்தியாவின் ஆட்சி மொழிகளில் ஒன்றாக இருந்தால் மேலே சொன்ன பரிமாற்றம் தமிழிலும் நடக்கலாம்; அதோடு தமிழின் தகுதி உயரும்; அதனால் தமிழை ஆட்சியில் ஏற்றுக் கொள்ளும் மனப்பாங்கு கூடும் என்ற கருத்தும் சொல்லப்படுகிறது. கூட்டாட்சியின் நன்மைகள், அரசியல் சட்டத்தின் நடைமுறை சாத்தியப்பாடு முதலிய வாதங்களை ஒதுக்கி விட்டுப் பார்த்தாலும்

தமிழுக்கு அதிகாரம் வந்தால், அந்தஸ்து வந்தால் அதன் பயன்பாடு கூடும் என்ற கொள்கையின் வெளிப்பாடாகவே இது அமையும்.

அதிகாரமும், அந்தஸ்தும் சட்டத்தின் மூலம் தரப்படலாம். ஆனால் தேவையான சட்டங்கள் இருந்தும் தமிழ் முழுநிலையில் ஆட்சிமொழியாக இல்லை என்று உணர்ந்தபிறகு புதிய சட்டங்கள் நிலைமையை மாற்றும் என்று நினைப்பது கானல் நீராகத்தான் முடியும். சில கட்டுரையாளர்கள் ஆட்சிமொழிப் பிரச்சனைக்குத் தீர்வாக மேலும் சட்டங்கள் போட வேண்டும்; சட்டங்கள் தீவிரமாக அமுல்படுத்தப்பட வேண்டும் என்று சொல்லும்போது பிரச்சனையின் அடிப்படையைக் காணத் தவறுகிறார்கள் என்று சொல்லவேண்டும்.

அடிப்படைப் பிரச்சனை தமிழ் ஆட்சிமொழி ஆவதன் நோக்கம். ஆட்சிமொழி என்றால் தமிழுக்கு அதிகாரம் தரும் செயல் என்ற நிலையில் மட்டும் நின்றால் அது பொதுமக்களின் வாழ்க்கையில் பெரிய பாதிப்பை ஏற்படுத்தாது. ஆங்கில அறிவு பெற்ற அதிகார வர்க்கத்தினருக்கும், தமிழ் அறிவு பெற்ற அதிகார வர்க்கத்தினருக்கும் இடையே நடக்கும் அதிகாரப் போட்டியாகவே அது அமையும். தமிழ் ஆட்சிமொழி என்னும்போது அது பொதுமக்கள் பங்குபெறும் ஆட்சி, பொதுமக்கள் புரிந்துகொள்ளும் நிர்வாகச் செயல்கள், முடிவுகள், பொதுமக்களின் பிரச்சனைகளைக் கரிசனத்தோடு கவனிக்கும் நிர்வாக இயந்திரம் என்ற மாற்றத்தைக் கொண்டுவரும் திட்டம் என்றால் அதைக் கட்டாயப்படுத்தத் தேவை இருக்காது. வீட்டுமொழிக்கும், ஆட்சிமொழிக்கும் உள்ள இடைவெளி குறைந்தால்தான் இந்த மாற்றம் சாத்தியமாகும். ஆங்கிலத்தைப் போலவே செந்தமிழும் இதைக் கைக்கொண்டோரின் நலனுக்காகப் பயன்படுத்தப்படும்போது இடைவெளி குறையாது. ஆட்சிமொழி மாற்றம் என்றால் ஆட்சியின் மொழி மாற்றம் என்பது மட்டும் பொருளல்ல; மொழிமூலம் ஆட்சியின் தன்மையில் மாற்றம் என்பதும் பொருள். தமிழ் ஆட்சிமொழியாக எந்த அளவுக்கு வெற்றி பெற்றிருக்கிறது என்ற கேள்விக்கு, ஆட்சியின் பல துறைகளில், பல நிலைகளில் தமிழ் எவ்வளவு பயன்படுத்தப்படுகிறது என்று பார்த்தால் மட்டும் போதாது; எப்படிப் பயன்படுத்தப்படுகிறது என்றும் பார்க்க வேண்டும். ஆங்கிலமானாலும் தமிழ்

மானாலும் ஆட்சி பொது மக்களிடம் காட்டும் உறவு, பரிவு, பொது மக்களை அணுகும்முறை ஆகியவற்றில் ஒரே மாதிரியான தன்மைதான் இருக்கிறது என்றால் அதை ஆட்சி மாற்றம் என்று சொல்லமுடியாது; அதிகார மாற்றம் என்றுதான் சொல்லவேண்டும். மொழி ஆட்சியில் மாற்றமில்லாத ஆட்சிமொழி மாற்றத்தால் பொது மக்களுக்குப் பயன் இல்லை.

இந்த நோக்கில் ஆட்சி மொழிப் பிரச்சனையை நோக்கும்போது, எந்தத் தமிழ், ஆட்சிமொழித் தமிழ் என்ற கேள்வி முக்கியமானதாகிறது. பொதுமக்களுடைய தமிழிலிருந்து விலகிய பொதுமக்களுக்கு எளிதில் விளங்காத தமிழ் ஆட்சியில் பயன்படுத்தப்பட்டால் (இதில் சொற்கள் மட்டுமல்ல, ஆங்கிலத்தை அடியொற்றிய சொற்றொடர் அமைப்புகளும் அடங்கும்), ஆங்கில ஆட்சிமொழியின்போது ஆளுவோருக்கும் ஆளப்படுவோருக்கும் இடையே இருந்த தூரம் தமிழ் ஆட்சிமொழியின் போது தமிழ் தாய்மொழி என்பதால் மட்டும் குறைந்துவிடும் என்று சொல்ல முடியாது.

பொதுமக்களுக்கு நெருக்கமான தமிழ் எப்படி இருக்கவேண்டும்; நிர்வாகத் தமிழ், சட்டத்தமிழ் ஆகியவற்றை ஆங்கில அறிவு இல்லாதவர்களும் புரிந்து கொள்ள அவை எப்படியிருக்க வேண்டும் என்று இந்த நூலில் எந்தக் கட்டுரையும் பேசவில்லை. மாறாக ஆங்கில ஆட்சிமொழிக்கு இணையாக, ஆட்சிமொழித் தமிழ் எப்படி அமைய வேண்டும்; முன்னதில் இருப்பதைப் பின்னதற்கு அப்படியே மொழி பெயர்ப்பதற்குத் தமிழுக்கு என்ன வேண்டும் என்பது பற்றியே கட்டுரைகள் பேசுகின்றன. கலைச் சொல்லாக்கம் பற்றிப் பேசும் பல கட்டுரைகள் அவற்றின் தூய்மை பற்றியும் ஆங்கிலத்திலிருந்து பிறழாமை பற்றியும் பேசுகின்றனவே தவிர, சொற்கள் பொதுமக்களுக்குப் புரிகிற மாதிரி, பழக்கத்தில் உள்ள தமிழுக்கு ஒட்டிய மாதிரி எப்படி இருக்க வேண்டும் என்பது பற்றிப் பேசவில்லை. தமிழ் ஆட்சிமொழி மக்களை ஆட்சியிலிருந்து தூரப்படுத்துகிறது என்ற கேள்வியே எழவில்லை. இப்படிப்பட்ட கேள்விகள் எழும்போதுதான் ஆட்சிமொழிப் பிரச்சனை மக்கள் வாழ்க்கையைப் பற்றிய, மக்களுடன் கருத்துப் பரிமாற்றம் பற்றிய பிரச்சனை ஆகும். இல்லையென்றால் அது அதிகார வர்க்கத்தினரின் போட்டிப் பிரச்சனையாகவே இருக்கும்.

இந்த நோக்கத்தில்தான் தமிழ் ஆட்சிமொழி, தமிழ் நாட்டில் உள்ள மொழிச் சிறுபான்மையினருக்கு அவர்கள் ஆட்சியோடு உறவு கொள்வதில் பிரச்சனை தராமல் இருக்கிறது என்ற கேள்வி நியாயமான கேள்வியாக எழுகிறது. இந்தக் கேள்வியை ஒன்றிரண்டு கட்டுரைகள் எழுப்புகின்றன. அவற்றின் மீதான விவாதத்தின்போது, சில தமிழறிஞர்கள் பிரச்சனை இருந்தால் அதற்குத் தமிழ் பொறுப்பல்ல என்று கோபமாகச் சொல்லும் போது ஆட்சிமொழி மாற்றம் அதிகார மாற்றம் மட்டும்தானோ என்ற எண்ணம் வலுக்கிறது.

ஆட்சிமொழி என்றால் சட்டமன்றத்தில், அரசு நிர்வாகத்தில், நீதிமன்றத்தில் பயன்படுத்தும் மொழி என்ற அளவிலேயே இந்த நூல் அமைந்திருக்கிறது. சட்டம் இயற்றுவது ஒன்றே தமிழை ஆட்சிமொழி ஆக்கும் வழி என்று நினைப்பதால் வணிகச் சந்தையில், அங்கு பயன்படுத்தப்படும் சாதனங்களில் (இன்று கணினி ஒரு முக்கியமான சாதனமாக வளர்ந்து வருகிறது) தமிழ் பயன்படுத்தப்படுவது பற்றி ஒரு கட்டுரையும் இல்லை. அரசில் பயன்படுத்தப்படும் மொழிக்கு அதிகாரம் கிடைக்கிறது; வணிகச் சந்தையில் பயன்படுத்தப்படும் மொழிக்குப் பொருளாதார மதிப்பு இருந்தால் உணர்வின் அடிப்படையில் மட்டுமல்லாமல் அறிவின் அடிப்படையிலும் தமிழை ஏற்பது அதிகமாகும். இந்த ஏற்பு கட்டாயம் இல்லாமல் இயல்பாக வரும். வணிகச் சந்தையில் ஆங்கிலத்தின் ஆதிக்கம் இருப்பதற்கான காரணங்கள் ஆட்சியில் ஆங்கிலத்தின் ஆதிக்கம் இருப்பதற்கு இந்தால் சொல்லும் காரணங்களிலிருந்து வேறானவை. இந்தக் காரணங்களுக்கு மாற்று என்ன என்று விவாதிப்பது தமிழ் ஆட்சிமொழி ஆவதற்கு தேவையான ஒன்று. தமிழ் ஆட்சிமொழி வெற்றிபெற வேண்டுமென்றால் அரசுக்கு அப்பால், பிற துறைகளில் அது ஆட்சி செய்யும் நிலை பற்றியும் பேசினால்தான் பிரச்சனையின் முழு உருவம் தெரியும்.

ஆட்சிமொழிப் பிரச்சனையில் கல்வி மொழிப் பிரச்சனை அடிப்படையான ஒன்று. அரசுக்கு வேண்டிய அலுவலர்கள் மொழியில் பயிற்சி பெறுவதும் மொழி பற்றிய மனப்பாங்கு பெறுவதும் கல்விக் கூடங்களில். அங்கு தமிழ் தகுதியற்றது என்றால் அங்கு கற்றவர்கள் அரசு நிர்வாகத்தில் அமரும்போது

தமிழுக்குத் தகுதி வந்துவிட்டது என்று நினைக்க மாட்டார்கள்.

அவர்கள் சிந்திக்கும் முறையும் எழுதும் முறையும் பழக்கத்தில் உள்ள இயல்பான தமிழை ஒட்டி இருக்காது. தங்கள் தமிழில் அவர்களுக்கு நம்பிக்கை இல்லாதபோது ஆங்கிலத்தின் மூலமோ, பயிற்சியாகிப்போன உயர் தமிழ் மூலமோ தங்களை ஆளப்படுவோரிடமிருந்து தூரப்படுத்திக் கொள்வார்கள். கல்வியில் தமிழின் இன்றைய நிலை தமிழ் ஆட்சிமொழி ஆவதற்கு உகந்ததாக இல்லை. அரசு அலுவலில் தமிழைப் பயன்படுத்துவது வேகமாக நடைபெறவில்லையென்றால், கல்வியில் தமிழைப் பயன்படுத்துவது குறைந்து கொண்டிப்போகிறது. இந்தப் போக்கு தொடரத் தொடர ஆட்சி மொழியில் அடையாளத்துக்குத் தமிழ், அலுவலுக்கு ஆங்கிலம் என்ற இரட்டை நிலை வலுப்பெறும். தமிழைக் கல்வி மொழி ஆக்கக் கட்டாயச் சட்டம் தேவையில்லை, தமிழ் மூலம் தரமான கல்வி தந்தால். தரமான கல்வி தருவதற்குக் கல்வி மொழியைப் பற்றிய இளக்கமான கொள்கைக்கும் முக்கியமான பங்கு உண்டு.

ஆட்சிமொழித் தமிழ், சிறுபான்மையினரான ஆளுவோர் விரும்பும் மொழி பற்றிய பிரச்சனை அல்ல, பெரும்பான்மையினரான ஆளப்படுவோர் புரிந்து கொள்ளும் மொழி பற்றிய பிரச்சனை என்ற எண்ணம் தமிழ் ஆட்சி மொழி பற்றிய விவாதங்களில் அடிநாதமாக இருந்தால் ஆட்சிமொழிப் பிரச்சனைகளும் அவற்றின் தீர்வுகளும் இந்த நூலில் காட்டப்படுவதிலிருந்து வேறுவிதமாகக் காட்சியளிக்கும்..

Contemporary Tamil Short Fiction

1960 - 90 ஆண்டுகளில் எழுதப்பட்ட 30 சிறந்த தமிழ்ச் சிறுகதைகளின் ஆங்கில மொழிபெயர்ப்பு

தொகுப்பாளர்: திலீப்குமார்

மொழிபெயர்ப்பு: வசந்தா சூர்யா

பக்: 378; விலை ரூ. 295

கிடைக்கும் இடம்:

திலீப்குமார்

216/10, ராமகிருஷ்ண மடம் சாலை

முதல் தளம், மயிலாப்பூர்

சென்னை 600 004

e-mail : dilipkumar@eth.net

விவாதம்

தமிழ்வழிக் கல்வி

சென்ற இதழில்

வெளியான தமிழ் வழிக்கல்வி பற்றிய சிறப்பு பகுதியின் தொடர்ச்சியாக இன்னும் சிலரின் கருத்துகள் இங்கே பதிவாகின்றன

தாய்மொழி கல்வியின் தடைகள்

—அ.செல்வராஜ்—

எந்த நாட்டிலும், எந்தக் கலாச்சாரத்திலும் session of the elite என்பது உண்டு. சாமான்யர்களிடமிருந்து தங்களைத் தனிப்படுத்திக் கொள்ள மேட்டுக்குடியினரின் வெம்பல். 17-18ஆம் நூற்றாண்டு இங்கிலாந்தில் 'எதையும் சொல்லும் திறன் ஆங்கிலத்திற்கில்லை' என்று லத்தீனையும், பிறமொழிகளையும் பிடித்துத் தொங்கிக் கொண்டிருந்த மகானுபாவர்கள் இருந்தார்கள். ஆம், ஆங்கிலத்தைப் பற்றித்தான் அன்று அப்படிச் சொன்னார்கள்! இந்த வர்க்கத்தின் இந்தியப் பங்காளிகள். தாம் இங்கே 'சொல்லும் திறன் தாய்மொழிக்கு இல்லை' என்ற கூவலை எழுப்புவது.

இந்திய உயர்நடு வர்க்கம் நாடு, மொழி, பண்பாடு என்ற உணர்வுகளே இல்லாத ஒரு விசித்திர ஜாதி. இது அமைப்பிலிருந்தும், சமூகத்திலிருந்தும் உறிஞ்ச வேண்டியதையெல்லாம் உறிஞ்சும். ஆனால், திருப்பி ஒன்றையுமே தராது. இந்த வர்க்கத்திற்கு மொழி வளர்ச்சியோ, பண்பாட்டுணர்வோ, நாட்டுப்பற்றோ, குறைந்த பட்சம் சரி தப்பு என்ற நியாய உந்துதலோ ஒரு பொருட்டே அல்ல. இவர்களுக்கு, தம் குழந்தைகளை (அரசுச் செலவில்) ஐ. ஐ. டி. யில் படிக்க வைத்து அமெரிக்காவுக்கு அனுப்பி விடுவதில் தான் கவனம். அ(து) தானே அமெரிக்க ஊழியத்துக்கு தமிழ், மலையாளம் அல்லது ஹிந்தி வழிக்கல்வி என்னத்துக்கு!

தமிழகத்தின் சமூகவரலாறு தாய்மொழிக் கல்விக்குத் தடையாக

நிற்கிறது. இங்கே மேட்டுக்குடியினராக அங்கீகரிக்கப்பட்டிருந்த ஒரு சமூகத்தினர், மற்றும் எவர்களிடமிருந்து தங்களை வேறுபடுத்திக் கொள்வதில் எப்போதுமே முனைப்பாக இருந்திருக்கின்றனர். இந்த வேறுபடுத்திக் கொள்ளலில் மொழியும் ஒரு கருவியாக - முக்கிய கருவியாக - செயல்பட்டிருக்கிறது. முதலில் சமஸ்கிருதம், பிறகு தெலுங்கு, அதன்பிறகு ஆங்கிலம். மேட்டுக்குடியியலாதல் (The Process of Elitisation) தொடங்கிய பிறகு சமூகத்தின் மற்ற பகுதியினரும் இவர்களைப் பின்பற்றித் தாய்மொழிப் புறக்கணிப்பை மேற்கொள்ளத் தொடங்கினர். ஆங்கிலம் அறிந்தவன், மேலானவன் என்ற அடிமைக் கலாச்சாரம் சுதந்திர இந்தியாவில் பரப்பிவிடப்பட்டது. இன்றைய தமிழ் உரையாடல்களில் ஆங்கிலத்தின் அமிதப் பிரயோகம் மற்ற எந்த மொழி உரையாடல்களில் உள்ளதைக் காட்டிலும் மிக மிக அதிகமாக இந்தக் காரணத்தினால்தான் உள்ளது. 'விரும்பமாட்டார்', 'விரும்பப்படமாட்டார்', 'இஷ்டப்படமாட்டார்', 'பிரியப்படமாட்டார்'-என்பதெல்லாம் போய் 'லைக் பண்ணமாட்டார்' என்று மூன்றாந்தரத் தமிழாய்ப் பேச்சுத் தமிழ் தரம் தாழ்ந்து போய் இருக்கிறது. இந்தப் போக்கில் தமிழ் என்ற மொழி இல்லாமலேயே போய்விடும் அபாயம் தொலைதூரத்தில் அல்ல, மிக அண்மையிலேயே உள்ளது.

மொழி என்பது ஒரு தொடர்புக் கருவி மட்டுமே என்ற பார்வை வரலாற்றையே மறுதலிப்பதாகும்.

மொழி, பண்பாட்டின் அடையாளம் மட்டுமல்ல மொழி பண்பாட்டின் உறைவிடமும் ஆகும். மொழியைச் சிதைப்பது என்பது அந்தப் பண்பாட்டையே சிதைப்பது ஆகும். அப்படிச் சிதைக்க எளிய வழி, 'அறம் செய்ய விரும்பு' விவிரந்து 'A for Apple' க்கு மாற்றுவதுதான். 'நமது பண்பாட்டிற்கு ஊறு நேர்ந்திருக்கிறது' என்றால் அது குறைத்துச் சொல்வதாகும். நமது பண்பாட்டின் ஊற்றுக் கண்களே அழிந்து கொண்டிருக்கின்றன என்பதுதான் முழு உண்மை.

தாய்மொழி வழிக்கல்வியின் சிறப்புகள் பற்றித் திரும்பவும் சொல்ல வேண்டியதில்லை. அக்கறை கொண்ட சிந்திக்கும் சாரர் அநேகமாக எல்லாருமே தாய்மொழிக் கல்வி பக்கம் தான். அது, மிக மிகச் சரியான, கனமான காரணங்களுக்காக. தாய்மொழி வழிக்கல்விக்கெதிரான ஒரு பொதுக் கருத்து உருவாகியிருப்பது போன்ற தோற்றம் ஊடகங்கள் உருவாக்கிவிட்டதுவே. 'ஆதிக்கக் கருத்தியல்களும், சிந்தனைகளும் தொடர்பு ஊடகங்களின் மூலம் மக்களின் பரவலான கருத்தாக மாற்றப்படுகின்றன' என்று சொல்வது கணிசமான அளவில் உண்மை.

எந்த வழியில் கல்வி, குறிப்பாக தொடக்கக் கல்வி அமைய வேண்டும் என்பது நிபுணர்களும் கல்வியாளர்களும் தீர்மானிக்க வேண்டிய விஷயம். பெற்றோர்கள் அதைத் தீர்மானிக்கும் திறம் பெற்றவர்கள் அல்லர். நோய்க்கு மருந்து என்பது நோயாளி தீர்மானிப்பது அல்ல; மருத்துவர் தீர்மானிப்பது. நாட்டின், சமுதாயத்தின், தனிநபர்களின் நலன்களையெல்லாம் கணக்கில் எடுத்து, பிற நாட்டுக் கல்வி வழிகளை, அனுபவங்களைக் கருத்திற் கொண்டு 'குணம் நாடிக் குற்றமும் நாடி அவற்றுள் மிகை நாடி' நிபுணர்கள் தீர்வு காண வேண்டிய ஒரு விஷயம். பெற்றோர்களுடைய கருத்தும் கவனிப்பு பெற வேண்டுமே தவிர அதுதான் விஞ்சி நிற்க வேண்டும் என்பது அறிவின் பாற்பட்டது அன்று.

தாய்மொழிக் கல்வி தரமற்ற கல்வி என்ற பொதுக்கருத்து உருவானதில் அரசுப்பள்ளிகளும், அவற்றின் ஆசிரியர்களும் கொடும் பங்காற்றியிருக்கிறார்கள். இப்பள்ளிகளும் இவ்வாசிரியர்களும் இக்கருத்தை மாற்றியமைக்கவும் முடியும் - தமது சிறப்பான செயல்திறம் மூலம். தாய்மொழிக் கல்வி தான் தரமுள்ள கல்வி என்று ஆக்கிவிட முடியும். அரசும், பள்ளிகளும் இதில் செலுத்தும் கவனம் ஒன்றுக்குப் பத்தாகப் பலனளிக்கும்.

தரமான கல்வி என்றால் என்ன? தனது வாழ்வையும், சமூக வாழ்வையும் மேம்படுத்தும் வகையில் ஒரு வன் மனமும் திறனும் பெற வழிவகுப்பதே தரமான கல்வி. இத்தகைய கல்வி, தரமான கல்வி தருவதாகக் கூறிக் கொள்ளும் ஆங்கில வழிப் பள்ளிகளில் தரப்படுகிறதா? இல்லை. தனது குறுகிய நலன்களில் மட்டுமே அக்கறை கொள்ளும் தாழ்ந்த பிரகிருதிகளை மட்டுமே உருவாக்கும் கல்வி எப்படித் தரமான கல்வியாகும்?

இங்கு யாரும் ஆங்கில எதிரிகள் இல்லை. ஆங்கிலம் ஒரு பாடமாக பயிற்றுவிக்கப்பட வேண்டும் என்பதில் கருத்து வேறுபாடே இல்லை. தாய்மொழி வழிக்கல்வி வருகையில் மற்ற பாடங்கள் எல்லாமே தாய்மொழி வழியில் அமையும்ல்லவா? அப்போது அந்தந்தப் பாடக் கலைச் சொற்களை மாணவர்கள் ஆங்கிலத்திலும் தெரிந்து கொள்ளும் வகையில் ஆங்கிலப் பாடங்களை அமைக்க வேண்டும். ஆங்கிலப் பாடங்கள் வெறும் இலக்கியம் சார்ந்தவையாக மட்டும் அமைந்துவிடாமல் அறிவியல், வரலாறு, குடிமையியல் போன்ற பிற இயல்கள் சார்ந்தவை யாகவும் அமைய வேண்டும். தவிர, பயிற்றுவிக்கப்படும் ஆங்கிலத்தின் தரமும் உயரவேண்டும். எழுத்து ஆங்கிலம் தவிர பேச்சு ஆங்கிலமும் நன்கு பயிற்றுவிக்கப்படவேண்டும். இந் நடவடிக்கைகள், தாய் மொழி வழிக் கல்விக்கெதிரான தடைகளை நீக்குவதில் பேருதவி புரியும்.

'மெல்லத் தமிழ் இனிச் சாகும்' என்று பேதைகள் அன்று சொன்னார்கள். அறிவுஜீவிகள் இன்று சொல்லும் நிலை வந்துள்ளது. மொழி வளர்ச்சியின்மை என்பது ஒரு நச்சு வட்டம். இதுவரை வளராததால் இனி வளராது என்ற கழல். சில பத்தாண்டுகளுக்கு முன்பே தகர்க்கப்பட்டிருக்க வேண்டும் இவ்வட்டம். இப்போதாவது தகர்க்கப்பட வேண்டும். பல தளங்களில் தமிழ் வளர்ப்பு முயற்சிகள் மேற்கொள்ளப்பட வேண்டும். தமிழ்வழிக் கல்வி இதில் தலையாயது. பின்னர், எழுத்துச் சீர்திருத்தம். Ga, Ja, Da, Dha, Ba, Fa போன்ற ஒலிகளுக்கு எழுத்துக்கள் இல்லாமையே தமிழின் சொல்லும் திறனை வெகுவாகப் பாதிக்கிறது. எளிய சீரான நேர்கோடு போன்ற ஒரு குறியீடு மூலம் உள்ள எழுத்துக்களிலிருந்து இவ்வொலிகளைப் பெற முடியும்.

Ka - க,

Ga - |க என்பதுபோல.

சொல்லாக்கம், சொற்பெருக்கம், சொல்தரமாக்கம் இவையெல்லாம் போர்க்கால அடிப்படையில் நடத்தப்பட வேண்டியவை. தமிழுக்கும், தமிழிலிருந்தும் மொழி பெயர்ப்புகள் காலநடப்பைக் கருத்தில் கொண்டு, தமிழுக்குப் புதிய இலக்கணம் படைத்தல் எனப் பலப்பல முயற்சிகள் மேற்கொள்ளப்பட வேண்டும். ஆனால் இவை எல்லாமே தமிழ் வழிக்கல்வி இருந்தால் மட்டுமே சாத்தியமாகும். சுவர் இருந்தால் அல்லவா சித்திரம் எழுது?

மதுரையில் நல்லதோர் புத்தக மையம்

பாரதி புக் ஹவுஸ்

D-28, ஷாப்பிங் காம்பிளெக்ஸ் பஸ் நிலையம்

(உட்புறம்)

பெரியார் பஸ் நிலையம்

மதுரை 625 001

தொலைபேசி : 736416

காலச்சுவடு வெளியீடுகள், தாமரைச்செல்வி, அகரம், க்ரியா, விஜயா, சுவத் விஷன், தமிழினி, விடியல், ஸ்நேகா மற்றும் முன்னணி பதிப்பகங்களின் சிறந்த நூல்கள் மற்றும் அனைத்து சிற்றிதழ்களும் கிடைக்கும்.

ஞாயிறு விற்பனை உண்டு

Adv

ஆங்கிலப் 'பேரின்பம்'

— 'முகம்' மாமணி —

இன்றைய உலகமயமாதல் போக்கில் தமிழில் படிக்கக்கூடியவர்கள் பின் தங்கி போகக்கூடும் என்ற வாதம் அமெரிக்காவையும் இங்கிலாந்தையும் மட்டும் கணக்கில் எடுத்துக் கொண்டு சொல்லும் வாதமாகும். 'உலகம்' என்பது அமெரிக்காவும், பிரிட்டனும் மட்டுமல்ல; ஜெர்மனி, ஜப்பான், ரஷியா, பிரான்ஸ், அரபுநாடுகள் போல் நூற்றுக்கும் மேற்பட்ட நாடுகள் உள்ளன. அவை எல்லாம் பின்தங்கி விடுமா என்ன? அதே போல் தமிழ்நாடு மட்டும் அல்ல. இந்தியாவும் பின்தங்கி விடாது.

2. பிற மாநிலங்களில் வாழும் சிறுபான்மையினர் அந்த மாநில மொழியோடு தங்கள் தாய் மொழியையும் படிக்கலாம் என்றிருக்கிறது. ஆனால் தமிழ்நாட்டில் சிறுபான்மையோர் அவரவர் தாய் மொழியிலேயே ஐந்தாம் வகுப்பு வரை படிக்கலாம் என்பதுதான் அரசு ஆணை. ஆகவே சிறுபான்மையோர் அரசு ஆணைக்கு எதிராக இல்லை. ஆங்கில மொழியை ஒரு வியாபாரப் பொருளாக தங்கள் பள்ளிகள் மூலம் விற்பனை செய்பவர்கள் தாம், முதலே இல்லாமல் செய்யும் தங்கள் வியாபாரத்தின் மூலம் கொள்ளை லாபம் அடிக்க முடியாதே என்று கவலைப்படுகின்றனர், எதிர்க்கின்றனர்.

3. ஆங்கில வழியாக படித்து வளரும் தலைமுறையினர், வெளிநாட்டு மோகம் கொண்டு வெளிநாடுகளுக்குச் செல்வதே 'பேரின்பம்' என்று கருதி வெளிநாட்டுக்குச் சென்று தங்கள் தாய் நாட்டின் சமூக கலாச்சாரப் பண்புகளை மறந்து, தாய்நாட்டையே புறக்கணிக்கத் தொடங்கி விடுகின்றனர்.

4. நவீன விஞ்ஞானத் துறையைச் சார்ந்த பாடங்களை உரிய முறையில் தமிழ் வழியே பயிற்றுவிக்க இயலாது என்ற கருத்து ஒரு தாழ்வு மனப்பான்மையே. நமக்குப் பிறகு சுதந்திரம் பெற்ற இலங்கையில் 50 ஆண்டுகளாக தமிழர்கள் தமிழிலேயே மருத்துவம், பொறியியல், அறிவியல் படித்து உலக நாடுகளில் எல்லாம் உயர் பதவிகளில் இருக்கிறார்கள். அந்தப் பாடங்களைக்கூட நாம் பின்பற்றலாம்.

5. தமிழ் வழிக்கல்வி பற்றி தொடர்ந்து பேசி வந்திருக்கும் தமிழக அரசும்

தமிழ்ச் சான்றோர்களும் தமிழ் வழிக் கல்வியின் பிரச்சனைகளில் தமிழ்ப் பாட நூல்களைத் தயாரித்து இரண்டு ஆண்டுகளுக்கு முன்பு தமிழ் வழியில் பொறியியலை தொடங்க அறிவிப்பும் வெளியிட்டது. ஆனால் மத்திய தொழில் நுட்ப ஆலோசனைக் குழுதான் அனுமதி வழங்க மறுத்து விட்டது. அனுமதி வழங்கினால் இந்த ஆண்டே தமிழக அரசு தொடங்கும்; மாணவர்களும் தயாராக இருக்கிறார்கள்.

6. தமிழ் மொழிக் கல்வியைக் கொள்கை ரீதியாகவோ, அரசியல் ரீதியாகவோ, ஆதரிக்கும் பலர், நடைமுறையில் புறம்பான நிலை மேற்கொள்ளும் காரணம்.

வளர்ந்து வரும் நகரப் பகுதிகளில் - புறநகர் பகுதிகளில் தமிழ்ப் பள்ளிகள் இல்லை. தமிழ்ப் பள்ளிகளை தொடங்க வைப்புத் தொகை செலுத்த வேண்டும்; விளையாட்டு திட்ட வேண்டும் என்றெல்லாம் பல கட்டுத் திட்டங்கள் இன்றும் இருப்பதால் தமிழ் ஆர்வலர்கள் கூட தமிழ்ப் பள்ளிகளைத் தொடங்க முடியவில்லை. ஆனால் ஆங்கிலப் பள்ளிகளை தொடங்க, எந்த அனுமதியும் தேவையில்லை. நர்சரி பள்ளியாளர்கள் கள்ளச் சாராயம் காய்ச்சுகிறவர்கள், அரசின் அனுமதியை நாடாது போல் ஆங்கிலத்தை விற்கும் வணிகர்களும் செயல்படுகிறார்கள். புறநகர் பகுதிகளில் ஆங்கிலப் பள்ளிகள் மட்டுமே இருப்பதால், பெற்றோர்கள் அந்தப் பள்ளிகளில் தங்கள் குழந்தைகளைச் சேர்க்க வேண்டிய நிர்ப்பந்தம் ஏற்பட்டு விட்டது.

7. கிராமப்புற அரசுப் பள்ளிகளில் பயில்கிறவர்கள் பெரும்பாலும் தாழ்த்தப்பட்ட பிற்பட்ட சமூகங்களை சேர்ந்தவர்கள். மேட்டுகுடியி

னரைப் போல, தங்கள் பிள்ளைகளும் ஆங்கிலம் படித்தால் முன்னேறலாம் என்ற ஆசையினால் தங்கள் பொருளாதாரக் கட்டுக்கு மீறி, ஆங்கிலப் பள்ளிகளில் குழந்தைகளை சேர்க்கிறார்கள். அப்படிப்பட்ட பிள்ளைகள் இரண்டு மூன்று ஆண்டுகளிலேயே பொருளாதார நெருக்கடியாலும், கல்வியறிவற்ற குடும்பச் சூழலாலும் அந்த பிள்ளைகள் படிப்பை நிறுத்தி விடுகின்றனர். ஒரு சில பிள்ளைகள் தான் பத்தாம் வகுப்பு வரை எட்டிப் பிடிக்கின்றனர். இது, புள்ளி விவரம் காட்டும் உண்மை. அதனால், தமிழக அரசு நாடு முழுவதும் ஒரே சீரான கல்வி - மழலையர் வகுப்பிலிருந்து ஐந்தாம் வகுப்பு வரை தமிழ் தான் கட்டாயப் பயிற்சிமொழி என்று ஆணை பிறப்பித்தது.

தமிழ் படித்தால் தங்களுக்கு சமமாக தாழ்த்தப்பட்ட, பிற்பட்ட மக்களும் வந்துவிடுவார்களோ என்ற பயத்தால் தான் முன்னேறிய சமூகம், தமிழ் வழிக் கல்வியை எதிர்க்கிறது.

ஆங்கிலம் என்பது கொள்ளை லாபம் தரும் வியாபாரப் பொருளாக இருப்பதால், சர்வகட்சி அரசியல் வாதிகளும் இந்த பள்ளிகளை பின்னணி யிலிருந்து நடத்துகின்றனர். இவர்களுக்கு கல்வித்துறையிலிருந்து ஓய்வு பெற்ற முன்னாள் இந்நாள் அதிகாரிகளும் கூட உடந்தையாக இருக்கிறார்கள். ஆகவே தரமானது என்பது ஒரு மாயை.

8. இன்று, தமிழ் வழிக் கல்விக்கு ஆதரவாக வாதாடுகிறவர்களில் பலர் உலகம் சுற்றியவர்கள். நவீன கல்வி என்பது ஆங்கிலம் மட்டும் அல்ல. தமிழ் மொழியிலேயே இன்று கணிப் பொறி, இணையவலை, தளம் என்றெல்லாம் கொண்டு வந்திருப்பவர்கள் தமிழ் வழிக்கல்விக்கு ஆதரவானவர்களே.

9. அரசாங்கம், தாய்மொழிக் கல்வி தொடர்பான இந்த அரசாணையை வெளியிடுவதற்கு முன்பு, உச்சநீதி மன்ற முன்னாள் நீதிபதி எஸ். மோகன் தலைமையில் ஒரு குழுவை அமைத்து அந்த குழு முன் பொதுமக்கள் தங்கள் கருத்தைக்கூற வருமாறு செய்தி ஏடுகளில் விளம்பரம் கொடுத்தது.

சென்னையில் 3 நாள் நடைபெற்ற அந்த குழு முன் நூற்றுக்கணக்கான பெற்றோர்களும், இன்று வழக்கு தொடுத்துள்ள ஆங்கிலப் பள்ளியாளர்களும் நேரில் வந்து கருத்துக் கூறினர். அந்த ஓட்டுமொத்தமான கருத்தின்மீது நீதிபதி குழு பரிந்துரைத்ததைத் தான் அரசு ஏற்றுக் கொண்டு ஆணை பிறப்பித்தது.

மொழியும் ஜனநாயகமும்

• ஆ. இரா. வேங்கடாசலபதி •

தாய்மொழிவழிப் பயிலும் கல்வியே சிறந்த பயிற்று முறை என்பது கல்வி உளவியலாளர்கள் ஒப்ப முடிந்த கருத்து. இது விவாதத்திற்கு அப்பாற்பட்டது. பயிற்று மொழி வாயிலாகத் தமிழ்ச் சமூகத்தில் செயல்படும் அதிகாரமே இன்றைக்குக் கவனத்தில் கொள்ள வேண்டிய முக்கியச் செய்தி.

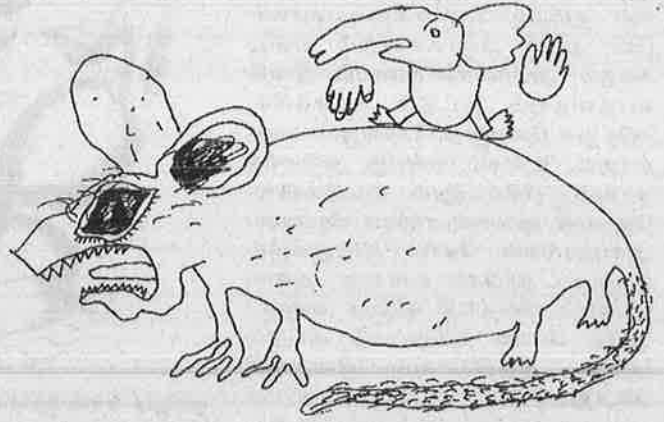
தமிழ்ச் சமூகத்தின் மேலாண்மை மத்தியதர வர்க்க கத்திடம் உள்ளது. இந்த மேலாண்மையை நிறுவுவதற்கும் தக்கவைப்பதற்கும் ஆங்கில மொழி முதன்மையான கருவியாக இருக்கிறது. 'உலகத் தொடர்பு, தொழில்நுட்ப யுகம், தமிழகம் பின்தங்கிவிடக்கூடாது' என்ற போர்வைக்குள் மறைந்திருக்கும் உண்மைநிலை இது. ஆங்கிலவழிக் கற்றவர்கள், அவ்வாறு கல்லாதவர்கள் என்ற சமூகப் பிரிவினை இதன் வெளிப்பாடு. நகரங்களில் வசதி படைத்தவர்கள் படிக்கும் பள்ளிகள் இதன் நிறுவன அமைப்பு. அதிகாரிகள், கருத்து ஊடகங்களைக் கையகப்படுத்தி இருப்பவர்கள், தனியார் துறையைச் செலுத்திவருபவர்கள் என அனைவரும் இதன்வழி உருவானவர்கள்.

எந்த அதிகார அமைப்பும் அதற்குரிய ஜனநாயகப் பூச்சுகளோடுதான் வரும். 'எல்லோரும் ஆங்கிலம் படிக்கலாமே! யார் தடுத்தது?' என்ற நியாயமானதுபோல் தோற்றம் தரும், கேள்வி கயமையின்பாற்பட்டது.

மொழி வகுப்பறையில் பயில்வதன்று. புறவுலகைப் புரிந்து கொள்ளவும் உள்வாங்கவுமான முதன்மையான ஊடகமே மொழி. நகரங்களின் அடுக்கக வீடுகளில், செயற்கோள் அலைவரிசைகளைப் பார்த்துக் கொண்டு, பெற்றோரிடமும் நுனிநாக்கு ஆங்கிலம் பேசும் சிறார்களே ஓரளவுக்காயினும் ஆங்கிலம் பயில முடியும். புறவுலகிலிருந்து அயன்மைப்பட்ட மொழிக்குப் புறவுலகைப் புரிந்துகொள்வதற்குரிய சொற்களோ, திணைகளோ இல்லை. இந்த வர்க்கத்தினர் வாழ விரும்பும் சின்ன உலகத்திற்கு இந்தக் குறைவுபட்ட ஆங்கில மொழி போதுமானதாக இருக்கலாம்.

ஒரு சமூகம் முழுவதும், அச்சமூகத்திற்கு அயன்மைப்பட்ட மொழிவழிப் பயில்வது சாத்தியமுமில்லை, வாய்ப்புமில்லை, கூடவும் கூடாது. பெருவாரியான தமிழ் மக்களின் குழந்தைகள், தாங்கள் வெல்லவே முடியாத இந்தப் போட்டியில் கலந்துகொள்ள முந்துகிறார்கள். இந்தச் சமச்சீரற்ற போட்டியின் விளைவாக, ஆங்கில வழிக் கல்வி பெறாதவர்கள் தாழ்வு மனப்பான்மையில் உழல்கிறார்கள். மொழி என்பது வெறும் சொற்களின் கோவை அன்று. அது ஒரு வாழ்க்கை முறையோடு இணைந்தது. ஆங்கில மொழி புழங்கும் வாழ்க்கைச் சூழலுக்கு கனவுகாணும் - ஆனால் அதற்கு வழியில்லாத - பெருவாரியான தமிழ் மக்கள் ஏக்கத்தோடு பெருமூச்சு விடும் நிலைக்குத் தள்ளப்படுகிறார்கள். நேர்முகத் தேர்வு என்பது இந்நெருக்கடியின் அழுத்தமான வடிவம். ஆங்கிலச் செருக்கும், தாழ்வு மனப்பான்மையும் ஒரு நச்சு வலையாக மாறித் தம்மை மறுஉற்பத்தி செய்து கொள்கின்றன.

பரந்துபட்ட தமிழ்ச் சமூகம் ஆங்கில வழிக் கல்வி கற்ற வர்க்கத்திற்கு அப்பாற்பட்டதாய் இருக்கின்றது. புதுமைப்பித்தன், ஜெயகாந்தன், புதுமனை புகழிழா, எம். ஆர். ராதா, அதளக்காய், படிக்காரம், தி. கல்லுப்

பட்டி, முளைப்பாரி, தேவேந்திர குலம், பந்தக்கால், நேர்ச்சை - எதுவும் இந்த வர்க்கத்திற்குத் தெரியாது. செலின் தியோடன், சிட்னி ஷெல்ல்டன், சிலிக்கன் பள்ளத்தாக்கு, ஹவுஸ் வார்மிங், சீன் கானரி - இவை தெரியும். 'அதிகாரத்திலிருப்போர்க்குத் தெரிந்ததே அளவுகோலாக இருக்க, அதுவே பொது அறிவு எனப் பறைசாற்றப்படுகின்றது. கடைசியில், தமிழ்ச் சமூகத்திற்குத் தேவையான எதுவும் இவ்வர்க்கத்தின் வாயிலாகக் கிடைப்பதில்லை.

அதிகாரம் ஊடாடும் ஏற்றத்தாழ்வைச் சமன் படுத்துவதற்கு முதற்படி சமூகம் முழுமைக்கும் பொதுவான ஒரு மொழியில் பயிற்றுவிப்பதே. தமிழ்நாட்டில் இது தமிழ். காநாடகத்தில் இது கன்னடம், ஆந்திரத்தில் இது தெலுங்கு... உலகத் தொடர்பிற்காக ஒரு மொழி - இந்தியாவைப் பொறுத்தமட்டில், வரலாற்றுக் காரணங்கள் இதை ஆங்கிலம் என்று தீர்மானித்துள்ளன - மொழியாக மட்டும் பயிலப்பட வேண்டும். ஆங்கிலம் தெரிந்ததால் மட்டுமே அனைத்தும் தெரிந்தவராக ஒருவர் கருதப்படும் மாயை அப்போது அகலும்.

சமூகத்தில் அதிகாரம் மிக்க பிரிவினர் களத்தில் இறங்கினால் பெருமாற்றங்கள் நிகழும். இவர்கள் தமிழ் வழிப் பயிலத் தொடங்கிய ஒரே நாளில் தமிழ்வழிக் கல்வி என்றால் தரமற்ற கல்வி என்ற தீட்டு அகலும். தரமான பாடநூல்கள், துணை நூல்கள், குழந்தை இலக்கியம், வாழ்த்து அட்டைகள், விளையாட்டுகள் என்று கல்விசார் களங்களிலெல்லாம் ஏற்படும் பாய்ச்சலை யாரும் தடுத்துவிட முடியாது. இதன் அடுத்த கட்ட விளைவுகள் கூடிய விரைவில் தரமான தொலைக்காட்சி, இதழ்கள், பன்முகப்பட்ட ஊடகங்கள், வரலாறு, சமூகவியல், அறிவியல், தொழில்நுட்பம் என அனைத்துத் துறையிலும் வெளிப்பட்டேயாகும். இதற்கான பங்களிப்புகள் வரையறுக்கப்பட்ட ஒரு சிறு சமூகப் பிரிவினரிடமிருந்து அல்லாமல், பரந்துபட்ட தமிழ் மக்களிடமிருந்து வரும்.

தமிழ்ச் சமூகத்தை ஜனநாயகப்படுத்துவதற்கு எடுத்துவைத்தேயாக வேண்டிய முதற்படி தமிழ்வழிக் கல்வி.

சில நடைமுறைப் பிரச்சனைகள்

• வெளி ரெங்கராஜன் •

தீழிவழிக் கல்வியை விரும்புவவர்களும், ஆங்கிலவழிக் கல்வியை விரும்புவவர்களும் எதிரெதிர் துருவத்தில் இருப்பது போன்ற ஒரு தோற்றத்தைத் தமிழ்ப் பற்றாளர்கள் உருவாக்குகின்றனர். இன்று ரிக்ஷா இழுப்பவர்கூடத் தன்னுடைய மகனுக்கு ஆங்கிலக் கல்வியையே தர விரும்புகிறார். பள்ளிகளின் நிர்வாகம் மற்றும் எதிர்கால வேலைவாய்ப்பு இவற்றுடன் இணைத்தே பயிற்று மொழிப் பிரச்சனை அணுகப்படுவதைத் தவறென்று ஒதுக்கிவிட முடியாது. முற்றிலும் கொள்கை அடிப்படையிலும் அல்லது முற்றிலும் நடைமுறை சார்ந்தும் முடிவுகள் மேற் கொள்ளப்படுவதாலேயே சிக்கல் ஏற்பட்டுள்ளது.

ஆரம்பக் கல்வி தாய்மொழியில் இருப்பதனால் ஏற்படும் பலன்கள் முறையாக விளக்கப்பட வேண்டும். ஆரம்பக் கல்வி, தாய்மொழியில் இருப்பது என்பது மாணவனின் கற்பனையையும், சிந்தனையையும், கிரகிக்கும் ஆற்றலையும் வளப்படுத்தக்கூடிய அதிகபட்ச சாத்தியங்கள் கொண்டது. 20 ஆண்டுகளுக்கு முன்புவரை 11ம் வகுப்புவரை (பழைய SSLC) தமிழே பயிற்றுமொழியாக இருந்தது. ஆறாம் வகுப்பிலிருந்து தான் ஆங்கிலமே ஒரு பாடமாக அறிமுகப்படுத்தப்பட்டது. ஆங்கிலத்திலேயே எல்லாப் பாடங்களையும் படிக்க விரும்புவவர்களுக்குக் கென்று ஒரு வகுப்பு இருந்தது. அந்த ஏற்பாட்டில் எந்த விதச் சிக்கலும் ஏற்படவில்லை. 11ம் வகுப்புக்கு மேல் (பழைய PUCயிலிருந்து) முழுவதும் ஆங்கிலத்தில் படிப்பதில் பெரிதும் சிரமங்கள் ஏதும் ஏற்படவில்லை. ஆரம்பக் கல்வி, தாய்மொழியில் படிக்கும்போது குழந்தைகளிடம் இயல்பாக உருவாகும் புரிந்து கொள்ளும் ஆற்றலும், தாய்மொழி வளமும் குழந்தையின் உயர்கல்விக்கான ஆதாரமாக அமைகிறது. ஆரம்பக் கல்வியைத் தாய்மொழியில் படித்து உயர்கல்வியை ஆங்கிலத்தில் படிப்பவர்கள் கல்வியின் முழுப் பலன்களையும் பெறுகிறார்கள்.

அதனால் 5ம் வகுப்புவரை தாய்மொழியைப் பயிற்று மொழியாகவும் ஆங்கிலத்தை ஒரு பாடமாகவும் படிப்பதில் எந்தவித நஷ்டமும் வந்துவிடாது. 6ம் வகுப்பிலிருந்து அவரவர் விரும்பப்படி பயிற்று மொழியைத் தேர்ந்தெடுத்துக்கொள்ள முடியும். ஆனால் ஆரம்பத்திலிருந்தே இயல்பான தாய்மொழியிலிருந்து வேற்று மொழியில் பயிலும் ஒரு மாணவன் சுய சிந்தனையற்று கல்வியை வெறும் பயன்பாட்டுக் கருவியாக மட்டும் பயன்படுத்தக் கூடிய நிலையே ஏற்படும். இதனால் கல்வியின் உண்மையான பயன் மாணவனுக்கு கிடைக்காததோடு சமூகத்துக்கும் எந்தவித நன்மையும் விளைந்துவிடப் போவதில்லை. மக்கள் நலனிலும் சமூக நலனிலும் அக்கறை கொண்ட எந்த அரசாங்கமும் இதை அனுமதிக்க முடியாது. ஆனால் உயர்நிலைக் கல்வி ஆங்கிலத்தில் இருப்பதினால் எந்தவித நஷ்டமும் இல்லை. தாய்மொழி அடிப்படை உறுதியாக உள்ள ஒரு மாணவன் ஆங்கிலத்தில் உயர்கல்வியைத் தொடர்வதில் எந்தவிதச் சிரமமும் இல்லை. உயர்கல்வியைத் தாய்மொழியில் கரடுமுரடான ஒரு அந்நிய மொழிபெயர்ப்பில் படிப்பதுதான் சிரமமானது. நானும் ஒரு சிறுநகரத்தில் 11ம் வகுப்பு வரை தமிழ் மொழியில் படித்துவிட்டு

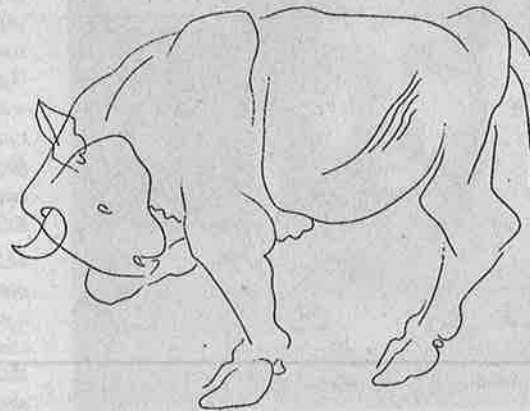
பிறகு விஞ்ஞானத்தில் முதுகலைப் பட்டம் ஆங்கிலத்தில் பயின்றேன். அந்த மட்டத்தில் ஆங்கிலத்தில் படிப்பதே சுலபமானதாக இருந்தது. அதனால் கஷ்டப்பட்டுக் கொண்டு உயர்கல்வியைக் குறிப்பாக விஞ்ஞானத்தை தாய்மொழியில் மொழிபெயர்க்க வேண்டிய அவசியம் இல்லை. உயர்கல்வி மட்டத்தில் மொழி பெரிய பிரச்சனையாக இருப்பதில்லை. துறை சார்ந்த அறிவுதான் முக்கியமானதாக இருக்கிறது. அதனால் உயர்கல்வி விஷயத்தில் தேவையற்ற நடைமுறை சாராத கொள்கைத் திணிப்புகளை அரசாங்கம் மேற்கொள்ள வேண்டிய அவசியம் இல்லை. அது மாணவர்களின் எதிர்காலம் சம்பந்தப்பட்ட, வேலைவாய்ப்பு சம்பந்தப்பட்ட, உயிர்ப் பிரச்சனை. அதில் முழு சுதந்திரமும் அனுமதிக்கப்பட வேண்டும்.

கல்வி முறையில் மாற்றங்களைக் கொண்டு வருவது என்பது ஒரே நாளில் செய்து விடக் கூடிய காரியமல்ல. நர்சரி பள்ளிகளும், மெட்ரிக்குலேசன் பள்ளிகளும் இன்று பூதாகரமாக வளர்ந்து விட்ட நிலையில் திடீரென்று இயந்திர ரீதியான ஒரு உத்தரவினால் நிலைமையை மாற்றிவிட முடியாது. இது படிப்படியாகச் செய்யப்பட வேண்டியது. முதலில் வரும் ஆண்டில் ஒன்றாம் வகுப்பிலிருந்து இந்த நடைமுறையைத் துவங்கட்டும். அடுத்த பத்தாண்டுகளுக்குப் பிறகு ஆரம்பக் கல்வியைத் தாய்மொழியில் பயின்றவர்களே அதிகம் இருப்பார்கள்.

சுயசிந்தனையுள்ள எதிர்காலச் சந்ததியை உருவாக்கும் பொருட்டு ஆரம்பக் கல்வி தாய்மொழியில் இருப்பது அவசியம் என்கிற முறையிலேயே இந்தப் பிரச்சனை அணுகப்படவேண்டும். இதில் தமிழ்ப் பற்று என்கிற கோஷத்துக்கு இடமேயில்லை. இது மொழி வளர்ச்சிக் காகவும் செய்யப்படுவது அல்ல. கலை, இலக்கியம், பத்திரிகைகள், மக்கள் தொடர்பு ஊடகங்கள் இவைகளில் தமிழின் தரத்தை மேம்படுத்தி மொழியின் சாத்தியப்பாடுகளை அதிகரிப்பதின் மூலமாகவே மொழியின் பயன்பாடும் வளமும் அதிகரிக்க வாய்ப்புண்டு. கேரளத்தில் அங்குள்ள சமூகச் சூழலில் எல்லா நிலைகளிலும் மொழி பெறுகின்ற இடமே மலையாளத்தின் மீது ஈடுபாடு ஏற்படக் காரணமாக இருந்திருக்கிறது. இங்கு மொழி என்பது பயன்பாடற்ற வெறும் வாய்ப்பந்தல் விஷயமாகத் திராவிடக் கட்சிகளால் மாற்றப்பட்டிருக்கிறது. மொழியை உயர்சிந்தனைகளுடன் தொடர்புபடுத்தி நவீனப்படுத்தாமல் வெறும் பழம்பெருமை பேசி மொழி வளர்ச்சியைப் பின்னோக்கித் தள்ளியவை இந்த திராவிடக் கட்சிகள் தான். பாரதிதாசனுக்குப் பிறகு தமிழ்க் கவிதையில்

என்ன நடந்தது என்று தெரியாத தமிழ்ப் பேராசிரியர்கள்தான் இன்று பல்கலைக்கழகத்தில் அதிகம் இருக்கிறார்கள். மக்களுடைய கனவுகளுடன், அபிலாஷைகளுடன், போராட்டங்களுடன் ஒரு மொழி முழுமையாக இணையும் போதுதான் மொழி வளமும், பயன்பாடும், ஈடுபாடும் சாத்தியப்படும். தமிழ் வாழ்வில் அக்கறை கொண்ட படைப்பாளிகளும், சிந்தனையாளர்களும் தான் அதைச் சாத்தியப்படுத்த வேண்டும்.

கோட்டோவியங்கள் : மு. நடேஷ்

ரவிக்குமார்

I

தலித் அரசியல் இயக்கங்கள் உருவாகும்போது போர்க்குணத்துடன் வருகின்றன. வெகுசன அரசியலில் கலந்ததும் அவை நீர்த்துப் போய்விடுகின்றன. இதை நீங்கள் எப்படிப் பார்த்தீர்கள்?

95க்குப் பிறகுதான் எனக்கு தலித் இயக்கங்களோடு மிக நெருக்கமான தொடர்பு ஏற்பட்டது. தலித் கலை விழாக்களில் ஆரம்பித்து சுதந்திர தினப் பொன்விழா எதிர்ப்பின்போது அது வலுப்பெற்றது. தமிழக அளவில் அப்போது பெரும் தாக்கத்தை ஏற்படுத்த முடிந்தது. இரட்டை வாக்குரிமை கோரிக்கையை முன்வைத்து நாங்கள் நடத்திய பத்துக்கும் மேற்பட்ட மாநாடுகளில் ஏறத்தாழ அனைத்து தலித் தலைவர்களையும் பங்கெடுக்க வைத்தோம்.

இன்று செல்வாக்குள்ள தலித் இயக்கமாக வளர்ந்திருக்கும் விடுதலைச் சிறுத்தைகள் தேர்தல் பாதை உள்பட மைய நீரோட்ட அரசியல் வழிகளைப் புறக்கணித்தே வந்தனர். 99 தேர்தலில்தான் அவர்கள் பங்கெடுத்தனர். ஏன் இது நடந்தது? அரசு ஒடுக்குமுறை ஒருபுறம், சாதி வன்

முறை மறுபுறம். வாயைத் திறந்து பேசினால் வன்முறையாளன் என்கிற முத்திரை. ஒரு தற்காப்பு நடவடிக்கை போலத்தான் தேர்தல் பாதைக்கு வந்தார்கள். தேர்தலைப் புறக்கணிப்பதன் மூலம் தலித் மக்களை அரசியல் சக்தியாக மாற்ற முடியாது என்கிற புரிதல் ஏற்பட்ட பிறகுதான் இந்த நிலையை எடுத்தார்கள். அவர்கள் இந்த நிலையை மேற்கொள்ள நானும் ஒரு தூண்டுகோலாக இருந்தேன். தேர்தலில் பங்கெடுத்ததற்காக எம்.எல்.குழுக்கள் திருமாவளவனை மோசமாக விமர்சித்து வருகின்றன. இந்தியப் பாராளுமன்ற அமைப்பைப் பற்றி எந்த ஆய்வின் அடிப்படையில் எம்.எல்.குழுக்கள் தமது கொள்கையைத் தீர்மானித்தார்கள்? இந்தியாவைப் பற்றி கார்ல் மார்க்ஸ் எழுதியவற்றை சரியாக ஆராய்ந்தார்களா? புவியியல் அமைப்பில், வளத்தில், அரசியல் நிலைகளில் இந்தியா இத்தாலியை ஒத்திருக்கிறது என மார்க்ஸ் குறிப்பிட்டார். சமூக நிலை நோக்கிலோ இந்தியா அயர்லாந்தை ஒத்திருக்கிறது என்றார். இத்தாலியும் அயர்லாந்தும் கலந்த வினோதமான கலவையை இந்து மதத்தோடு, அதன்

மரபோடு அவர் அடையாளம் காண்கிறார்.

இப்படி இருவேறுபட்ட தன்மைகளின் கலவையாக இந்தியாவைப் பார்ப்பதில் மார்க்ஸுக்கு முன்னோடியாக இருந்தவர் ஹெகல். Philosophy of History என்ற நூலில் இந்தியாவைப் பற்றி விரிவாக எழுதியுள்ள ஹெகல் இந்து மதத்தைப் பற்றியும் சாதி அமைப்பு குறித்தும் ஆராய்ந்திருக்கிறார். பிராமணர்களைப் பற்றிப் பேசும்போது, அவர்களில் யோக்கியமான ஒருத்தரைக் கூட நான் பார்த்ததில்லை என ஒரு ஆங்கிலேயர் சொன்னதைக் குறிப்பிடுகிறார். சாதி என்பது மதம் சார்ந்தது என்பதை மிகத் தெளிவாக அவர் எழுதியுள்ளார். ஹெகலைத் தொடர்ந்து அதே தீவிரத்துடன் மார்க்ஸ் இந்தியாவை ஆராய்ந்திருந்தால் நமக்குப் பெரும் உதவியாக இருந்திருக்கும். அவரும் செயல்வில்லை. அவரைப் பின்பற்றுவதாகச் சொன்ன இந்திய மார்க்சியர்களும் அதைச் செய்யவில்லை. சாதி அமைப்பை மட்டுமின்றி இந்திய தேர்தல் முறையையும் விரிவாக ஆராய்ந்தவர் அம்பேத்கார்தான். ஏனோ அம்பேத்காரை இப்போதும் மார்க்சியர்கள் சீரியஸாக எடுத்துக் கொள்ளவில்லை.

இப்படி இருக்கும் போது தலித் அமைப்புகளை விமர்சிக்க எம்.எல்.குழுக்களுக்கு என்ன அடிப்படை இருக்கிறது? தலித் இயக்கங்கள் வீரயம் இழந்து போவது கவலைக்குரியதுதான். அதிகார வேட்கை காரணமாக இந்த நிலை ஏற்படுகிறது எனப் பார்ப்பதைக் காட்டிலும், விரும்பத்தகாத கூட்டணிகளை ஏற்படுத்திக் கொள்ள அவர்களுக்கிருக்கும் நெருக்கடியிலிருந்து பிரச்சனையை அணுக வேண்டும். தேர்தல் அரசியலுக்குப் போனால் அதன் அத்தனை நோய்களும் உங்களையும் தொற்றிக் கொண்டுவிடுகின்றன. அதிலிருந்து தப்பிப்பது மிக மிக கடினம்தான். அம்பேத்காருக்கு இருந்தது போல மனஉறுதியும் அர்ப்பணிப்பும் அதற்குத் தேவை. தலித்துக்களை அரசியல் சக்தியாக அங்கீகாரம் பெறவைக்க பாடுபடுகிறார்கள் என்ற வகையில் திருமாவளவனையும், கிருஷ்ணசாமியையும் நான் சாதகமாக மதிப்பிடுகிறேன்.

பொதுவாக வெகுசன அரசியல் கட்சிகள் பின்பற்றுகிற அதே ஆடம்பர அரசியலைத்தான் தலித் இயக்கங்களும் பின்பற்ற வேண்டுமா? காந்தி, ஜீவா போன்றோரெல்லாம் நேரடியான எளிமையான செயல்பாடுகளின் மூலம்

சாதிப்பற்றை மறைத்துக் கொள்ளவே தமிழன் என்ற அடையாளம் பயன்படுகிறது

மக்கள் சக்தியாக மாறவில்லையா ?

காந்தியின் எளிமையை, அவர் அதிகாரத்தைக் கைப்பற்றிய விதத்தை அம்பேத்காரின் விமர்சனங்களைப் படித்த பின்பு நீங்கள் பேச வேண்டும். பொதுப்புத்தியில் பரவும் கதைகளின் அடிப்படையில் அவற்றால் உருவாகும் பிம்பங்களை முன்வைத்து நாம் பேச முடியாது. காந்தி ஆடையைக் குறைக்க எது காரணமோ அதுதான் அம்பேத்கர் கோட் அணிவதற்குமான காரணமும் ஆகும்.

விடுதலைச் சிறுத்தைகளின் அமைப்பாளர் திருமாவளவன் இப்போதும் வாடகை வீட்டில் ஒரு சிறு அறையில் தான் வசிக்கிறார். கொடி, பேரை, கார் இவைகளைத் தவித்த இளைஞர்கள் சமத்துவத்தின் அடையாளமாகப் பார்க்கிறார்கள். சுயமரியாதையின் வெளிப்பாடாக இருக்கிறது அவர்களது நடவடிக்கைகள்.

தலித் இயக்கங்கள் பிற அரசியல் சக்திகளோடு அவ்வப்போது கொள்கிற உறவுகளைப் பற்றி கூறினீர்கள்... ராமதாஸ் ஒருகாலத்தில் தலித்துக்களின் ஆதரவாளராகத் தெரிந்தார். உங்களைப் போன்றவர்களும் அவரை ஒரு சந்தர்ப்பத்தில் ஆதரித்திருக்கிறீர்கள். ஆனால் இன்று ஏற்பட்டுள்ள மாற்றங்களை எவ்வாறு எதிர்கொள்கிறீர்கள் ?

வன்னியர் சங்கத்தினர் 1987 செப்டம்பரில் பெரிய சாலை மறியலில் ஈடுபட்டார்கள். அப்போது தலித்கள் பெருமளவில் பாதிக்கப்பட்டனர். ஆலப்பாக்கம் என்ற ஒரு பெரிய கிராமம். முற்றிலுமாக கொளுத்தப்பட்ட அந்த கிராமத்திற்குள் நடந்து சென்ற அனுபவம் மறக்க இயலாது. 1500 வீடுகளுக்கு மேல் எரிக்கப்பட்டிருந்தன. வன்னியர்கள்தான் இதைச் செய்தார்கள். தலித்களுக்கும் வன்னியர்களுக்கும் இடையே பெரிய பகையை இந்தக் காலக் கட்டத்தில் தான் உருவானது. 1989ல் ராமதாஸ் வன்னியர் சங்கத்தை ஒரு அரசியல் கட்சியாக மாற்றுகிறார். பொதுச் செயலாளர் பதவி ஒரு தலித்துக்குத் தரப்படுகிறது. பாட்டாளி மக்கள் கட்சியைப் பல்வேறு ஜாதிகளின் கூட்டமைப்பு என்றுதான் சொல்ல வேண்டும். அப்போது என்னைப் போன்ற வர்களுக்கெல்லாம் என்ன தோன்றியது என்றால் ராமதாஸ் போன்றவர்கள் அரசியல் நிர்ப்பந்தத்திற்காக தலித்களின் பிரச்சனைகளைப் பேசினாலும், அது தலித்களின் மீதான கொடுமையை ஏதோ ஒரு விதத்தில் குறைக்கும் என்று நினைத்தோம். அந்த நேரத்தில் ராமதாஸை ஆதரித்தோம். ஆனால் இப்போது உண்மையான முகத்தைக் காட்டத் தொடங்கிவிட்டார் ராமதாஸ். முன்னர் தலித் ஆதரவாகப் பேசிக்கொண்டிருந்த சமயத்தில் சுயேச்சையான தலித் இயக்கம் எதுவும் வடமாவட்டத்தில் இல்லை. தலித்துக்கள் தனி அரசியல் சக்திகளாக வளரத் தொடங்கியதும் இனி அவர்கள் வாக்குகள் கிடைக்காது என்ற நிலையிலும், தலித்களை எதிர்த்தால்தான் வன்னியர் வாக்குகளைத் தக்க வைத்துக்கொள்ள முடியும் என்ற நிலையிலும் தன்னுடைய ஜாதி அரசியலை இன்று கையில் எடுத்துள்ளார். ராமதாஸோடு கொண்ட உறவில் அதிகம் பயனடைந்தது தலித்துக்களா ? ராமதாஸா ?

ராமதாஸ்தான் பயனடைந்தார். தலித்துகளுக்கு எந்த ஆதாயமும் இல்லை. 98 தேர்தலில் அதிமுக கூட்டணி மூலம் பாட்டாளிமக்கள் கட்சிக்கு நான்கு இடங்கள் கிடைத்தன என்றால் அதற்கு முக்கிய காரணம் தலித் ஒட்டுக்கள்தான். சொல்லப் போனால் ராமதாஸால் தலித்துக்களுக்கு மட்டுமல்ல வன்னிய மக்களுக்கே கூட எந்த உபயோகமும் கிடையாது.

ராமதாஸை நீங்கள் ஆதரித்த காலத்தில் அவருக்கு ஒரு சாதிய முகம் இல்லாமல் இருந்தது என்று சொல்ல வருகிறீர்களா ?

அதுதான் சொன்னேனே. ராமதாஸ் 'குடிசையைக் கொளுத்துகிற வனத் தூக்கில் போடு' என்றெல்லாம் பேசுகிறபோது கீழேயுள்ளவர்கள் தலித்துக்கு எதிராகச் செயல்பட முடியாதபடி ஒரு சூழல் உருவாகிறது. விரும்பியோ விரும்பாமலோ நாமெல்லாம் ஒன்றுதான் என்று அரசியலுக்காகவாவது சொல்ல வேண்டிய சூழல் உருவாகிவிடுகிறது. 87க்குப் பிறகு இப்போதுதானே கொளுத்துகிற வேலைகள் மீண்டும் ஆரம்பமாகியுள்ளன.

பாட்டாளி மக்கள் கட்சியுடனான இந்த அனுபவம் தலித் இயக்கங்கள் வருங்காலத்தில் வேறு கூட்டணிகளில் ஈடுபடுவது சம்பந்தமான பாடங்களைக் கொடுத்திருக்கிறதா ?

நிச்சயமாக... இனி யாரையும் நம்பிப் போக முடியாது என்பது நிரூபணமாகிவிட்டது. குறைந்தபட்சம், ஒரு பக்கவிளைவாக தலித்துக்கள் மீதான கொடுமை குறையும் என்று நினைத்தோம். இது தலித்களுக்கு ஒரு இழப்புதான். சொல்லப்போனால் சில தலித் அரசியல்வாதிகளுடன் சேர்ந்து செயலாற்றுவதும் ஒரு இழப்புதான். ஏனெனில் அவர்களுடைய சில செயல்பாடுகளுக்கு நாம் பொறுப்பாக வேண்டியிருக்கிறது. பெரியார் பொது வாழ்க்கையில் மாணம்

பார்க்கக்கூடாது என்று சொன்னது தான் நினைவுக்கு வருகிறது.

இன்று திராவிட அரசியலும் தலித் அரசியலும் நேர் எதிரானவையாக தமிழகத்தில் உருவெடுத்து வருகின்றன. ஆனால் தாழ்த்தப்பட்ட, ஒடுக்கப்பட்ட மக்களுக்கான போராட்டத்தில் பெரியாரின் பாத்திரத்தை நாம் குறைத்து மதிப்பிட முடியுமா ? இன்று தலித் அரசியல் பெரியாருக்கெதிராக நிறுத்தப்படுவதை எவ்வாறு புரிந்து கொள்வது ?

பெரியாரை இப்போதும் பேசுவருபவர்கள் தலித்துக்கள்தான். பெரி

காந்தியின் எளிமையை, அவர் அதிகாரத்தைக் கைப்பற்றிய விதத்தை அம்பேத்காரின் விமர்சனங்களைப் படித்த பின்பு நீங்கள் பேச வேண்டும். பொதுப்புத்தியில் பரவும் கதைகளின் அடிப்படையில் அவற்றால் உருவாகும் பிம்பங்களை முன்வைத்து நாம் பேச முடியாது. காந்தி ஆடையைக் குறைக்க எது காரணமோ அதுதான் அம்பேத்கர் கோட் அணிவதற்குமான காரணமும் ஆகும்.

யாரை முன்னிலைப்படுத்தாத ஒரே யொரு தலித் இயக்கத்தைக் கூட சுட்டிக்காட்ட முடியாது. ஆனால் அம்பேத்காரை முன்னிலைப்படுத்துகிற தலித் அல்லாதார் இயக்கம் ஏதாவது ஒன்றேனும் இருக்கிறதா ? பெரியார்முதல் ரஜினிகாந்த்வரை தலித்துக்களின் வீடுகளில் இடம் பெறாத படங்களே இல்லை. ஆனால் அம்பேத்கார் படம் மாட்டப்பட்டிருக்கும் தலித் அல்லாதவரின் வீட்டை எங்காவது பார்க்கிறீர்களா ?

அயோத்திதாச பண்டிதர்,

இரட்டை மலை சீனிவாசன், எம். சி. ராஜா போன்றவர்களுக்குப் பிறகு தலித் மக்கள் பெரியாரின் இயக்கத்தில் பெருமளவில் சேர்ந்துள்ளனர். பெரியார் சாதி ஒழிப்பைத் தொடர்ந்து வற்புறுத்தி வந்துள்ளார். ஆனால் அவரது தொண்டர்கள் விடாமல் சாதியைக் காப்பாற்றி வந்திருக்கிறார்கள். சாதி ஒழிப்புக் குறித்து பெரியார் பேசியவைகூட பிரக்ஞைபூர்வமாகப் பேசப்பட்டவையா என்ற ஐயம் உண்டாகிறது. தனது 85வது பிறந்த நாள் செய்தியாக அவர் சொன்னவற்றைப் பார்த்தால் நாம் வேறுவிதமாக எண்ணத் தோன்றுகிறது. “நமக்கு சமுதாய எதிரிகளாக நான்கு கூட்டங்கள் இருக்கின்றன - பார்ப்பனர்கள், நம்மில் கீழ்தர மக்கள், முஸ்லீம்கள், கிறிஸ்தவர்கள்” என பெரியார் அதில் குறிப்பிட்டிருக்கிறார். “நமது லட்சியங்கள் நிறைவேறுவதற்கு இந்த நான்கு

**நீதான் உலகிலேயே சிறந்த
படைப்பாளி எனச் சொல்லி
கோணங்கியை
ஒழித்துக்கட்டிவிட்டார்கள்.
பழையன கழிதலும்,
ஆனந்தாய் இரண்டு
நாவல்களுக்குப் பிறகு
சிவகாமீ நகர்ந்த தீசை
நம்பிக்கையளிப்பதாக
இல்லை.**

குழுவினர்களும் பெரும் கேடர்களாக இருக்கிறார்கள்” என்று கூறுகிறார். “இந்த நான்கு தரப்பினருக்கும் சமுதாயத்தைப் பற்றிக் கவலை கிடையாது” என்கிறார். “ஒரு கூட்டத்தினர் நம்முடைய இழிநிலை பற்றியும் ஏன் தங்களுடைய இழிநிலை பற்றியும் கூடக் கவலை இல்லாமல் சோறு - சீலை - காச ஆகிய மூன்றையே வாழ்க்கை லட்சியமாகக் கொண்டவர்கள்” என்று தலித் மக்களைக் குறிப்பிட்டுப் பேசியுள்ளார் பெரியார். இப்படிப் பேசுகிற ஒருத்தரின் மற்ற வார்த்தைகளை எப்படி நம்ப முடியும்? 1963ல் பெரியார் தனது பிறந்த நாளில் விடுத்த செய்தி இது. தலித்துக்கள் மீது அக்கறையும் அவர்களது வரலாறு பற்றிய அறிவும் கொண்ட ஒரு வரிடமிருந்து இத்தகைய வார்த்தைகள் வருமா என்று யோசித்துப் பாருங்கள்.

இன்று தலித் சிந்தனையாளர்களால் அயோத்திதாசரின் சிந்தனைகள் முன்னெடுக்கப்படுகின்றன. அதே சமயம் அயோத்திதாசர் திட்டமிட்டு மறைக்கப்பட்டார் என்ற குற்றச்சாட்டு எந்த அளவுக்கு சரியானது?

ஏன் மறைக்கப்பட்டார் என்று தான் கேட்கிறேன். திட்டமிட்டுச் செய்தார்களா இல்லையா என்பதல்ல முக்கியம். நீங்கள் ஏன் இப்போது புதுமைப்பித்தனைப் பற்றிப் பேசுகிறீர்கள்? நீங்கள் சொல்ல விரும்புகிற ஒன்றை உங்களுக்கு முன் ஒருவர் சொல்லியிருந்தால் அவரைப் பற்றிப் பேச வேண்டிய கடமை உங்களுக்கு இருக்கிறது. பெரியாரின் பார்ப்பன எதிர்ப்பு, ஆங்கில ஆதரவு, சுயராச்சிய எதிர்ப்பு, காங்கிரஸ் எதிர்ப்பு, இந்தி எதிர்ப்பு, மொழிச் சீர்திருத்த ஆர்வம் இவை எல்லாவற்றுக்கும் முன்னோடியாக இருந்தவர் அயோத்திதாசர் பண்டிதர். ஏழு ஆண்டுகள் தொடர்ச்சியாக தமிழன் பத்திரிகையை நடத்தியிருக்கிறார். தமிழ் பௌத்த மறுமலர்ச்சியின் தலைவராகத் திகழ்ந்திருக்கிறார். திருக்குறளை பதிப்பித்த எல்லீஸ் என்ற ஆங்கிலேயரிடம் 18ம் நூற்றாண்டில் திருக்குறளின் ஓலைச் சுவடியைக் கொடுத்தவர் அயோத்திதாசரின் தாத்தா கந்தசாமி என்பவராவார். தலித் மக்களுடைய அறிவுப் பாரம்பரியமும், போராட்ட வரலாறும் தொகுக்கப்பட்டாமல் கிடக்கின்றன. இவை பற்றி அறிந்திருந்தும் கூட அவர்கள் சோறு, சீலை, காச ஆகிய வற்றையே வாழ்க்கை லட்சியமாகக் கொண்டிருந்தார்கள் எனக் கேவலப் படுத்தி பேசுவது தலித் ஆதரவாளர் செய்யும் காரியமா?

சீர்காழியிலிருந்த கே.பி.எஸ்.மணி, சமீபத்தில் மூன்று தலித்துக்கள் படுகொலை செய்யப்பட்டார்களே அந்த புரியங்குடியைச் சேர்ந்த வடமாலை போன்ற தலித் சமூகத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் பெரியாரை நம்பி எவ்வளவோ உழைத்திருக்கிறார்கள். ஆனால் அவர்களுக்கான அங்கீகாரம் கிடைத்ததா?

சாதி ஒழிப்பு பற்றிய பெரியாரின் பேச்சுக்களை நாம் மரியாதையோடு சுட்டிக் காட்டுகிறோம். அதே நேரத்தில் பெரியாரின் காலத்தில் அவரது இயக்கத்துக்கு உள்ளேயும் வெளியேயுமிருந்த தாழ்த்தப்பட்ட சமூக முன்னோடிகளோடு பெரியார் கொண்டிருந்த உறவு எப்படியிருந்தது என்பதையும் நாம் ஆய்வு செய்தாக வேண்டும். அதைச் செய்தால்தான் மிகமோசமான தலித் விரோத அரசாக இன்றைய அரசு செயல்பட்டுவருவதன் காரணத்தை விளங்கிக் கொள்ள முடியும். திராவிட அரசியலுக்கும் தலித்தியத் திருகுமான உறவைப் பற்றி நாம் பேசும் போது, தலித்துக்களுக்கும் தமிழ் அடையாளத்திற்குமிடையிலான உறவைப் பற்றியும் நாம் பேசியாக வேண்டும். தலித்துகள் தமிழ் அடையாளத்தை எவ்வாறு எதிர்கொள்கிறார்கள்?

சாதிப்பற்றை மறைத்துக் கொள்ளவே பெரும்பாலும் இப்போது தமிழன் என்ற அடையாளம் பயன்படுத்தப்படுகிறது. ஆனையிறவில் புலிகள் பெற்ற வெற்றியைக் கொண்டாடுகிறவர்கள் அங்கே துன்பப்படும் தமிழ் மக்களுக்காக மனம் இரங்குபவர்கள் இங்கே கடலூர் மாவட்டத்தில் இருபது தலித்துக்கள் கொல்லப்பட்டது பற்றி வாய்திறப்பதில்லையே. வை.கோ.வை, ராமதாலை முன்னிலைப் படுத்தி அரசியல் செய்யும் தமிழ்த் தேசியவாதிகளைப் பார்க்கும் போதே அவர்கள் உருவாக்க நினைக்கும் தமிழ்த் தேசத்தின் தகுதி நமக்கு தெளிவாகிறதல்லவா? அயோத்திதாசர் குறித்த ‘தமிழன்’ இல்லை இது என நமக்குப் புரிந்து விடுகிறதில்லையா? தமிழன் என்ற அடையாளத்தை முன்வைத்து நடத்தப்படும் தேசிய இனப் போராட்டம் என்பது ஒரு புவியியல் பரப்பை உரிமை கோரி நடத்தப்படுவதாகும். ஆனால் தலித் மக்களின் விடுதலைப் போராட்டமோ சேரி என்கிற புவியியல் வரைமுறையை மறுத்து அதிலிருந்து விடுபடுவதற்காக நடக்கிற போராட்டமாகும். அடிப்படையில் இந்த இரு அடையாளங்களும் வேறு வேறானவை. இவை எதிர்கொள்ளும் எதிரிகளின் தன்மையால் ஒரு சில புள்ளிகளில் இவை சந்திக்க நேரலாம். ஆனால் ஒரு அடையாளத்தின் கீழ் மற்றதை வைத்து ஒரு போராட்டத்தை நடத்த முடியாது.

சுயராச்சியம் என்ற கோரிக்கையின் மீது அயோத்திதாசரும் அம்பேத்கரும் ஏன் கடுமையான விமர்சனங்கள் வைத்தார்களோ, கிராமப் பஞ்சாயத்துகள் முக்கியத்துவம் பெறுவதை எதனால் அம்பேத்கர் எதிர்த்தாரோ அதே காரணங்கள் தனித் தமிழ்நாடு போன்ற தேசிய இன விடுதலை கோரிக்கைகளுக்கும் பொருந்தும். தலித்துக்கள் ஒருபோதும் தனித் தமிழ்நாடு என்ற கோரிக்கையை ஆதரிக்க முடியாது. அம்பேத்கரின் சிந்தனைகள் மட்டுமல்ல மார்க்ஸின் சிந்தனைகளும் இந்த முடிவுக்குத்தான் நம்மைக் கொண்டு செல்கின்றன.

எல்லா தேசிய இனப் போராட்டங்களும் பாசிஸத்தை நோக்கியதாகத்தான் இருக்கும் என்று கருதுகிறீர்களா?

பாஸிஸம் பற்றி வந்திருக்கும் படைப்புகள் எல்லாமே ஜெர்மனி, இத்தாலியை அடிப்படையாக வைத்துத் தான் வந்திருக்கின்றன. அதிலும் கூட ஹிட்லர் குறித்துப் பேசப்பட்டது போல முசோலினியைப் பற்றிப் பேசப்படவில்லை. கிராமஸியின் ஆய்வினைப் புரிந்துகொள்ள முசோ

லினியைப் பற்றிப் படிப்பதும் அவசியம் என்று நினைக்கிறேன். வில்வெரம் ரெய்ச் தனது *Mass psychology of facism* நூலில் ரஷ்யா குறித்து சொல்லியிருப்பவையும் முக்கியமானவை. இந்த நாடுகளில் வெளிப்பட்டது போலத்தான் எல்லா நாடுகளிலும் பாசிசம் வரும் என்றில்லை. ஜனநாயக உரிமைகள் மறுக்கப்படுகிற, ராணுவமயப்படுத்தப்படுகிற, மையப்படுத்தப்பட்ட அதிகாரம் இருக்கிற நிலையே பாசிசம் என்று நம்பியிருந்தோம். இந்தியாவை எடுத்துக்கொண்டால் எம்ரஜென்ஸி நாட்களை நாம் பாசிசத் தாக்குதலாக எண்ணினோம். இந்துத்துவம் மாநில அடையாளங்களை அழிக்கும், தனித்துத்தான் நிற்கும் என்று நினைத்தோம். ஆனால் அது எல்லோரோடும் கைகொர்த்து நிற்கிறது. இதை நாம் எதிர்பார்த்திருக்கவில்லை. தமிழ்நாட்டில் பிஜேபியின் கிளையாக திமுகதானே செயல்பட்டுவருகிறது. சிதற அடிப்பதில் மட்டுமல்ல கும்பலாகச் சேர்ப்பதிலும் அதிகாரம் செயல்படுகிறது என ஃபூக்கோ சொன்னதையும், பேச்சை மறுப்பது மட்டுமல்ல அதை எல்லை யின்றிப் பெருக்குவதும் அதிகாரச் செயல்பாடுதான் என போத்ரியா சொன்னதையும்” இங்கு நினைவுபடுத்திப் பார்க்கலாம்.

II

தமிழில் தலித் படைப்பாளிகள் தங்கள் படைப்புக்களில் தமக்கான ஒரு புதிய மொழியைக் கண்டடைந்திருக்கிறார்களா?

தலித் பிரச்சனை singular ஆன ஒன்று. அதுபோலத்தான் தமிழ் இலக்கியமும். வழக்கமான விமர்சன அணுகு முறைகளால் அதனைக் கண்டு சொல்லமுடியாது. அண்ணாமலை நகர் பத்மினியின் வாக்குமூலத்தில் வெளிப்படும் மொழியின் பிரத்யேகக் கூறுகள் எவையென்று யாரேனும் பார்த்திருக்கிறோமா?

தலித் படைப்புகள் மீது பொறுப்பான ஆழமான விமர்சனங்கள் வைக்கப்படவேண்டும். எந்தவொரு படைப்பாளிக்கும் அவரது உலகம் விரிந்து சென்றுகொண்டேயிருக்க வேண்டும். பல விஷயங்களைப்பற்றி ஆழ்ந்த அறிவு இல்லாவிட்டாலும் அறிமுகமாவது இருக்க வேண்டும். மிகச் சிறந்த படைப்புகள் தலித் இளைஞர்களுக்கு இன்னமும் அறிமுகமாகவில்லை. ஆங்கிலத்தில் தேர்ச்சியில்லாதது பெரும் தடையாக உள்ளது. தீவிரமான அனுபவங்கள் இருந்தாலும் அதனை வெளிப்படுத்துகிற, படைப்பாக்குகிற முறைகளில் பெரும் குறைபாடு இருக்கிறது. ஈழத் தமிழர்

அயேர்த்தி தர்ஸர்

களில் பலருக்கு இலாபெல் அலண்டேயைவிடத் தீவிரமான அனுபவங்கள் நேர்ந்திருக்கும். ஆனால் “நமது ரகசியம்” போல ஒரு சிறுகதை ஏன் அவர்களிடமிருந்து வரவில்லை?

தலித்துக்களின் பால் கரிசனம் கொண்டவர்கள் அர்ப்பணிப்போடு செயல்பட முன் வரவேண்டும். அருந்திராய் தனது நாவலின் மலையாள உரிமையைத் தலித் சாஹித்ய அகாடமிக்கு கொடுத்திருக்கிறார். அந்த நாவலை உயர்ந்த கலைப்படைப்பாக நான் மதிக்கவில்லை. ஆனால் அவரது அந்தச் செயலைப் பாராட்டுகிறேன். மஹாஸ்வேதா தேவி குற்றப் பரம்பரை சாதிகளாக வைக்கப்பட்டிருந்த ஆதிவாசி மக்களுக்காகப் பாடுபட்டு வருகிறார். இங்கே யார் அப்படி இருக்கிறார்கள்? மராட்டிய தலித் இலக்கியத்தை ஆங்கிலத்தில் கொண்டு செல்ல என்னார் ஜெலியட், கெய்ஸ் ஓம்வெத் போன்றவர்கள் உள்ளனர். ஆனால் தமிழ் தலித் இலக்கியத்தை ஆங்கிலத்தில் அறிமுகம் செய்ய இண்டியன் லிட்டரேச்சர் பத்திரிகைக்கு வெங்கட் சாமிநாதன் அல்லவா கிடைத்தார். அவருக்காவது தனது தகுதியின்மை குறித்து உறுத்தல் இருந்ததா? இன்னமும் கூட விடியல் பதிப்பகத்தை விட்டால் தலித் படைப்புகளைப் பிரசுரிக்க யார் இருக்கிறார்கள்?

டானியலின் படைப்புகள் குறித்த உங்கள் அபிப்பிராயம் என்ன?

டானியல் நல்ல மனிதர். அவரது நோக்கங்களும் நல்லவை. பஞ்சமரை வாசித்த போது ஈழத்தமிழ் ஏற்படுத்திய தடைகளையும் மீறி ஒரு மின்னோட்டத்தை உணர்ந்தேன். அது

எனது அனுபவங்களை கிளறிவிட்டதால் ஏற்பட்டிருக்கலாம். டானியலின் நாவல்கள் குறித்து இன்றைய பின்னணியில் விமர்சனங்கள் வரவேண்டும்.

நம்பிக்கை தரக்கூடிய தலித் படைப்பாளிகளாக யாரையெல்லாம் கருதுகிறீர்கள்?

சுதாகர் கத்தக், பாமா, பாப்லோ அறிவுக்குயில், என்.டி.ராஜ்குமார், அறிவுமுகன், மதிவண்ணன், நடசிவக்குமார், தலையாரி, சுப்பையா, மதியமுகன், ஸ்ரீதர கணேசன், அழகிய பெரியவன், இமையம் என நிறைய பேர் எழுதி வருகிறார்கள். இவர்களில் பலர் நல்ல படைப்புக்களைத் தந்திருக்கிறார்கள். சுதாகர் கத்தக் தமிழில் பெரும்பாலான படைப்புகளை வாசித்திருக்கிறார். மொழியைப் பிரக்ஞைபூர்வமாகக் கையாளுகிறார். இமையத்தின் விவரணைகள் அழுத்தமானவையாக திருத்தமாக இருக்கின்றன. மொழியின் கச்சிதமும் நேர்ந்தியும் மட்டுமே படைப்பை உயிர்ப்புடன் வைத்திருக்க உதவிட முடியாது. சிவகாமியைப் பொறுத்த மட்டில் கோணங்கிக்கு நேர்ந்ததுதான் அவருக்கும் நடந்தது. நீதான் உலகிலேயே சிறந்த படைப்பாளி எனச் சொல்லிக் கோணங்கியை ஒழித்துக்கட்டிவிட்டார்கள். பழையன கழிதலும், ஆனந்தாயி இரண்டு நாவல்களுக்குப் பிறகு சிவகாமி நகர்ந்த திசை நம்பிக்கையளிப்பதாக இல்லை. என்.டி.ராஜ்குமார், மதிவண்ணன் ஆகியோரின் சில கவிதைகளைத் தமிழின் நல்ல கவிதைகளோடு வைத்துப் பேச முடியும்.

சமீபத்தில் இந்தியா டுடே கலந்துரையாடலில் நீங்கள் முன்வைத்த சில கருத்துக்களைப் பற்றிக் கேட்க விரும்புகிறேன். ஜெயமோகனின் சமீபத்திய நாவலான பின் தொடரும் நிழலின் குரல் பற்றி மிகவும் கடுமையாக விமர்சித்திருந்தீர்கள். மார்க்சியத்திற்கும் அதற்கும் சம்பந்தமில்லை என்று கூறியிருந்தீர்கள். எந்த அடிப்படையில் அப்படிக்கூறுகிறீர்கள்?

ரஷ்யாவில் நடந்தவை குறித்து நமக்கு எந்த அளவுக்குத் தெரியும்? குறைபட்ட தகவலறிவை வைத்துக் கொண்டு நாவல் எழுதக் கிளம்புவது எவ்வளவு பெரிய வேடிக்கை. ரஷ்யப் புரட்சி பற்றிய அறிமுகம் வேண்டுமானால் குறைந்தபட்சம் E.H.Carrன் நூல்களைப் படித்திருக்க வேண்டும். அங்கு நடந்த விவாதங்களை ஓரளவு தெரிந்துகொள்ள லெனினை, ட்ராஸ்கியை, ஸ்டாலினை, புகாரினைப் பற்றிப் படித்திருக்க வேண்டும்.

ஹெலன் சிலு Black Soil White Soil என்றொரு நாடகம் எழுதியிருக்க

கிறார். அகம்தோவாவை மையமாக வைத்து எழுதப்பட்டுள்ள அந்த நாடகத்துக்காக அவர் எவ்வளவு உழைத்திருக்கிறார். உறைபனியைக் கற்பனை செய்து கூடப் பார்க்க முடியாத ஒருவர் சைபீரியாவை மையமாக வைத்து எழுதுவேன் என்பது தமாஷ் அல்லாமல் வேறு என்ன?

நாம் ஸ்டாலினைப் பற்றியும் அதற்குப் பிந்தைய ரஷ்யாவைப் பற்றியும் அறிந்திருப்பவை மிகச் சொற்பமானவை. கே.ஜி.பி. எனக் கேள்விப்பட்டிருப்போம். அதற்கு எட்டு முறை பெயர் மாறியது நமக்குத் தெரியாது. பெரஸ்த்ராய்க்கா காலத்தில் நடந்தவை பற்றி நமக்குப் போதுமான தகவல்கள் இல்லை. 1917க்குப் பிறகு சுமார் 2000 எழுத்தாளர்கள் கைது செய்யப்பட்டதை, அதில் 1500பேர் வரைக் கொல்லப்பட்டதை நாம் கேள்விப்பட்டிருக்கிறோமா? கே. ஜி. பி. யின் கட்டுப்பாட்டில் முடக்கி வைக்கப்பட்டிருந்த கையெழுத்துப் படிக்கல் பல இன்று மீட்கப்பட்டுப் பிரசுரிக்கப்படுவதை அறிவோமா? ரஷ்யாவின் கலாச்சாரத்தில் கலந்திருந்த பல்வேறு பட்ட போக்குகளை நாம் அறிய மாட்டோம். அங்கு நடந்த விவாதங்களை நம் ஊரின் சங்கத் தொழில் கூட்டங்களோடு ஒப்பிட்டுப் புரிந்து கொள்ளக்கூடாது. அரசு உலர்ந்து உதிரும் என்ற லெனினைது நிலைப்பாட்டுக்குத் தூண்டுகோலாக இருந்தவன் புகாரின். தமிழ் நாட்டுத் தொழிற்சங்க வரலாறு கூடச் சரியாகத் தெரியாத ஒருவர் ரஷ்ய வரலாற்றைப்பற்றி நாவல் எழுத முற்படுவதை என்ன வென்று சொல்வது?

ஒரு நாவல் அதன் படைப்பாளியினுடைய திட்டமிட்ட நோக்கங்களின் அடிமையாக இருக்கக்கூடாது. அதன் பாத்திரங்கள் சுதந்திரமாக இயங்கி நாவல் உருப்பெற வேண்டும். ஒரு நல்ல நாவலில் படைப்பாளியானவன் ஒரு ஊடகமாக மாறிவிடுகிறான். மார்க்ரெட் தூரரின் *The Lover*ஐப் படித்துப் பாருங்கள். நீங்கள் நாவலின் சுழல் வட்டத்துக்கு உள்ளேயும் வெளியேயும் பயணம் செய்வீர்கள். அந்தக் கதையைச் சொல்வது யார் என்பதை நீங்கள் கண்டுபிடிப்பது எளிதல்ல. அங்குதான் மொழியின் ஆற்றல் முழுதாமாக வெளிப்படுகிறது. ஆனால் ஜெயமோகனின் நாவலில் ஒவ்வொரு வரியிலும் அவரது இனிப்பு பளிர்ட்டுக் கொண்டிருக்கிறது. ஒரு நாவலின் புற அம்சங்களைக் கூட கொண்டிருக்கவில்லை அது. கிசுகிசுக்களை மூலப்பொருளாகக் கொள்வது, பக்கங்களைக் கூட்ட மலிவான, எளிதான யுக்தி

களைக் கையாள்வது, இலக்கிய மதிப்புபெற சில பெயர்களை உபயோகித்துக்கொள்வது (சுந்தர ராமசாமி, கோவிந்தன், etc.) குமட்டலெடுக்க வைக்கும் அளவுக்கு துவேஷத்தோடு எழுதுவது - இப்படியான விஷயங்களில் சாரு நிவேதிதாவைக் காப்பியடித்திருக்கும் ஜெயமோகன் இந்த நாவலின் மூலம் தனக்கும் சாரு நிவேதிதாவுக்கும் பெரிய வித்தியாசம் கிடையாது என்பதை நிரூபித்திருக்கிறார்.

வன்முறை பற்றி அந்த நாவல் எழுட்டும் அறவியல் சார்ந்த கேள்விகள் உங்களுக்கு முக்கியமாகப்படவில்லையா?

இந்த மாதிரியான *External* கேள்விகளை நீங்கள் கேட்டுக் கொண்டேயிருக்கலாம். ஆனால் இந்த *text*க்கு அவ்வளவு முக்கியத்துவமும் மரியாதையும் தருமளவிற்கான தகுதியில்லை என்றே தோன்றுகிறது. பக்கம்பக்கமாக எழுதித் தள்ளுபவர்களைக் கண்டாலே பயமாக இருக்கிறது. அதற்கு எவ்வளவு கடின உழைப்புத் தேவை... உம்பர்த்தோ ஈக்கோவெல்லாம் எழுதுகிறார்... படைப்பைப் பார்த்தாலே தெரியும் அவர் எவ்வளவு உழைத்திருப்பார் என்பது. உண்மையிலேயே பிரமிப்பை ஏற்படுத்தும்.

ஜே.ஜே.சில குறிப்புகள் கூட மார்க்சியம் மீது விமர்சனம் வைத்த நாவல்தான். சுந்தர ராமசாமி, தான் உறுதியாக அறிந்தவற்றை மட்டுமே வைத்து எழுதியிருந்தார். அந்த வகையில் அவர் நேர்மையாகச் செயல்பட்டிருக்கிறார் என்று சொல்லலாம். அது போதுமானதா என்பது வேறு விஷயம். மேலும் ஜெயமோகனுடைய மார்க்சிய இயக்கத் தொடர்புகள் பற்றி எனக்குச் சந்தேகம் உண்டு. இதை வைத்துக்கொண்டே பயமுறுத்த முடிகிறது என்பதுதான் தமிழ்ச் சூழலின் அவலநிலை. இந்திரா பார்த்தசாரதி, ஜெயமோகன் நன்றாகப் படித்து எழுதியிருக்கிறார் என்று கூறுகிறார். ஆச்சரியமாக இருந்தது. அது அவரது போதாமையைக் காட்டுவதாகத்தான் இருக்கிறது. பின் நவீனத்துவம் பற்றி பெரிதாக எதுவும் தெரியாதவர்கள் கூட எங்கே நமது போதாமை வெளியே தெரிந்து விடுமோ என்று பயந்துகொண்டு சிலவற்றை மிகச் சிறந்த பின் நவீனத்துவப் படைப்புகள் என்று புகழ்ந்து கூறுவதன் மூலம் தமது இடங்களைத் தக்க வைத்துக் கொள்ள முயல்கிறார்களே அது போல்தான்.

ஜெயமோகன் ஒரு நல்ல சிறுகதை எழுத்தாளர்தான். அவரது நாவல்கள் என்னை அவ்வளவாகப் பாதிக்கவில்லை. *விஷ்ணுபுரம்* அப்படித்தான்.

பின் தொடரும் நிழலின் குரல் முழுமையாகப் பிடிக்கவேயில்லை. பாரபட்சமான அணுகுமுறை, தந்திரங்கள் முதலானவை ஒரு படைப்பாளிக்கு இருக்கக்கூடாது என்று நான் கருதுகிறேன். அவருடைய அணிச்சேர்க்கைகள், எல்லாவற்றைப் பற்றியும் பேசுவது இவை அச்சுறுத்தக் கூடியனவாக இருக்கின்றன. தன்னை முன்னிருத்தி தன்னை நிலைநிறுத்திக்கொள்ளப்பாடுபடும் படைப்பாளியீது எனக்கு மரியாதை கிடையாது. எவனொருவன் தன்னை அழித்துக்கொண்டு எழுத்தை முன்னிறுத்துகிறானோ அவனைத்தான் காலம் தக்க வைத்துக் கொள்கிறது.

இந்தியா டுடே விவாதத்தில் திராவிட இயக்கம் படைப்பாக்கத்திற்கு எதிரானது என்ற பொருள்பட பேசியிருக்கிறீர்கள். பாரதிதாசன் குறித்து உங்கள் மதிப்பீடு என்ன?

தலீத் பிரச்சனை *singular*

ஆன ஒன்று.

அதுபோலத்தான் தமிழ்

இலக்கியமும். வழக்கமான

விமர்சன

அணுகுமுறைகளால்

அதனைக் கண்டு

சொல்லமுடியாது.

அண்ணாமலைநகர்

பத்மினியின் வாக்குமூலத்தில்

வெளிப்படும் மொழியின்

பிரத்யேகக் கூறுகள்

எவையென்று யாரேனும்

பார்த்திருக்கிறோமா?

திராவிட இயக்கம் ஒரு *Grand narrative*ஐக் கட்டமைக்க முயன்றது. அத்தகைய முயற்சி படைப்பாக்கமனோநிலைக்கு உதவியாக இருக்க முடியாது. அதைத்தான் நான் அந்த விவாதத்தில் குறிப்பிட விரும்பினேன். பாரதிதாசன் நல்லதொரு திரைப்படப் பாடலாசிரியராக வந்திருக்க வேண்டியவர். *தலைவாரிப் பூச்சூட்டி* உன்னை என்ற பாடலையும் *துன்பம் நேர்கையில் யாழெடுத்து* என்ற பாடலையும் கேட்கும் தருணங்களில் இந்த ஆதங்கமே உண்டாகிறது. இந்த விஷயத்தில் பாரதிதாசனும் கண்ணதாசனும் இடம் மாறிப் போய்விட்டவர்கள்.

தமிழில் பரவலாகப் பேசப்பட்ட "ஆசிரியரின் மரணம்", "கட்டுடைப்பு", "மறுவாசிப்பு" போன்ற பதங்கள் பற்றிய உங்கள் புரிதல் என்ன?

Deconstruction குறித்து தெரிதா கூறுவனவற்றை அவரது நேர்காணல்களில் படிக்கலாம். அவரது *writing*

and Differenceஐப் படித்துப் பாருங்கள் அப்புறம் நீங்களே ஒரு முடிவுக்கு வந்துவிடுவீர்கள். ஹெலன் சிஸும் கட்டுரைத் தொகுப்புக்கு அவர் எழுதியுள்ள முன்னுரையை வாசியுங்கள். (The Death of the Author) என்பது குறித்து ரொலாண்ட் பார்த்ஸ் எழுதியதை இப்போதைய பின்நவீனத்துவ விமர்சகர்கள், மறந்திருப்பார்கள். ஒரு படைப்புக்கு ஆசிரியனை வழங்குவது அந்தப் படைப்புக்கு ஒரு எல்லையை விதிப்பதாகும் எனக் குறிப்பிடுகிறார் பார்த்ஸ். படைப்புக்கு அடியில் ஆசிரியனைக் கண்டுபிடிப்பதன் மூலம் அந்தப் படைப்பை விளக்கிவிட்டதாகக் கூறிக் கொள்ளும் விமர்சகனை பார்த்ஸ் கேலி செய்கிறார். தன்னை அழித்து மொழியைப் பேசவிடவேண்டும் எனவும் அதற்கான சிறந்த உதாரணம் மல்லார்மே என்றும் அவர் கூறுகிறார். அத்தகைய படைப்புகளில் விமர்சகன் பிரதிக்குக் கீழே உள்ள இருக்கிறது என ஊடுருவிப் பார்க்கக் கூடாது. அந்த மொழியின் வெளியில் பயணம் செய்ய வேண்டும்.

மொழி வெடித்து வெளியேறும் ஒரு இடைவெளியாகத் தன்னை ஹெலன் சிஸு குறிப்பிடுவதையும், மொழி தன்னை ஒரு ஊடகமாகக் கொண்டு கவிதையை எழுதிச் செல்வது பற்றி நெருடா சொல்வதையும் இங்கே நினைத்துப் பார்க்கலாம்.

தமிழில் உங்களை ஈர்த்த படைப்பாளிகள் யார்?

சுருக்கமான பட்டியலொன்றைப் போட்டுவிட முடியாத அளவுக்கு சாதனைகளைக் கொண்டது தமிழ் படைப்புலகம். தன்னையே கொல்லக் கூடிய படைப்புக்களை உருவாக்கிய புதுமைப்பித்தன், உலர்ந்த வார்த்தைகளால் ஆழங்களைத் தொட்ட ஜி. நா. கராஜன், வாசிப்பை சவாலாக மாற்றிய மௌனி... இப்படிச் சொல்லிக் கொண்டே போகலாம். இப்போது எழுதுபவர்களில் எக்பர்ட் சச்சிடானந்தம், வேல. ராமமூர்த்தி, தவிர்க்கவே முடியாத வண்ணநிலவன், அசோக மித்திரன், பாவனையற்ற சில கதைகளை உருவாக்கிய சூடாமணி, இந்து மதி, வாலந்தி; பாரதி தொடங்கி ஆத்மாநாம், பிரமிள், வில்வரத்தினம், சேரன், உரிய கவனிப்பைப் பெறாமல் போன பாவைச்சந்திரன், தொடர்ந்து எழுதியிருக்கலாமே என நான் ஆதங்கப்படும் ராசேந்திர சோழன், சில வரிகளுக்காக பூமா ஈஸ்வரமூர்த்தி, பதினைந்து வருடங்களுக்கு முன்பு மிகவும் ப்ரியத்திற்குரியவராக இருந்த ஆதவன், குறிப்பிட்டே ஆக வேண்டிய பூமணி, பா.செயப்பிர

காசம், மறுபதிப்பு வராதா என எதிர் பார்க்க வைக்கும் சம்பத்....

III

பி. யு. சி. எல். சம்பந்தமான உங்கள் அனுபவங்கள், போராட்டங்கள் இவை பற்றிச் சொல்லுங்கள்....

89ல் மக்கள் உரிமைக் கூட்டமைப்பு என ஒன்றைப் பாண்டிச்சேரியில் ஆரம்பித்தோம். அனுஉலை தடுப்பு இயக்கத்திற்கென தனித்தனியாக இருந்த அமைப்புகளை ஒருங்கிணைத்து அதை உருவாக்கினோம். பாண்டிச்சேரி பல்கலைக்கழகத்தின் துணைவேந்தராக வெங்கட சுப்பிரமணியன் இருந்தார். அவர்மீது ஊழல் குற்றச்சாட்டுகள் இருந்தன. ஆனால் அவருக்கு பதவி நீட்டிப்புத் தர முயற்சி நடந்தது. அதை நாங்கள் எதிர்த்தோம். மண்டல் கமிஷன் வந்தபோது இட ஒதுக்கீடு சம்பந்தமாக ஒரு சைக்கிள் பேரணி நடத்தினோம். 'ஷாசன்' என்றொரு ஏற்றுமதித் தொழில் நிறுவனம் இருந்தது. 350 பேர் பணிபுரிந்து வந்தனர். அந்தத் தொழிற்சாலையில் வாயுக் கசிவு ஏற்பட்டு 5 பேர் இறந்துவிட்டனர். நஷ்ட ஈடு சரிவரத் தரப்படவில்லை. அதோடு அந்தத் தொழிற்சாலைக்கு எதிரே ஒரு பள்ளிக்கூடம் இருந்தது. அங்கிருந்து வெளியேறும் புகை, குழந்தைகளின் நுரையீரலைப் பாதித்தது. எனவே அவர்களும் தொழிற்சாலைக்கு எதிராக போராடிக் கொண்டிருந்தார்கள். 5 பேர் இறந்ததும் நாங்கள் ஆலையை மூடிவிட வேண்டுமென்று அரசுக்கு நெருக்கடி தந்தோம். அதன்படி அந்த ஆலை தற்காலிகமாக சில மாதங்கள் மூடப்பட்டது. இறந்தவர்களின் குடும்பத்திற்கு நஷ்டஈடு கொடுத்த பின் ஆலை இயங்கத் தொடங்கியது. நாங்கள் சுற்றுச் சூழல் சம்பந்தமான விஷயங்களிலும் அப்போது அதிக கவனம் செலுத்தி வந்தோம். நிலத்தடி நீரைக் குறிப்பிட்ட அளவுக்கு மேல் கடற்கரைப் பகுதிகளில் உறிஞ்சக் கூடாது என்று ஒரு சட்டம் இருக்கிறது. ஒரு ரசாயனக் கம்பெனியினர் அளவுக்கதிகமான நிலத்தடி நீரைச் சட்டத்திற்குப் புறம்பாக உறிஞ்சி எடுத்துக்கொண்டிருந்தனர். அந்தக் கம்பெனியையும் எதிர்த்துப் போராடினோம். ஆனால் அவர்கள் மிகுந்த செல்வாக்கு உடையவர்களாக இருந்தனர். எங்களால் ஒன்றும் செய்ய முடியவில்லை. இரண்டு வருடங்கள் தொடர்ந்து சுற்றுச் சூழல் பிரச்சனைகளில் தீவிரமாகப் போராடி வந்தோம். அதனால் பாண்டிச்சேரி அரசாங்கம் புதிதாக ஆலைகள் எதையும் பெரிய அளவில் ஆரம்பிக்க அனுமதிக்கவில்லை.

92ல் பத்மினி கற்பழிப்பு சம்பவம் நடைபெற்றது. அவரது வாக்கு மூலத்தைக் கேசுட்களாகவும் புத்தகமாகவும் வெளியிட்டோம். சி.பி.எம். மாதர் சங்கத்தினரெல்லாம் அந்த வழக்கை எடுத்துக்கொண்டு பெரிய அளவில் வெற்றிகரமாக நடத்தினார்கள். அதற்கு அடுத்ததாக விஜயா என்னும் பழங்குடிப் பெண்ணைப் பாண்டிச்சேரியைச் சேர்ந்த ஆறு காவலர்கள் கற்பழித்த வழக்கை எடுத்துக் கொண்டோம். இப்போது தான் அந்த வழக்கு விசாரணை தொடங்கியிருக்கிறது.

அடுத்ததாக, காவல்நிலையத்தில் ஒருவர் கொல்லப்பட்ட வழக்கை எடுத்தோம். குடித்துவிட்டு இறந்து விட்டார் என்று ஃபைலை மூடிவிட்டிருந்தார்கள். ஆனால் உண்மையில் லாக் - அப்பில் அடித்துதான் கொன்றிருக்கிறார்கள். நாங்கள் பிரேதப் பரிசோதனையை மீண்டும் நடத்த வைத்தோம். அதில் அவர் அடித்துக் கொல்லப்பட்டிருந்தது தெரியவந்தது. மனித உரிமைகள் கமிஷன் அமைக்கப்பட்ட பின் நடந்த முதல் விசாரணை அது. 4, 5 மாதத்திற்கு முன்தான் இறந்தவரின் வீட்டாருக்கு இரண்டு லட்ச ரூபாய் நஷ்டஈடு கிடைத்தது. 98ல் ஒரு தலித் பையனையும் இதுபோல் கொன்றுவிட்டிருந்தனர். அதையும் எதிர்த்துப் போராடினோம். நாங்கள் லாக் - அப் கொலைகள் விஷயத்தில் போராட ஆரம்பித்த பிறகு கிட்டத்தட்ட 20 காவல்துறையினர் சஸ் பெண்ட் செய்யப்பட்டுள்ளார்கள். சந்தேகத்துக்கிடமான முறையில் மரணம் சம்பவித்திருந்தால் போஸ்ட் - மார்ட்டடத்தை வீடியோவில் பதிவு செய்ய வேண்டும் என்று சட்டம்

இருக்கிறது. அந்தச் சட்டத்தை எந்தக் காவல் நிலையத்திலும் பொதுவாகப் பின்பற்றுவதில்லை. ஆனால் பாண்டிச்சேரியில் அப்படி நடக்க நாங்கள் விடுவதில்லை. அதோடு அங்கிருக்கும் டாக்டர்களும் காவல் துறையினரின் தவறுக்குத் துணை போவதில்லை. முதலில் நடந்த லாக்-அப் கொலையைப் பரிசோதித்த மருத்துவர் காவல்துறையினர் சொன்னது போல் மது அருந்திக் கீழே விழுந்து இறந்துவிட்டார் என்று எழுதிக் கொடுத்திருந்தார். இரண்டாவது முறையாக நடந்த பிரேதப் பரிசோதனையில் அடித்துக் கொல்லப்பட்டிருந்த விஷயம் தெரியவந்தது. நாங்கள் அந்த மருத்துவரையும் - அவர் பெயர் சீனிவாசன் - குற்றவாளிகள் பட்டியலில் சேர்த்து விட்டிருந்தோம். அதனால் மனங்கலங்கி அவருக்குப் பைத்தியம் பிடித்துவிட்டதுபோல் ஆகிவிட்டார். நான்காவது மாடியில் இருந்து கீழே நின்று கொண்டிருந்த ஆம்புலன்ஸில் குதித்துவிட்டார். கை கால்கள் எல்லாம் முறிந்து போய்விட்டது. அதிலிருந்து எந்த மருத்துவரும் பொய்யான அறிக்கைகள் தருவது கிடையாது. பி.யு.சி. எல்.ன் தலையிட்டினால் நடந்த நல்ல விஷயம் இது என்று சொல்லலாம். பார்வதி ஷா வழக்கிலும் அப்படித்தான். கேலை வேறுவிதமாக முடித்திருப்பார்கள். நாங்கள் பத்தே பத்து பேர்தான் இருந்தோம். போய் சாலை மறியல் செய்தோம். பின் பல கட்சிகள் வந்தன. ஒரு கொலை சம்பந்தமாக பந்த் நடத்தப்பட்டது என்பது பாண்டிச்சேரி வரலாற்றிலேயே அதுதான் முதல் தடவை. கைது செய்யப்பட்ட இருவரையும் இதுவரை வெளியே விடவேயில்லை. பாதிக்கப்படுபவர்களுக்கும் எங்கள்மீது நம்பிக்கை ஏற்பட்டிருக்கிறது. குற்றம் செய்பவர்களுக்கு எந்தத் துறையைச் சார்ந்தவர்கள் என்றாலும் எங்களைப் பார்த்து ஒரு பயம் இருக்கிறது.

தீண்டாமைப் பிரச்சனையை சிவில் உரிமைகள் என்ற சட்டகத்துக்குள் கொண்டுவர நாங்கள் நடத்திய மாநாடு தூண்டுகோலாக இருந்தது. தடா சட்டத்தை எதிர்த்து மாநாடு நடத்தினோம். அதற்கு அடுத்ததாக நடத்திய முக்கிய மாநாடு மரண தண்டனை ஒழிப்புப் பற்றியது. அந்த மாநாட்டில் வாசிக்கப்பட்ட கட்டுரைகளைத் தொகுத்து ஒரு நூலாக வெளியிட்டோம்.

தலித்துகள் தொடர்பான பிரச்சனைகள், போராட்டங்கள் இவற்றை வெகுசன ஊடகங்கள் எவ்வாறு பதிவு செய்கின்றன? ஒரு களப்பணியாளர் என்ற முறையில் இது சம்பந்தமான உங்கள் அனுபவங்களைக் கூறுங்கள்.

சமீபத்தில் நடந்த ஒரு விஷயத்தைச் சொல்கிறேன். கடலூர் அருகே பண்டாரக்கோட்டை எனும் ஊர் இருக்கிறது. அங்கிருந்த அருந்ததியர் குடும்பத்தினர் இஸ்லாம் சமயத்திற்கு மதம் மாறப் போகிறார்கள் என்று தினமலரில் பெரிதாகச் செய்தி போட்டார்கள். துக்கள்கிலும் அது வந்தது. வாஸந்தி இந்தியா டுடேயில் எழுதினார். நாங்கள் ஒரு குழுவாக உண்மையைத் தெரிந்து கொள்ள பண்டாரக்கோட்டைக்குப் போனோம். உண்மையில் நடந்தது வேறு விஷயம். அங்கிருந்த அருந்ததியர் சாதிப் பெண் (பதினைந்து வயதிருக்கும்) ஒருத்தியை ஒரு பறையர் பையன் காதுவித்துத் திருமணம் செய்து கொண்டு விட்டிருக்கிறான். அந்தப் பையன் தஞ்சாவூருக்கு அருகில் கரும்பு வெட்டும் தொழில் செய்து வருபவன். பெண்ணின் வீட்டிலும் பையனின் வீட்டிலும் திருமணத்திற்குச் சம்மதிக்கவில்லை. எனவே அவர்கள் தனியாகப் பிரிந்துபோய் வாழ ஆரம்பித்தனர். பெண்ணின் சகோதரர் ஒருவர் லாரியில் க்ளீனராகப் பணிபுரிந்து வந்தார். அவரும், பையனின் சகோதரரும் நண்பர்கள். எனவே அவரிடம் போய் "என்ன, உன் தம்பி இப்படிச் செய்துவிட்டானே" என்று கேட்டிருக்கிறார். அது வாக்கு

வாதமாக வலுத்து விட்டிருக்கிறது. அந்த அசிங்கம் தாங்காமல் அந்தப் பெண்ணின் அண்ணன் மண்ணெண்ணெய் ஊற்றித் தீவைத்துக்கொண்டு இறந்துபோய்விட்டான். உடனே தற்கொலைக்குக் காரணம் அந்தப் பறையர் பையன்தான் என்று சொல்லி அவனைச் சிறையில் அடைத்துவிட்டார்கள். இதற்குப் பிறகுதான் பத்திரிகைக் காரர்கள் அங்கு போய்ச் சேருகிறார்கள். உடனே விஷயத்தைப் பெரிதாக்கி, பறையர்கள் அருந்ததியரைக் கொடுமைப்படுத்துகிறார்கள் அப்படி என்று பக்கம் பக்கமாக எழுதித் தள்ளிவிட்டார்கள். தங்களை மற்றவர்கள் கொடுமைப்படுத்துவதாகக் கூறும் பறையர்கள், அருந்ததியரை இழிவான வேலைகள் செய்யும்படி வற்புறுத்துகிறார்கள் என்று எழுதியிருந்தார்கள். உண்மையில் அப்படி நிர்ப்பந்தப்படுத்தும்படியாக சமூகப் பொருளாதார பலம் பறையர்களிடம் அங்கு இல்லவே இல்லை. இரண்டு சமூகத்துக்கும் இடையே அப்படி ஒன்றும் பகையோ வேறுபாடோ இல்லை. அருந்ததியர் அங்கு சிறு அளவில் இருப்பதால் ஒருவிதப் புறக்கணிப்பு இருக்கிறது அவ்வளவுதான். அதைப் பத்திரிகையினர் போட்டி போட்டுக்கொண்டு பெரிசுபடுத்திவிட்டனர். அதே நேரத்தில் நெல்லிக்குப்பம் இடைத்தேர்தலில் ஏராளமான முறைகேடுகள் நடந்தன. அந்தத் தொகுதியில் தாழ்த்தப்பட்டவர்களைப் பல ஊர்களில் ஓட்டுப் போடவே விடவில்லை. அதைப்பற்றியெல்லாம் பத்திரிகையில் ஒன்றுமே எழுதவில்லை.

சந்திப்பு: மனுஷ்ய புத்திரன்
தொகுப்பு: மகாதேவன்

தமிழவனின்

ஜி. கே. எழுதிய மர்ம நாவல்

மர்ம நாவல் என்ற முறையில் தமிழவனின் சாதனை என்று இந்த நாவலைச் சொல்ல முடியும் - ஞானி

நாவல் இன்றைய மதக்கலவரங்களை வைத்து அழித்தெழுதும் வரலாறாக புது வரலாற்றைப் பழம் வரலாற்றின் மாதிரியில் எழுதியிருக்கிறது... இந்தப் புதினத்தில் தமிழவன் என்ற கதைசொல்லியிடம் ஒருவித முதிர்ச்சி தென்படுகிறது. இது தமிழில் முக்கிய கவனிப்பைப் பெறும் - பேரா. நாச்சிமுத்து

இங்கே எல்லா சோதனை முயற்சிகளும் கொச்சைப்படுத்தப்பட்டு அதிகம் பேசப்படாமல் தடை போடப்படுகின்றன. இந்தப் புதினத்திற்கும் அது நிகழ்ந்து விடக்கூடாது - பேரா. க. பஞ்சாங்கம்

நாவலின் மர்மம் இறுதியில் துலங்குகிற போதும் மர்மங்களுக்கெல்லாம் மர்மமான மனித மனம் குறித்த ஆழமான கேள்வி ஒன்றை எழுப்ப இந்நூல் தவறவில்லை - செந்திரம் ஜெகதீஷ்

விலை ரூ. 85

வெளியீடு

பல்கலை பதிப்பகம்

36, தெற்கு சிவன் கோவில்தெரு

கோடம்பாக்கம்

சென்னை 600024

Adv

கவிதையும் கவிஞனும்

♦ ரமாகாந்த் ரத் ♦

நீண்ட காலமாய் நான் கவிதை எழுதிக் கொண்டிருந்தாலும்கூட ஒரு கவிதை எப்படி எழுதப்படுகி

றது என்பது பற்றி ஏதாவது எனக்குத் தெரியுமா என்று சந்தேகமாகவே இருக்கிறது. ஒரு சில கவிஞர்களே இதை அறிவார்கள் என்று உறுதியாகச் சொல்லலாம் - அவர்களிலும் ஒரு சிலர் கவிதையில் தங்களுக்குத் தெரியாதது எதுவுமில்லை என்பதில் திருப்தியடைந்திருக்கிறார்கள் என்றாலும் கூட! என்னைப் பொறுத்தவரை எப்போது எப்படி எழுதப்பட வேண்டுமென்பதை கவிதையே தீர்மானித்துக் கொள்கிறது என்றே நினைக்கிறேன். கவிஞனை ஒரு கருவியாகவே அது தேர்ந்தெடுத்துக் கொள்கிறது. எனவே, தானே கவிதையின் ஆசிரியன் என்கிற மாயையை கவிஞன் உதறித்தள்ள வேண்டும். அவன் செய்ய வேண்டியதெல்லாம் கவிதை இவ்வுலகில் இறங்கி வரும் தருணத்தில் அதைக் கை கொள்ளத் தவறிவிடாத ஒரு ஆயத்த நிலையில் இருப்பது தான்.

கவிஞன் கவிதையின் ஆசிரியன் இல்லை. என்பதை எந்தவொரு நிலையிலும் எளிதில் நிரூபிக்கமுடியும். அவன்தான் ஆசிரியன் என்றால் அவன் விரும்பும் போதெல்லாம் கவிதை எழுத அவனால் முடியவேண்டும். இது நடப்பதில்லை. மேலும் எப்போதெல்லாம் அவன் கவிதை எழுதுகிறானோ, எழுதி முடித்த பின்பு அக் கவிதை அவன் நினைத்ததிலிருந்து முற்றிலும் வேறானதாகவே இருக்கிறது. ஒரு கலைஞன் என்ற முறையில் அவன் ஒரு குயவனிலிருந்து அல்லது தச்சனிலிருந்து வேறுபடுகிறான். தாங்கள் உருவாக்க நினைப்பதை செய்து முடிப்பதில் அவர்களால் எப்போதும் வெற்றி பெற முடிகிறது. அவர்களின் படைப்புக்கு அவர்களால் நேர்மையுடன் உரிமை கோர முடிகிறது. ஆனால் கவிஞன் அவ்வாறில்லை. முன்னர் அறியாத ஒரு துடிப்புமிக்க யதார்த்தத்தின் கருவியாக மட்டுமே அவன் இருக்கிறான்.

கவிதையைத் தனது சாதனையாக நினைத்துக் கொண்டு கவிஞன் குதாகலிக்க முடியாமல் போவதற்கு மேலும் ஒரு காரணம் உண்டு. ஒவ்வொரு தொழிலிலும் வெற்றிக்கான சாத்தியங்கள் அதிகமென்றாலும், தோல்விக்கான சாத்தியங்களும் உண்டு. ஆனால் கவிதையைப் பொறுத்தவரை தோல்வி உத்தரவாதமானது. வெற்றி என்றால் எப்போதாவது வெகு சொற்பமாய் இருக்கலாம். உங்கள் அனுபவங்களை மிக நேர்மையுடன் அலசிப் பார்ப்பீர்களேயானால், நீங்கள் சொல்ல நினைத்ததில் மிக கொஞ்சமானதையே, பெரும்பாலும் உத்தேசித்த உணர்ச்சியின் ஒரு சிதைந்த பகுதியையே நீங்கள் சொல்ல முடிந்திருக்கும் என்பது உங்களுக்குத் தெரியும். உங்கள் கவிதையில் நீங்கள் விவரிக்க நினைத்த உணர்ச்சியின் பெரும் பகுதி தப்பிப் போயிருக்கும். இது எப்போதும் கவிஞனின் குற்றமாக இருக்காது. கவிஞனின் பல உணர்வு நிலைகளுக்கு மொழியினால் ஈடுகொடுக்க முடியாததால் அவற்றை விவரிக்கச் சொற்களை அவனால் கண்டுபிடிக்க முடிவதில்லை. அவன் கண்டெழுதும் சொற்கள் அவனது உணர்ச்சிகளை முழுமையாகவும் நம்பகத் தன்மையுடனும் வெளிக் கொணர முடிவதில்லை. மழை நாள் இரவொன்றில் ஒரு காட்டி னூடே நீங்கள் பயணம் செய்வதாய் கற்பனை செய்து கொள்ளுங்கள். காட்டில் மரங்களும் மலைகளும் இருக்கின்றன என்பதை நீங்கள் அறிவீர்கள். ஆனால் தகர்க்க முடியாத விரிந்த இருள் அவற்றைத் தழுவிடும். மழை பெய்யும் ஓசையை நீங்கள் கேட்கிறீர்கள். திசையெங்கும் காட்டின் மரங்களும் இலைகளும் மலைகளும் மண்ணும்

மழையில் நனைந்து கொண்டிருக்கின்றன என்பதை நீங்கள் அறிவீர்கள். இருளும் மழையும்

இரண்டறக் கலந்திருக்கின்றன. இப்போது இந்த மழை வெறும் மழையல்ல; இருள் வெறும் இருளல்ல. இவற்றோடு இணைந்து உங்களை நீங்கள் உணர்வது தவிர்க்க முடியாதது. இதை நீங்கள் முழுக்க அனுபவிக்கிறீர்கள். ஆனால் இந்த அனுபவத்தை அதன் எந்தப் பகுதியையும் இழந்து விடாது முழுமையாக விவரிக்கிற வார்த்தைகளை உங்களால் தேர்வு செய்து விட முடியுமா?

இவ்வாறு பல அனுபவங்கள் உள்ளன. ஒவ்வொரு விஷயத்திலும் உங்கள் அனுபவங்களுக்கான வார்த்தைகளைத் தெரிவு செய்ய நீங்கள் தவறிவிடுகிறீர்கள். இப்படியிருக்கும் போது கவிஞனால், தான் வெற்றி அடைந்துவிட்டதாய் எப்படிக்கூறிகொள்ள முடியும்? அவன் எழுத நினைத்த கவிதை பெரும்பாலும் எழுதப்படாமலே நின்று விடுகிறது.

இது கவிஞனின் விதி. அவன் உண்மையில் கவிஞனென்றால், கர்வமற்றவனென்றால் அவனது அனுபவம் தோல்வியான ஒன்றாகவே இருக்கும். சில காலங்களுக்குப் பிறகு ஒரு நல்ல கவிதையை எழுத முடியும் என்று எந்த நம்பிக்கையும் இல்லை. ஒரு அசலான கவிஞனுக்கு இந்த நம்பிக்கை வறட்சி என்பது தீர்வில்லாத, முடிவற்ற ஒரு அனுபவமாகும். அவன் தொடர்ந்து கவிதைகள் எழுதுகிறானென்றால் அதற்குக் காரணம் அவன் தளராத தைரியசாலி என்பதே! ஒருபோதும் வெற்றி கிடையாது என்று தெளிவாகத் தெரிந்திருந்தாலும் தோல்வி கண்டு துவளாதவன். இந்த தைரிய குணத்தை, துணிச்சலிலிருந்தும் அகந்தையிலிருந்தும் வேறுபடுத்திப் பார்க்கவேண்டும். துணிச்சலும் அகந்தையும் மிக்க ஒரு கவிஞன் தான் தோற்றுப்போவதை அறிவதில்லை. இதற்கு மாறாக அசலான கவிஞனே தன் தோல்வியை புரிந்துகொள்கிறான். இருப்பினும் கவிதையை அவனால் விட்டுவிட முடிவதில்லை. அவன் வாழ்வின் மிக முக்கியமான தவிர்க்க முடியாத ஒன்றாகவே அது ஆகிவிடுகிறது.

கவிஞனுக்கு முன்னுள்ள வாய்ப்புகள் தெளிவானவை. தன் கவிதையின் உள்ளீடற்ற தனத்தையும் சாதாரண தன்மையையும் அறிந்து கொள்ளாது, கவிஞன் என்கிற முகமுடியை அணிந்துகொண்டு முகமெங்கும் கர்வம் ஜொலிக்க, பிறரிடமிருந்து தான் வித்தியாசமானவன் என்கிற மிதப்போடு, தன்னைப் போல பிரபலமடையாத பிற கவிஞர்களிடமிருந்து தான் வேறுமாதிரியானவன் என்ற தலைநிமிர்வோடு உலகை வலம் வருவது ஒன்று; அல்லது நம்பிக்கை வறட்சியோடு முகம் முழுக்க கண்ணீரில் நனைந்து, தொடர்ந்து கவிதை எழுதிக் கொண்டிருப்பது. அவன் தொடர்ந்து கவிதையெழுதுவது, தன் அனுபவ முழுமையை விவரிக்கும் கவிதை யொன்றை என்றேனும் ஒரு நாள் எழுத முடியும் என்ற நம்பிக்கையால் அல்ல! தான் பொய்யானவன் இல்லை என்று தன்னைத்தானே சமாதானப்படுத்திக் கொள்ள வேறுவழியேதும் இல்லை என்பதனால்தான்! 'நான் சொல்ல நினைத்ததைச் சொல்லி விடுவேன்' என்று அவன் சொல்வதில் வெற்றி பெற முடியாமல் இருக்கலாம். ஆனால் அவன் நினைப்பிற்கும் அவனது கவிதைக்கும் உள்ள இடைவெளி என்பது, தான் கவிஞன் தான் என்று உறுதியாய் நினைத்துக் கொண்டிருக்கிற சந்தோஷமானவனின் கவிதைக்கும் நினைப்புக்கும் உள்ள இடைவெளியின் அளவிற்கு இருக்காது.

ஆங்கிலத்திலிருந்து : சூத்ரதாரி

மீனாட்சி அம்மன் கோயில் திருப்பணியாளர்கள்

தேவியின் திருப்பணியாளர்கள்

ஆசிரியர் : ச. ஜே. ஃபுல்லர்
தமிழில் : ச. நாகராஜ பிள்ளை
வெளியீடு : நூட்டார் வழக்காற்றியல்
ஆய்வு மையம்
தூய சவேரியார்
(தன்னாட்சி) கல்லூரி,
பாளையங்கோட்டை 627 002
பக்கம் : xxiv + 294; விலை ரூ.140 (1999)

ந. முருகேச பாண்டியன்

பன்னெடுங்காலமாக மனிதனுக்கும் சமூகத்திற்குமான நிறுவனமயப்பட்ட தொடர்பில் கோயில் முக்கிய இடம் வகிக்கிறது. இயற்கையின் புரியாத புதிர்களும் தொன்மங்களும் அதியற்புதப் புனைவுகளும் மிக்க கடவுள்களை ஆகம அடிப்படையில் கோயிலில் நிலை நிறுத்திப் பிரமாண்டமான ஒரு நிறுவனமாக வளர்த்தெடுத்தது சமய வரலாற்றில் பெரும் திருப்புமுனை. அரசர்கள், நிலக்கிழார்களின் ஆதரவின் கீழ் செழித்து வளர்ந்த கோயிலில், கடவுளுக்கு மிகவும் நெருக்கமானவர்கள், தூய்மையானவர்கள் என்று தாமே கூறிக் கொண்டு ஆதிக்கம் செலுத்திய வைதீக இந்து சமயத்தைச் சார்ந்த பிராமணர்கள் அல்லது பூசகர்கள் நிலை குறித்த ஆய்வு, மானுடவியல் நோக்கில் இன்றியமையாதது. சமயத்தளையில் கட்டுண்டு கிடக்கும் மனிதனைப் புரிந்துகொள்ள இத்தகைய ஆய்வுகள் உதவுகின்றன.

கோயில் என்பது வானாவிய கோபுரங்கள், மாபெரும் கட்டடங்கள், சிலைகள், வாகனங்கள், நகைகள், பூசைப் பொருட்கள் மட்டுமல்ல. கோயிலில் பணியாற்றும் ஊழியர்களும் கோயில் சார்ந்த சொத்துகளும் நிலங்களும் முக்கியமானவை. இணையகங்களின் காலகட்டத்திலும் பிறப்பிடைப்படையில்லாத கோயிலில் பூசை செய்யும் பூசகர்களின் தகுதி நிர்ணயம் செய்யப்படுகிறது. (அரசு பணி பெற பின்பற்றப்படும் சமூகநீதி இங்கு ஒப்பிடத்தக்கது.) ஆகம விதிகளின்படி சடங்கு சம்பிரதாயங்களூடன் கோயில்களில் செய்யப்படும் செயற்பாடுகள் இன்றும் பிராமணர்கள், உயர்சாதி இந்துகளின் கட்டுப்பாட்டில் தான் உள்ளன. கோயில்களில் பிரதானமாக உள்ள தெய்வச் சிலைகளின் வழிபாட்டில் நாளும் ஈடுபடும் பூசகர்களின் இன்றைய நிலை பற்றிய ஆய்வுகள் தமிழில் மிகக்குறைவு. இந்நிலையில் இங்கிலாந்து நாட்டைச் சார்ந்த ஆய்வாளர் சி. ஜே. ஃபுல்லர், மதுரையிலுள்ள மீனாட்சியம்மன் கோயிலில் பூசை செய்யும் பூசகர்கள் பற்றி ஆய்வு செய்து புதிய தரவுகளையும் தகவல்களையும் பூசகர்கள், வினையாளர்கள், நிர்வாகத்தினர் என மூன்று பெரும் பிரிவுகளாகப் பகுத்துள்ளார்.

பூசகராகப் பணியாற்றும் பிராமணர்களில் ஒரு பிரிவினர் குறித்து பல்வேறு சமூக மதிப்பீடுகள் உள்ளன. கடவுளுக்கு நெருக்கமானவர்கள், தூய்மையானவர்கள், புனிதம் மிக்கவர்கள், வணங்குதலுக்குரியவர்கள், கடவுளின் பெயரைச் சொல்லி ஏமாற்றுபவர்கள், கோயில் சொத்தைத் தின்பவர்கள், பக்தர்களைப் பயமுறுத்தி பணம் வசூலிப்பவர்கள்... இப்படிப் பலவிதமான மதிப்பீடுகள். ஆனால் பூசகர்கள் தமது பணி குறித்துக் கொண்டுள்ள கருத்து நமக்கு அதிர்ச்சியூட்டுவதாக உள்ளது.

பூசகர்கள் பக்தர்களிடம் அன்போடும் பண்போடும் நடந்து கொள்வதில்லை... பூசகர்கள் நான் வழிபாடும் இதரச் சடங்குகளும், கவனமில்லாமலும், தெரிந்தே தவறுதலாகவும் செய்கின்றனர். இதற்குக் காரணம் பக்தர்கள் அவர்கள் மீது கொண்டுள்ளதாகக் கருதப்படும் வெறுப்பு என்று அவர்கள் கூறுகின்றனர்.

பூசகர்கள் - பக்தர்கள் தொடர்பில் தோன்றியுள்ள முரணும் அதற்கான காரணங்களும் சமூகவியல் நோக்கில் ஆராயும் போது புதிய தகவல்கள் கிட்டும். ஆகம நெறியிலமைந்த கோயில்களில் இறை வழிபாடு செய்யும் பிராமணர்களில் ஒரு பிரிவினரான ஆதிசைவர்கள், ஒப்பீட்டளவில் பிற பிராமணர்களை விட தாழ்ந்தவராகக் கருதப்படுகின்றனர் என்ற தகவல் பலருக்கும் வியப்பைத் தரக்கூடியது. பிராமணர்களின் வீட்டுக் காரியங்களையும் சடங்குகளையும் செய்யும் சாஸ்திரிகளை விட பூசகர்கள் சமூக மதிப்பீட்டில் தாழ்ந்துள்ளனர். பூசகர்களுக்கும் பிற பிராமணர்களுக்கும் இடையில் கொள்வினை கொடுப்பினை கிடையாதென்ற தகவலும் புதியதாகும். ஆகம நெறிப்படி சிவனை மட்டும் போற்றும் பூசகர்கள், துறவிகளையும் பிராமணக் குருக்களையும் நம்புவது கிடையாது. வேதம் கற்ற பிராமணர்கள் பூசகர்களைத் தாழ்வாக மதிக்கின்றனர் என்று ஃபுல்லர் முதன்மைப்படுத்தும் கருதுகோளில் ஓரளவு உண்மை உள்ளது. கோயில் பூசகர்களை 'மத்தியானப் பறையர்கள்' என தங்களுக்குள் பிராமணர்கள் பேசிக் கொள்கின்றனர். இவ்வாறு பூசகர்களின் சமூக மதிப்பீடு ஒப்பீட்டு நிலையில் தாழ்வாக இருப்பதற்கான காரணத்தை வைதீக இந்து சமயம் கட்டிக்காக்கும் வர்ணாசிரம முறையிலிருந்துதான் கண்டறிய வேண்டியுள்ளது. மனிதர்களைப் பிறப்பு அடிப்படையில் நான்கு பிரிவுகளாகப் பிரித்து, அவற்றுக்குள் பல்வேறு உட்பிரிவுகளை ஏற்படுத்தி ஏற்றத் தாழ்வைக் கற்பிக்கும் பார்ப்பனியத்தின் இன்னொரு வெளிப்பாடுதான் இது. இன்னும் ஆழமாகப் பார்த்தால் அரசனின் அதிகாரிகளாகவும் நிலக்கிழார்களாகவும் வாழும் பிராமணர்களுக்கும் கோயில் வருமானத்தை மட்டும் நம்பி வாழும் பிராமணர்களுக்குமிடையில் முரண்பாடு இருப்பது இயற்கையே.

மீனாட்சியம்மன் கோயிலில் பணிபுரியும் 56 குடும்பங்களைச் சார்ந்த பூசகர்கள். விக்கிரம பாண்டியர் வழியினர், குலசேகரர் வழியினர் என்ற இரு பெரும் பிரிவினர் என வரையறுக்கும் ஃபுல்லர், கோயில் உரிமைக்காக அவ்விரு பிரிவினரும் தொடர்ந்து மோதிக் கொண்ட தகவல்களை நணுக்கமாக விளக்கியுள்ளார். அரசு ஆவணங்கள், பழைய இதழ்கள், கள ஆய்வுகள், நூல்கள் மூலம் திரட்டப்பட்ட தரவுகளைத் தொகுத்து நணுகி ஆராய்ந்து அரிய தகவல்களை வெளிப்படுத்திய முறையானது இது போன்ற ஆய்விற்கு முன்மாதிரியாக விளங்குகின்றது. ஃபுல்லரின் அறிவுத்திறனும் கடும உழைப்பும் பாராட்டப்பட வேண்டியனவாகும்.

இறைவழிபாட்டில் விக்கிரம பாண்டிய வம்சாவளியினருக்கு முன்னுரிமையும் முதல்நிலையும், குலசேகர வம்சாவளியினருக்கு இரண்டாம் நிலையும் தரப்பட்டுள்ளன. குலசேகர வழியில் வந்த பூசகர்கள் மீனாட்சி, சொக்கநாதர் சிலைகளைத் தொடரலே தீட்டாக்கி விடுமென்று விக்கிரம பாண்டிய வழி பூசகர்கள் கருதுகின்றனர். கோயிலுக்குள் தமது ஆளுமையை அதிகாரத்தினையும் தக்க வைத்துக்கொள்வதற்காகத் 'தூய்மை - தீட்டு' கருத்தினை விக்கிரம பாண்டிய வழி பூசகர்கள் முன் வைத்தாலும், சாதிய அடுக்கில் உயர்வு - தாழ்வு கற்பிக்கும் வைதீக இந்து சமயத்தின் கோர வெளிப்பாடு ஒவ்வொரு புள்ளியிலும் ஆழமாகச் செயற்படுவதை அறிய முடிகிறது.

பூசகர்கள், கோயில் பணி குறித்துத் தளர்ச்சியான மன நிலையுடன் இருப்பதற்கு ஃபுல்லர் கூறும் காரணம் இன்னும் ஆய்வுக்குரியது. மன்னர்களின் எதேச்சாதிகார ஆட்சியில் பூசகர்கள் செல்வச் செழிப்புடன் வாழ்ந்திருக்கலாம். அன்றைய காலகட்டத்தில் 'தூய்மை' கருத்தினைத் தீவிரத்துடன் பின்பற்றிய பூசகர்கள், மக்களை ஒதுக்கியதுடன் தாங்களாக ஒதுங்கியும் வாழ்ந்து வாழ்ந்தனர். பூசகர்களுக்கும் விளிம்புநிலை மனிதர்களுக்குமான உறவானது இல்லைவென்று கூறிவிடும் நிலையிலே இருந்தது. இருபதாம் நூற்றாண்டில் பரவிய அரசியல், சமுதாய இயக்கங்களின் புரட்சிகரமான கருத்துகள் மக்களின் சிந்தனையில் பெரும் மாற்றத்தைத் தோற்றுவித்தது. பக்தர்கள் கூட கோயில் நிலங்களை சொந்தமாக்கிக் கொண்டதும் கோயில் வாரத்தைத் தராத நிலையும் ஏற்பட்டது. எல்லாம் வணிக ரீதியில் மாறும் வேளையில் கோயிலும் வணிக மயமாகிவிட்டது. கோயிலில் விளக்கெரிக்க வேண்டி பூசகர்களுக்குத் தரும் எண்ணெயில்கூட நிர்வாகம் பச்சைக்

கற்பூரம் கலக்குமளவு ஊழல் ஏற்பட்டுள்ளது. பூசகர்களும் தமது உரிமையை நிலைநாட்ட கோயில் நிர்வாகம், அரசாங்கத்தை எதிர்த்து நீதிமன்றங்களில் தொடர்ந்து வழக்குத் தொடுக்குமளவு நிலைமை மாறியுள்ளது. கோயிலுக்கும் சமூகத்திற்குமான இடைவெளி விரிவடையும்போது, பூசகர்களின் மதிப்பானது தாழ்வடைவது தவிர்க்கவியலாதது. மேலும் பல பிராமணர்கள் உயர்கல்வி கற்று அரசு பணிகளில் உயர் அதிகாரிகளாகவும் மேலைநாடுகளில் வசதி வாய்ப்புடனும் வாழ்கின்றனர். வெளவால் நெடியடிக்கும் வெக்கையனை காப்ப கிரகத்தில் வேர்த்து வடிய பணியாற்றும் கோயில் பூசகர்களின் பொருளியல்நிலை ஒப்பீட்டளவில் உற்சாகம் தருவதாக இல்லை. ஆகம், வேத சாஸ்திரம் கற்ற யாரும் பூசகராகலாம், தமிழ் வழிபாடு போன்ற தமிழ்நாடு அரசின் புதிய சட்டங்கள் பூசகர்களின் மரபு வழிப்பட்ட மனநிலையைச் சிதைக்கின்றன. சுயமரியாதை இயக்கம், திராவிட இயக்கம் போன்றவற்றின் தொடர்ந்த சீர்திருத்தம், நாத்திகம் பற்றிய பிரச்சாரங்கள் கோயில்களில் பிராமணர்களின் ஆளுமையைச் சிதைத்து விட்டன. ஃபுல்லர் இவை போன்ற தமிழ்ச் சூழலின் தனிப்பட்ட அம்சங்களை அழுத்தமாக தனது ஆய்வில் குறிப்பிட்டாதது குறையாகும்.

மீனாட்சி கோயிலில் 1939 ஜூலை 8ஆம் நாளில் தலித்துகள், நாடார்கள் கோயில் நிர்வாக அதிகாரியான நாயுடுவின் ஆதரவுடன் நுழைந்தனர். இதில் பூசகர்களின் உரிமை பாதிக்கப்படவில்லையென்றும், ஆகம் விதிக்கு முரணானது என்று 'சுத்தீகரணச் சடங்கு' செய்ய வேண்டுமெனக் கோயிலைப் பூட்டினர். இது தொடர்பாகப் பூசகர்களுக்கும் கோயில் நிர்வாகத்தினருக்குமிடையிலான நீதிமன்ற வழக்குகள் விரிவானவை. வேறுவழியில்லாமல் 1945இல் பூசகர்கள் மீண்டும் பணிக்குத் திரும்பினாலும், நிர்வாகத்திற்கு ஒத்துழைப்பு நல்கிய பூசகர் சந்துவின் குடும்பத்தை ஒதுக்குவது இன்றுவரை தொடர்கிறது. கோயிலுக்குள் தலித், நாடார் நுழைய எதிர்ப்புத் தெரிவிக்கும் பூசகர்கள் ஐரோப்பிய அதிகாரிகள் கோயிலுக்குள் நுழைந்த போது வரவேற்றுள்ளனர். சாதிய அடுக்கில் ஏற்றத்தாழ்வ கற்பிக்கும் இந்துத்துவம், அதிகாரத்துவத்தில் அடங்கி போய்விட்டது வரலாற்றுச் செய்தியாகும்.

கோயில் திருவிழாக்களில் நடைபெறும் உற்சவ சடங்குகளை நாடகம் என மொழிபெயர்த்திருப்பது ஏற்புடையதன்று. வைபவம், நிகழ்ச்சி, சடங்கு எண் ஏதாவது ஒரு சொல்லைப் பயன்படுத்தியிருக்க வேண்டும். 'நாடகம்' என்பது தவறான புரிதலுக்கு வழி வகுக்கிறது.

கோயில் திருப்பணியாளர்கள் பற்றிய ஆய்வில் பல்வேறு புதிய தகவல்களைத் திரட்டித் தந்துள்ள ஃபுல்லரின் ஆய்வானது, நமது நாட்டுப்புறவியல் ஆய்வாளர்களுக்கு முன் மாதிரியாக உள்ளது. வைதீக இந்து சமயத்தின் ஆழமான பாதிப்புக்களையும், அது சமுதாயத்தில் தோற்றுவித்த எதிர்மறையான விளைவுகளையும் சான்றுகளுடன் பொருத்தி ஆராயும் முயற்சியைப் ஃபுல்லர் மேற்கொண்டிருந்தால், பூசகர் பற்றிய மதிப்பீட்டில் புதிய போக்குகள் வெளிப்பட்டிருக்கும். எனினும் ஃபுல்லரின் ஆய்வை அடிப்படையாகக் கொண்டு இன்னும் நாம் செய்ய வேண்டிய பணிகள் நிரம்ப உள்ளன என்று சுட்டுவதே இந்நூலின் சிறப்பாகும். ■

பண்பாட்டு அடையாளம் போராட்டங்கள்

ஒரு குறிப்பிட்ட சமூக அமைப்பில் உருவாகும் Dominant groups தன் ஆதிக்கத்தை நிலைநிறுத்தும் வழி முறைகளில் ஒன்றாகப் பயன்படுத்தும் பண்பாட்டு மேலாண்மையையும் அதை எதிர்த்துப் போராடும் அடித்தள மக்கள் பற்றியும் தக்க சான்றுடன் எடுத்துரைக்கும் நூல்

விசை வெளியீடு

அஞ்சல் பெட்டி எண் 50
சிப்காட், ஓசூர் 635 126

தலித் மொழியுடன் தலித் கவிதைகள்

ஓடக்கு (கவிதைகள்)

ஆசிரியர் : என்.டி. ராஜ்குமார்

வெளியீடு : கலை இலக்கியப் பெருமன்றம்
1, திருநாவுக்கரசு தெரு
திருவண்ணாமலை 606 601

பக்கம் : 72 ; விலை : ரூ.20 (1999)

லக்ஷ்மி மணிவண்ணன்

என்.டி. ராஜ்குமாரின் 'ஓடக்கு' கவிதைத் தொகுப்பைப் படித்ததும் எனக்கு உற்சாகம் ஏற்பட்டது. சமீபத்தில் கவிதைத் தொகுப்புகளை முன்னிட்டு இத்தகைய உற்சாகம் ஏற்பட்டதில்லை. அதற்கு காரணமாக எனக்குத் தோன்றிய விஷயங்களில் ஒன்று தமிழில் கவிதைகள் எழுதப்பட்டு வரும் பொது மொழிக்கு முற்றிலும் மாறுபட்ட மொழியில் இவரது கவிதைகள் இயங்குகிறது என்பது. மற்றொன்று தனது கவிதைக்குரிய தனி பண்பாட்டை இவரது கவிதைகள் பேணுகின்றன என்பது தமிழில் கவிதை எழுதுகிற பலரும் பொது மொழி ஒன்றில் தனியான ரீதம் ஒன்றை பயிற்சி செய்பவர்களாக உள்ளனர். வேட்டைக்குச் செல்பவன் குறிப்பிட்ட ஒரு சிறிய பறவையை மட்டும் குறிவைத்து அடிப்பது போல. வேறு எந்த திசையும் அவர்களது குறியாக இல்லை. இதனை ஒரு குறைபாடாகவே எண்ணுகிறேன். இதற்கு மாற்றாக என்.டி. ராஜ்குமாரின் கவிதைகள் கவிதைக்குரிய தனித்துவமான பண்பாட்டோடு காணப்படுகின்றன. தனி பண்பாடு என்பதை இனவரைவியல் கோட்பாட்டோடு இணைத்து நான் புரிந்து கொள்ளவில்லை. இனவரைவியல் கோட்பாட்டாளர்களுக்கு தங்கள் கோட்பாட்டை நிறுவவதற்கு தோதான பல விஷயங்களை இவரது கவிதைகளில் உள்ளன. ஆனால் அந்த காரணங்களை முன்னிட்டு நான் இவரது கவிதைகளை முக்கியமானதாகக் கருதவில்லை.

இத்தகைய தனித்த பண்பாட்டைக் கொண்டு கவிதை மொழியை உருவாக்குபவர்கள் என்று ஏற்கனவே கலாப்பரியாவையும், விக்கிரமதித்தனையும் சொல்லலாம். பழமலயிடம் வட்டாரவழக்கு தனித்த பண்பாட்டையும் உருவாக்காமல் கவிதை மொழியையும் உருவாக்காமல் அவரது பகுத்தறிவிற்கும் தர்க்கத்திற்கும் இசைந்தவையாக மாறிவிட்டன. கலாப்பரியா, விக்கிரமதித்தன் ஆகியோரது கவிதைகள் தனிப் பண்பாட்டைக் கொண்டவையாகத் தோன்றினாலும் அவை பொதுப்பண்பாட்டோடு இசைவு கொண்டு இருப்பதையும் காண முடியும். ஆனால் என்.டி. ராஜ்குமாரின் கவிதைகளில் தனித்த பண்பாடு என்பது அடித்தட்டு மக்களின் வாழ்நிலை யோடும், மனநோயோடும் இசைந்து தனது கவிதை மொழியை வெளிப்படுத்துகின்றன. என்.டி. ராஜ்குமார் தனது ஆசிரியர்களிடமிருந்து கற்றுக்கொண்ட தர்க்கங்கள் சில கவிதைகளில் துருத்திக்கொண்டு நிற்பதை தவிர்ந்துவிட்டு பார்த்தால் இவரது கவிதைகளில் தர்க்கமற்ற மொழியும், பகுத்தறிவுக்குள் அடைபடாத மொழியையும் கூடிவந்திருப்பதை வாசகன் உணர முடியும். விக்கிரமதித்தன் கவிதைகளில் அம்மன்களும், கடவுள்களும் தங்கள் ரூபத்திலேயே வந்து செல்கின்றனர். ஆனால் என்.டி. ராஜ்குமாரின் கவிதைகளில் பேய்கள், தெய்வங்கள் எல்லாமே மனிதர்களின் மனோபாவங்களாக செயல்படுகின்றன.

தமிழ் கவிதைகள் தொடர்பாக தமிழில் சொல்லப்பட்டிருக்கும் விவாதங்களை என்.டி. ராஜ்குமாரின் கவிதைகள் கலைக்கின்றன. தனது கவிதை மொழியின் மூலம் இவர் குட்டிக்கதைகளைச் சொல்லும் போதும், வாய் வழிக் கதைகளை அப்படியே சொல்லும் போதும் கூட கவிதைகள் தங்களைக் காப்பாற்றிக் கொள்கின்றன. தமிழ் கவிதை விவாதத்தில் கவிதைகள் சொற்சிக்கனத்தோடு கச்சிதமாக இருக்க வேண்டும், கதைகளைச் சொல்லக்கூடாது போன்ற கருத்துக்களை என்.டி. ராஜ்குமாரின் கவிதைகள் முற்றிலுமாக புறக்கணிக்கின்றன.

தலித் மற்றும் பிற்படுத்தப்பட்ட அடித்தட்டு மக்களின் வாழ்க்கை மத்தியதர வர்க்க சீர்த்திருத்தப்பட்ட பகுத்தறிவால் தூழப்பட்ட பொதுமொழி மூலம் புரிந்து கொள்ளும்படியான தில்லை. உடல், மன வியாதிகளின் மூலம் உருவாகும் மொழியே அவர்கள் வாழும் கலாச்சாரமாக உள்ளது. அரசியல் நோக்கங்களுக்காக கட்டமைக்கப்படும் அவர்களது வாழ்வு என்பது சிக்கலற்றதும் தெளிவானதுமாக உள்ளது. இந்த தெளிவை மறு தலித்க்கும் விதத்தில் அவர்களின் வாழ்வின் சாராம்சத்திற்குள் நுழையும் மொழி மூலமே அவர்களது வாழ்வை அணுக முடியும். இதற்கான எத்தனிப்பை என்.டி. ராஜ்குமாரின் கவிதைகள் கொண்டுள்ளன.

அவள் எனக்கு பசி தீர்த்தவள் / நீ காமம் தீர்த்தவள் / எருமை போல வளர்ந்த நான் / அவளுக்கு குழந்தை / எனக்கு

கதாசாகரம்

தமிழில் : சா. தேவதாஸ்
 வெளியீடு : விஜயா பதிப்பகம்
 20, ராஜ வீதி
 கோயம்புத்தூர்
 பக்கம் : 192 ; விலை : ரூ.60 (1999)
 ரூா. ஸ்டம்பன்

புதிமுன்று நாடுகளைச் சார்ந்த கதைகளின் தொகுப்பாக *கதாசாகரம்* வெளிவந்துள்ளது. ஒவ்வொரு கதையும் அவை சார்ந்துள்ள நாடுகளின் பண்பாட்டு மரபுகளையும் வரலாற்றையும் பற்றிப் பேசுவனவாக அமைந்துள்ளன. மிகக் கவனமாக அத்தகைய கதைகள் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டு மொழியாக்கம் செய்யப்பட்டுள்ளன. தமிழ் வார, மாத இதழ்கள் தம் பக்கங்களை நிரப்பிக் கொள்ளவும், விரும்பியவாறு திரித்து எழுதுவதற்கு வசதியாகவும் ஆதார நூல்களைக் குறிப்பிடாமலே பல்வேறு நாட்டின் வாய் மொழிக்கதைகளை வெளியிட்டு வருகின்றன. இக்கதைகள் நம் சிறுவர்களின் வாய்மொழி மரபில் உலா வந்து கொண்டிருக்கின்றன. அவர்களுக்கு இவை எந்த நாட்டுக் கதைகள் என்றோ, எதற்காகச் சொல்லப்படுகின்றன என்றோ தெரியாது. இருந்தாலும் அவை வியப்பாகவும் நகைப்பிற்குரியனவாகவும் ஆர்வமுடிகொண்டவர்களும் இருப்பதால் பெரிதும் விரும்பப்படுகின்றன. இந்த ஆர்வம் அவர்களை நமது மரபுகளைச் சார்ந்த கதைகளை இனங்காண இயலாமல் ஆக்கிவிடுமோ என்று அச்சம் கொள்ளவைக்கின்றது. நல்லவேளை, *கதாசாகரம்* இந்த விஷயத்தில் மிகத் தெளிவாகவும் நேர்மையாகவும் அமைந்திருப்பது மகிழ்ச்சியளிக்கிறது.

ஃபின்லாந்து அறிஞர் அன்டி ஆர்னி 1910ல் பல்வேறு பண்பாடுகளைச் சேர்ந்த கதைகளை ஒப்பிட்டு, ஆய்வு செய்து வகைப்படுத்தி கதைவகை அடைவு நூல் ஒன்றை வெளியிட்டார். இவ் அடைவு நூலை 1928லும் 1961லுமாக இருமுறை விரிவாக்கம் செய்து ஸ்டீத் தாம்சன் என்பவர் வெளியிட்டார். இதனைத் தொடர்ந்து பல்வேறு நாடுகளுக்கான தனித்தனி அடைவு நூல்கள் வெளிவந்தன. இந்திய நாட்டார் கதைகளுக்கும் ஐந்து அடைவு நூல்கள் வெளிவந்துள்ளன என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. இந்த அடைவு நூல்கள் குறிப்பிட்ட ஒரு கதைவகை, உலகின் எந்தெந்தப் பண்பாடுகளிலெல்லாம் வழக்கிலுள்ளன என்பதை அறியப் பெரிதும் துணைபுரியும். பல கதைக்கூறுகள் ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட பண்பாடுகளில் பெருவழக்காக உள்ளன என்பதையும் இவ்வடைவு நூல்கள் உணர்த்துகின்றன. தமிழகத்தில் வழக்கிலுள்ள பல கதைகள் உலகின் பல்வேறு பகுதிகளில் வழங்கப்பட்டு வருகின்றன என்பதை இவ்வடைவு நூல்கள் மூலம் அறியலாம். வாய்மொழிக்கதைகள் ஒரு பண்பாட்டிலிருந்து இன்னொரு பண்பாட்டிற்குப் பரவிச் செல்லும், அல்லது சில கதைக்கூறுகளைத் தனதாக்கிக் கொள்ளும் இயல்புடையன. கதாசாகரத்தில் இடம்பெற்றுள்ள பல கதைகளில் காணப்படும் கதைக்கூறுகளை இந்திய வாய்மொழிக்கதைகளிலும் காண இயலும். சான்றாக *அன்னஸியம் மலைப்பாம்பும்* என்ற ஆப்பிரிக்க கதையில் மலைப்பாம்பைப் பிடிப்பதற்கு அன்னஸி மேற்கொண்ட தந்திரம் தமிழ் நாட்டிலிருக்கும் 'நன்றி கெட்ட

என்னைப் போலல்லாத / ஒரு பிள்ளை வேண்டும் / பற்றியெரிகிற தீயை / புணர்ந்து அணைக்கிற அன்பு மனைவியே / ஓங்கிய கையை நிறுத்திவிடு / மூச்சு திணறுகிறது / துசகமாய் ஒரு வார்த்தை சொல் / சோற்றில் விஷம் வைத்து / என் அம்மாவைக் கொன்று விடுகிறேன்.

என்கிற கவிதையில் விரியும் என்.டி. ராஜ்குமாரின் தீவிரம் மேலும் தர்க்கங்களைக் கடந்து வாழ்வைக் குறிகொள்ளும் போது தலித் வாழ்வின் தர்க்கமற்ற அந்தரங்கங்களுக்குள் நுழைய முடியும். அது புதிய பார்வைகளை உண்டாக்கும். மற்றபடி ராஜ்குமாரின் முன்னுரை போன்றவை மிகைப்படுத்தும் மொழியோடும், பல பிழைகளோடும் எழுதப்பட்டுள்ளன. தீவிர கவிதையில் ஈடுபாடுள்ள என்.டி. ராஜ்குமார் இத்தகைய அசட்டுத்தனங்களை தவிர்ப்பது நல்லது.

சிங்கத்தின் கதையில் சிங்கத்தின் பிடயில் சிக்கிக் கொண்ட தம்பதியரை விடுவிக்க நரி மேற்கொண்ட தந்திரத்தோடு ஒத்தமைவதைக் குறிப்பிடலாம். அதுபோலக் குறும்புக்காரன் அபு ஹாசனின் கதையில் தெனாலி ராமன் கதையின் பல கூறுகளைக் காணலாம். இவ்வாறாக பல கதைக்கூறுகள் பண்பாட்டடிப்படையானவை (cross cultural) என்பதை இத்தொகுப்பும் உணர்த்துகின்றது.

ஹான்ஸெலும் கிரெடெலும் என்ற ஜெர்மானியக் கதை, "என் கதை முடிந்தது, எலி ஓடுகின்றது, பிடிப்பவர்கள் அதன் ரோமத்தில் பெரியதொரு குல்லாய் செய்து கொள்ளலாம்" என்னும் முடிவு வாய்ப்பாட்டுடன் (closing formula) நிறைவுற்றுள்ளது. பெரும்பாலும் தேவதைக் கதைகள் இவ்வாறு முடிக்கப்படுவது இயல்பு. தமிழ் மரபிலும், "கதை காட்டுல, எலி மோட்டுல, நான் வீட்டுல", "கதையும் முடிஞ்சுது கத்திரிக்காயும் வெளஞ்சுது" என்பன போன்ற முடிவு வாய்ப்பாடுகளைப் பயன்படுத்துவதைக் காணலாம். தொடக்க வாய்ப்பாடுகளும், முடிவு வாய்ப்பாடுகளும் வாய்மொழிக்கதைகளில் ஆழமான செயல்பாடுகளைக் கொண்டவை. நாடகத்திற்கு ஃபரக்ட் குறிப்பிடும் அந்நியமாதல் உத்தி இவ்வாய்ப்பாடுகளுள் இழையோடுவதைக் காண முடியும்.

இத்தொகுப்பில் இறுதியாக இடம்பெற்றுள்ள *மிகவும் பெரியது எது?* எனும் கிரிக்கஸ்தானியக் கதை பல வடிவங்களில் தமிழகத்தில் வழக்கில் உள்ளது. இக்கதை விடுகதை வடிவத்திலும் சொல்லப்படுவதுண்டு. இவ்வாறு, ஒப்பீட்டு ஆய்வு செய்வதற்கு இத்தொகுப்பில் உள்ள கதைகள் பல வாய்ப்புகளைத் தந்துள்ளன.

மொழியாக்கம் செய்வது எளிதான வேலை அன்று. வாய்மொழிக் கதைகளுக்கே உரிய மொழிநடையில் இத்தொகுப்பு மொழியாக்கம் செய்யப்பட்டுள்ளது பாராட்டுவதற்குரியது. கதைகளை எளிதில் புரிந்து கொள்ளும் வகையில், தமிழ் நாட்டுக் கதைகளில் பயின்று வரும் தொடர்களையும் சொற்களையும் பொருத்தமான இடங்களில் பயன்படுத்தி, மொழியாக்கம் இயல்பானதாக அமைய முயன்றுள்ள சா. தேவதாஸ், 'முன்னுரை' என்ற பெயரில் எழுதியுள்ளவை வாய்மொழிக் கதைகளின் உலகத்தை வாசகர்களுக்கு ஏனோ திறந்து வைக்கவில்லை.

வாய்மொழிக் கதைகள் வாழ்க்கைச் சிக்கல்களுக்கு வழிகாட்டுவன. இத்தொகுப்பில் இடம்பெற்றுள்ள பல கதைகள் இதனை மெய்ப்பிக்கும். எழுத்து மனம் நம்மை ஆதிக்கம் செலுத்தும் முன்புவரை இவைதாம் நமது அறிவுச் சொத்தாக இருந்தன. இன்று அவை தமது சமூகப் பண்பாட்டு பயன்பாடுகளை இழந்து எச்சங்களாக மிஞ்சியிருக்கின்றன. இருப்பினும் சொந்த மரபுகளைத் தேடுபவர்களுக்கும் இன அடையாளங்களைக் காண விழைபவர்களுக்கும் அவை தவிர்க்க முடியாத புதையல்கள்தான். இத்தொகுப்பைப் படிப்பவர்கள் இதனை நன்குணர்வர்.

பிழை திருத்தம்
 காலச்சுவடு இதழ் 30ல் வெளிவந்த ச.ரா.வின், 'தோட்டி தமிழுக்கு வந்த கதை'யில் குறிப்பிட்டபடி சக்தி இதழில் வெளிவந்த மாப்பசான் கட்டுரையை மொழிபெயர்த்தது கு.அழகிரிசாமி அல்ல. தொ.மு.சி. ரகுநாதன். கட்டுரையின் பொருள் 'சிறுகதை' அல்ல, நாவல் இந்தத் தகவலைத் திரு.தொ. மு. சி. ரகுநாதன் தெரிவித்துள்ளார்.

சுதந்திர

காலச்சுவடு புதிய இதழ் (30) மிகவும் அழகாக இருந்தது. முன்னைய வடிவமைப்பு எனக்கு உடன்பாடாக இருக்கவில்லை. Space பற்றிய பிரக்கடையுற்று இருந்தது. புதிய வடிவமைப்பு பிடித்துப் போயிற்று. 80களில் ஈழத்தவர்களின் அறிவுலகிற்கும் தமிழகத்திற்குமிடையில் பாரிய இடைவெளியிருந்தது. கடந்த பத்தாண்டுகளில் இது தலைகீழாக மாறி விட்டது. நாங்கள் நிமிர்ந்து பார்க்கும் மளவுக்கு தமிழக அறிவுலகம் மேலே சென்றுவிட்டது. இது காலச்சுவட்டின் பணி பெரிது. அதனை நடுத்தர இதழாக மாற்றுவது எனக்கு கவலை தந்தது. ஆயினும் இவ்விதழைப் பார்த்ததும் அது தீர்ந்து போனது.

என் சபேசன் வண்டன்

இதழ் 30 அட்டைப்படம் காலச்சுவடுக்கு உகந்ததாகத் தெரியவில்லை. உள்ளடக்கத்தின் விவரத்தைக் கடைபிடிப்ப வேண்டிய அவசியமென்ன? முந்தைய காலச்சுவடுகளைப் புரட்டும்போது ஏற்படும் ஆளுமை இதில் கிடைக்கவேயில்லை. கருத்தோட்டங்களில் விரவிக் கிடக்கும் 60 பக்கங்களின் ஆளுமைதான் மனதிற்குத் திருப்தி தந்து கொண்டிருக்கிறது.

நியூஸ் பிரிண்டில் அச்சு சரியாக விழும் என்கிற வாதத்துக்குப் புத்தகத்தின் சில பக்க ஓவியம், புகைப்படங்கள் ஒத்துழைப்புத் தருவதாகத் தெரியவில்லையே. விஷயங்களின் உள்ளடக்கம், அது தரும் இலக்கிய அனுபவம்தான் என்னைக் காலச்சுவட்டின் வாசகனாக நிறைவிருத்தி இருக்கிறது. நிறையபேருக்கும் அப்படித்தான் இருக்கும் என்று நினைக்கிறேன்.

முத்துச் செல்வன் மணமேடு

காலச்சுவடு இருமாத இதழாக வெளியாகியிருப்பதைப் பார்த்தேன். பழைய கனகம்பிரீததை முற்றிலும் இழந்துவிட்டதாக, பக்கங்களைப் புரட்டியபோது உணர்ந்தேன். வடிவமைப்பில் ஏற்பட்டுள்ள மாற்றம் மனதிற்கு நிறைவளிக்கவில்லை. புகைப்படங்கள் மற்றும் கோட்டுப் படங்களை மேலும் சிறப்பாக வெளியிட வேண்டுமென்ற ஆர்வத்தின் விளைவாக நியூஸ் பிரிண்ட் காக்கித்ததைப் பயன்படுத்தியிருப்பதாகத் தாங்கள் குறிப்பிட்டிருப்பது ஏற்றுக் கொள்வதற்கில்லை. இன்னும் சொல்லப்போனால் ஓர் இலக்கிய இதழுக்கு இத்தகைய படங்கள் அவசியமில்லையென்றே கருதுகிறேன்.

பானுமதி பாஸ்கோ கோயம்புத்தூர்

வெறுமனே 5, 6 கவிதைகளை வெளியிடுவதைக் காட்டிலும் ஒரு முக்கியமான கவிதைகளை எடுத்துக் கொண்டு அதைப் புரிந்து ரசித்து அதனுடன் ஒரு உறவு ஏற்படுத்திக் கொண்ட ஒருவரின் பார்வையையும் தந்தால் நன்றாக இருக்கும். தற்போது சாதாரண ஒரு வாசகனுக்கும் கவிதைக்கும் இடையே ஒரு நீண்ட இடைவெளி இருக்கிறது. அது போல் அட்டைப்படத்தை வெறுமனே இவரது ஓவியம் என்று குறிப்பிடுவதைவிட அந்தப் படத்தின் கருத்தைக் குறித்து சிறிது தெளிவாகக் குறிப்பிடுவது ஓவியத்தைக்

குறித்து அறிமுகம் இல்லாதவர்களுக்கு மிகவும் உதவியாக, ஆவலைத் தூண்டுவதாக அமையும்.

க்யூபர்ட் சதீஷ் நாகர்கோவில்

ரவிக்குமார் அவர்களின் நேர்காணல் படித்தேன். சுருக்கமான சயசரிதைபோல் அவரின் எழுச்சிமிகு மாணவப் பருவத்தில் நடந்த பல அனுபவங்களையும், தன் வாசக அனுபவத்தையும், பிற்காலத்தில் கள ஈடுபாடு, எம். எல். இயக்கத்தில் ஈடுபாடு, சாதியம் பற்றிய அவருடைய கருத்துகள் என பல அரிய அனுபவங்களைப் பகிர்ந்த முறை நன்றாக இருந்தது. சாதிகள் புரையோடிக் கிடப்பினும், அது மனிதனை எவ்விதத்திலும் புண்படுத்துவதில்லை என்ற மனப்போக்கு கொண்ட பல அரசியல் இயக்கங்களுக்கு நெத்தி அடியாக வருகிறது ரவிக்குமார் அவர்களின், *விரும்பினாலும், விரும்பாவிட்டாலும் இந்த சாதிய அமைப்பு தரும் அனுபவங்களை தலித் அல்லாத ஒருவர் அனுபவிக்கவே செய்கிறார்* என்ற பதில். குறிப்பாக சமூக அறிவியல் ஆராய்ச்சிகளிலும், கருத்தரங்குகளிலும், கலந்துரையாடல்களிலும் தாழ்த்தப்பட்டோரின் கருத்துகளை முன்வைக்கப் போராட வேண்டிய தூழல் உள்ளது. அதையும் மீறி வரும் படைப்புகள் ஒன்று எள்ளி நகையாடப்படுகின்றன, அன்றேல் முழுமையாகப் புறக்கணிக்கப் படுன்றன என்பதே நடைமுறை உண்மையாகும். உயர்ந்த சாதியினருக்குச் சாதிய உறவுகளால் வரும் அனுபவங்களை மிகச்சிலரே அங்கீகரிக்கின்றனர்.

தனக்கு வந்தால் தெரியும் தலைவலியும் காய்ச்சலும் என்பது போல பாதிப்படைந்தவர்களுக்குத்தான் அதன் வலி அதிகம் தெரியும். தலித் அல்லாதவர்கள் தொண்டனாக மட்டும் இருக்கவேண்டும் என்ற ரவிக்குமார் அவர்களின் கருத்தானது மிக முக்கியமான ஒன்றாகும். அன்று காந்தியிலிருந்து இன்று மேதா பட்கர் வரை பிரதிநிதித்துவம் தொடர்கிறது. இந்தத் தலைவர்கள், கையில் பணத்தையோ பதவியையோ எடுத்துக் கொள்ளாவிட்டாலும் அவர்களுக்கிருக்கும் மக்கள் செல்வாக்கினால் அதிகாரவர்க்கத்தினுள் அவர்களின் செல்வாக்கு அதிகமாகவே செய்கிறது. பிரதிநிதித்துவம் என்பதே ஜனநாயகமற்ற முறையாகும். அவரவர் பிரச்சனைகளுக்கு அவரவர் தலைமை தாங்குவதுதான் முறை. சாதியம் என்பது ஒரு சமுதாயப் பிரச்சனை. இதில் யார் அதிகமாக ஓடுக்கப் படுகிறார்களோ அங்கிருந்துதான் தலைமை வரவேண்டும். அப்பொழுதுதான் சமுதாயத்தின் உண்மையான பிரச்சனைகள் முக்கியத்துவம் பெறும்.

சாந்தி கோவை

காலச்சுவடு 30வது இதழில் வெளிவந்த தோழர். ரவிக்குமாரின் நேர்காணலில் என்னைப் பற்றியும், கிளுக்கிக்கு அவர் தந்த விளக்கம் பற்றியும், அ.மார்க்குடனான எனது நட்பு பற்றியும் அவர் கூறிய கருத்துகளுக்கு என்பக்க நியாயங்களையும் மனத்தாங்கலையும் பதிவு செய்வது அவசியம் என்பதால் எழுதுகிறேன்.

கடின உழைப்பும், படைப்பைச் செழுமையாக்கும் விடமுயற்சியும் எம்மிடம் இல்லை என்றும், எம்போன்றவர்களிடமிருந்து வரும் தீவிரத்தன்மையற்ற படைப்புகளை அ.மார்க்குள் ஏற்றுக் கொண்டு சிபாரிசு செய்கிறார் என்று

பொருள் தொனிக்கும்விதமாக ரவிக்குமார் கூறியிருக்கிறார். அ.மார்க்குள் அப்படிப்பட்டவர் அல்ல என்பது நெருக்கிப் பழகுவிவர்களுக்குத் தெரியும். நல்ல நூல்களை வாசிக்கக் கொடுப்பதோடு நின்று விடாமல் முணுக் முணுக்கென்று ஓளியமிழ்த் திராணியற்றுத் தடுமாறும் என் போன்ற சிம்னியின் திரி காயாமல் எண்ணெய் ஊற்றி தூண்டிவிடக் கூடியவர்தான் என்பது ரவிக்குமாருக்கு நன்கு தெரிந்திருந்தும் எதுவும் தெரியாதது போல் எழுதியிருப்பது கூறிய வாளால் சங்கை அறுப்பதுபோல் வலிக்கிறது.

கிளுக்கி - இது ஒரு வழக்குச் சொல்லென்று ரவிக்குமாருக்குத் தெரியாதா என்ன? கிலு கிலு - கிலுக்கி என்ற சொல்லோசையைப் பெற்றிருந்தாலும் அது வட்டார வழக்குச் சொல்லாக கிளுக்கி என்றே உருமாறி ஒலிக்கிறது. கிளுக்கிக்கு அவர் தந்த விளக்கம் எனக்குச் சரியாக விளங்கவில்லை. இரண்டு அல்லது முன்றடி உள்ள மூங்கில் சிம்பின் (குச்சியின்) நுனியில் நத்தை ஓடுகளால் கோர்க்கப்பட்ட மெல்லிய கம்பியால் (கோளவடிவில்) கட்டப்பெற்றிருக்கும். கம்பி இல்லாவிடில் நூல்கயிறுநிலை கோர்க்கப்பட் பட்டிருக்கும். இவ்விதம் அமைக்கப்பட்டாலொழிய கிலுகிலுவென்ற ஓசையை வெறும் குச்சியில் செருகப்பட்ட ஓடுகளால் தர இயலாது. அப்புறம் எப்படிச் கிலுக்குவார்களோ தெரியவில்லை.

அ.மார்க்குள் சந்திக்கச் சென்றபோது தற்செயலாகத்தான் சாருவைப் பார்க்க நேர்ந்தது. இதுவொரு வெகுசாதாரணமான நிகழ்வ்தான். மற்றபடி ரவிக்குமார் கூறியதுபோல சாருவுடன் போய் கலகம் செய் என்றெல்லாம் மார்க்குள் கூறியதில்லை. என் அலுவல் காரணமாக சென்னையில் தங்க நேரிட்ட போதுதான் நவீன இலக்கியத்துப் பரிச்சய முள்ளவர் என்ற தகுதியின் அடிப்படையில் அவ்வப்போது சாருவைச் சந்தித்திருக்கிறேனே தவிர வேறெதுவும் கலகம் செய்ததாக எனக்குத் தெரியவில்லை. எனக்காக விசைப்பட்ட ரவிக்குமாரின் திறந்த மனதிற்கு மிக்க நன்றி.

பாபிலோ அறிவுக்குயில் வெண்மான் கொண்டான்

தமிழ்நாட்டில் இருந்துகொண்டு தமிழ் மொழி வேண்டுமா வேண்டாமா என விவாதம் செய்வதை வருந்தத்தக்க நிலை. மற்ற மொழி மாநிலங்களில் இந்த விவாதம் நடந்தால் உதைதான் விழும்.

அரசியல்வாதிகள் செய்வதை இலக்கிய வாதியும் செய்தால் எல்லாம் ஒரே சாக்கடைதான் என்றாகிவிடும். இலக்கியப் பத்திரிகைகளில் குழாயடிச் சண்டையே வேண்டாம். இது வழிவழியாக வெங்கட், பிரமிளில் இருந்து இன்றுவரைத் தொடர்கிறது. தனிமனிதனைச் சாடுவதோ, துதிபாடுவதோ வேண்டாத வேலை. ஆரோக்கியமானதும் இல்லை. இந்தப் போக்கை இலக்கியவாதிகள், பத்திரிகைகள் தவிர்க்கலாம். சினிமாவின் பாதிப்பு இலக்கியத்திலும் தொடர்கிறது. ஜெயமோகன தாசன்...? படிப்படியாக மேலே போகத்தான் இலக்கியம். எங்கே போய்க் கொண்டிருக்கிறோம் என்றே தெரியவில்லை.

அருணா சதாசிவம் உடுமலைப்பேட்டை

இருமாத இதழாக பயணப்பட்டுள்ள காலச்சுவடை வாங்கி, சுந்தர ராமசாமியின் *தோட்டியின் மகன்* முன்னுரையைப் படித்ததும் எங்குள் இதுவரை வாசித்து வந்தவை

களின் அனுபவம் முகிழ்த் தொடங்கியது. எல்லா விடைகளும் அறிந்திருந்த ஒருவரை அன்று சந்தித்திருந்தாலும் கூடக் கேள்விகளை உருவாக்க முடிந்திருக்குமா என்பது சந்தேகத்தான் என்ற அவரது இதே இந்த வார்த்தைகளில்தான் நானும் இதுநாள் வரை சிக்கலடைந்துள்ளேன். இரண்டு இதழ்களுக்கு முன் வந்த துரியன் மேலே சென்றான் என்ற படைப்புக்குப் பின் நான் இந்த முன்னுரையில் தவித்துப் போனேன். இருமாத இதழ்ப்பணி சுவடு பதிக்கட்டும்.

கா. ஸ்டாலின்
மதுரை

காலச்சுவடு இருமாத இதழில் சு.ரா. வின் மற்றொரு வேடம், தொடரும் சேரனின் சுய தம்பட்டம், காப்பி பற்றி வெளிவரக்கூடிய கட்டுரைக்கு ஒரு முன்னோட்டம், புதிய செய்தி சொல்லாத ஈழத்துக் கடிதங்கள்...

மதிப்புரையும், கடிதங்களும், கவிதைகளும், தமிழின் மரணம் குறித்த சில பதிவுகளும் பழைய காலச்சுவடை இருப்பில் வைத்துள்ளன. நாங்கள் இன்னும் எதிர் பார்க்கிறோம். நேர்காணல் சிறப்பாக உள்ளது. அதைச் சுருக்க முடியாதுதான்.

பாவண்ணன் கதைகள் நினைத்தவுடன் எழுதிக் கொப்பளித்து வருபவை அல்ல. ஓவ்வொரு அனுபவத்தையும் உள்ளவாக்கி அசை போட்டுப் புதிவாகி வேறொரு மன அழுத்தம் வரும்போது கதையாக வெளிவரச் செய்கிறார் என்றுதான் தோன்றுகிறது. பயணம் கதையில் பிரபஞ்சன் சற்று சரியாகக் கவனம் செலுத்தவில்லை. அது வெளியிடும் தடயம் ஒரு பன்முகப் பார்வை. இயற்கையின் பால் ஈடுபாடு, தாய் மகன் பாசம், ஜடப் பொருளான மிதிவண்டியின்பால் ஈர்ப்பு, சில உளவியல்தன்மை எல்லாமே அதில் உள்ளன. எதையுமே அதிகமாக வேகவைப்பது இயற்கை ருசியைக் கெடுத்துவிடும். அவரே அவை அருசி அல்ல என்கிறார்.

காப்பியை வைத்துப் பொருளாதாரத்தை அளப்பதற்குப் பதில் சாதியை அளக்கிறார் வேங்கடாசலபதி. அஜயன் பாலா சிறுகதை, முதற்பாதியிலேயே கூற வந்ததைக் கூறி விடுகிறது. பின்பகுதி மிகவும் செயற்கையானது.

தமிழ் வழிக் கல்வி குறித்த பதிவுகள் எல்லோர் கைகளிலும், குறிப்பாக அரசியல் கட்சிகள் கைகளில் சேரவேண்டும். நம் நாட்டின் தலைவிதி அரசியல் இல்லாத போராட்டம் வெற்றி பெறாது. 65 இந்தி எதிர்ப்புக்கும் அரசியல் பின்னணியை பக்கப்பலம்.

வளவதுரையன்
அழகியந்தம்

அ. மார்க்ஸ் பற்றி திரு. ரவிக்குமார் கூறியிருப்பவை அனைத்தும் பச்சைப் பொய்கள். தான் எழுதுவதைக் கூடத் தன் பெயரில் பிரசுரித்துக் கொள்ளும் ஆசை அற்றவர் அ. மார்க்ஸ். நிறப்பிரிகை என்ற பெயரிலேயே அவையெல்லாம் பிரசுராயின. மாராக அவை அ. மார்க்ஸ் என்ற பெயரில் வந்திருந்தால் நிறப்பிரிகை என்பதற்குப் பதிலாக அ. மார்க்ஸ் என்றுதான் பேசப்பட்டிருக்கும். தமிழ்ச் சூழலில் நிறப்பிரிகை ஏற்படுத்தியிருக்கும் தாக்கமாக நீங்கள் எதைக் கருதுகிறீர்கள்? என்ற கேள்வியில் அ. மார்க்ஸ் என்பதற்குப் பதிலாக நிறப்பிரிகை என்று வந்திருப்பதன் காரணம் அமர்க்ஸின் துறவு மனப்பான்மைதான். எதையுமே சொந்தம் கொண்டாடத் தெரியாத வெகு அபூர்வமான

மனிதர் அவர் என்பதை அவருடன் பழகிய அனைவரும் அறிவர்.

லோசா போன்றவர்கள் அவர்களது மொழிக்கும் நாட்டுக்கும் அப்பால் இருப்பவர்களாலும் பாராட்டப்படுகிறார்கள். இவர் களோ தானாகவே குப்பைத் தொட்டியில் போய் விழுந்து விடுகிறார், நாம் எதுவும் செய்ய வேண்டாம் என்கிறார் ரவிக்குமார். நான் குப்பைத் தொட்டிக்குப் போவேனா அல்லது வேறு எங்காவது போவேனா என்பதைப் பிறகு பார்ப்போம். ஆனால் லோசா வின் பிரபலத்திற்குக் காரணம் இருக்கிறது. அவர்கள் எழுதுவது ஸ்பானிஷ் மொழி. உடனுக்குடன் அவை ஆங்கிலத்திலும் ஏனைய ஐரோப்பிய மொழிகளிலும் மொழிபெயர்க்கப் பட்டுவிடுகின்றன. ஆனால் தமிழின் நிலை அப்படி இல்லை. பாரதியே போதும் உதாரணம். தாகூருக்குச் சமையலுமே எளிதும் அவர் தாகூரர்ப்போல் அறியப்படவில்லை.

மெளலி மற்றும் புதுமைப்பித்தன் இன்று என்னால் நிராகரிக்கப்படுவதன் காரணம் அவர்கள் எழுத்தில் மூன் கைக்கப்பட்டுப் பழுதெறும் மத்தியதர வர்க்கு, பிராமண, சைவ, வெள்ளாள மனோபாவம் என்பதால்தான். தெரிதா போன்றவர்கள் இவர்களைப் படித்திருந்தால் கட்டுடைப்பு செய்திருக்க மாட்டார்கள், காறி உமிழ்ந்திருப்பார்கள். ஆனானப் பட்ட சார்த்தமேயே அவர்கள் இலக்கிய வாதியாகவும் ஏற்கவில்லை, தத்துவவாதியாகவும் ஏற்கவில்லை.

தலைகீழான நின்றாலும் நான் லோசாவைப் போல் எழுத முடியாது என்கிறார் ரவிக்குமார். இது என்ன பிரமாதம், அந்த லோசா என்னதான் தலைகீழான நின்றாலும் என்னைப் போல் எழுத முடியாது. மேலும் லோசா எழுதுவது ரியலிசக் கதைகள். அது ஒரு genre; நான் எழுதுவது வேறு ஒரு genre. என்னுடைய genre எழுதுபவர்களைப் பற்றிய பாடத்திட்டத்தை ஏற்கனவே நான் எழுதியிருக்கிறேன். அதையெல்லாம் ரவிக்குமார் சிரத்தையுடன் ஊன்றிப் படிக்கவேண்டும். இல்லாவிட்டால் இப்படித்தான் அச்சுப் பிச்சுவாக உளறிக் கொட்ட வேண்டியிருக்கும். மேலும் லோசா இருபதாம் நூற்றாண்டின் மிக முக்கியமான கதை சொல்லிகளும் ஒருவர் என்றாலும் அவர் லத்தீன் அமெரிக்காவில் வெகுசன எழுத்தாளராகவே கருதப்படுகிறார். போர்வேஸ், கார்லோஸ் ஃபுயந்தெஸ், ஹூலியோ கொர்த்தலார் போன்றவர்களே அங்கு புத்திஜீவிகளாகவும் சீரியஸ் எழுத்தாளர்களாகவும் மதிக்கப்படுகிறார்கள்.

சாரு நிவேதிதா
சென்னை

ரவிக்குமார், அறிஞர் கோ. கேசவனை அவர் இருந்தபோது விட்டுவிட்டு இப்போது ஒற்றனாகச் சித்தரிக்கிறார். இவரைக் கண்ணிக்க இயக்கத்திற்கு கோ. கேசவன் தேவையில்லை. சாதாரண அடிநிலை மக்களிடமிருந்தே தெரிந்து கொள்ளலாம். எங்கேயும் ஓடி ஓளிந்து பதுங்கிக் கிடந்தவரல்ல ரவிக்குமார். அதிகார வர்க்கத்திற்கு வேண்டுமானால் ஐ. பி., கியூ என்று தேவைப்பட்டலாம்.

அமைப்போ, கொள்கையோ, திட்டவாட்டமோ எதுவுமின்றிச் செயல்படும் எந்த ஒரு நடவடிக்கையும் நீண்டநாள் இருக்கமுடியாது. தமிழ் வழிக் கல்வி ஆதரவு, நன் கொடை எதிர்ப்பு, டியூஷன் எதிர்ப்பு, தலித்தியம் என்று ஒவ்வொன்றாக இவரது பயணம் தொடர்கிறது.

அமைப்பிலிருந்து வெளியேறிய போரா. கல்யாணி, போரா. அ. மார்க்ஸ், ரவிக்குமார் போன்றோர் ஏன் வெளியேறினோம், என்ன நடந்தது என விரிவான அறிக்கையோ விவாதமோ, தர்க்கமோ உள்ளோ வெளியிலோ வைத்துப் பேசி விவாதித்ததாகத் தெரியவரவில்லை.

வர்க்கப் போராட்டத்தை முன்னெடுத்து, பாராளுமன்றப் பாதையை எதிர்த்துச் சிந்தித்த காலம் போய் சாதியை முனைந்திருந்த இது அமைப்புகளைப் போல பாட்டாளி வர்க்கச் சிந்தனைகள், வழிகாட்டுதல் அற்றுப் போய் சாதியை மையப்படுத்தி உருவாக்குவது எந்த அளவுக்கு தலித் மக்களுக்கு உதவியாய் இருக்கும் என்று தெரியவில்லை. அதிகாரத்தைக் கைப்பற்றி அப்பறம் சாதியை ஒழிக்கலாம் என்று இன்னொரு கனவோ?

அ. மார்க்ஸ் இவரை விலக்குவதாகக் கூறுகிறார். அவர் செய்ய வேண்டிய பணியைச் சரியான நேர்கோட்டில் திட்டமிட்டுச் சென்றால் அமைப்போ, அ. மார்க்ஸோ, கோ. கேசவனோ யாரும் ஒதுக்க முடியாது. இவர்தான் ஒதுங்கிக் கொண்டார் என்று தோன்றுகிறது. மனசாட்சியுள் எந்த மார்க்சியவாதியும் சிந்தனையானாலும் கோ. கே., அமர்க்ஸின் பங்களிப்பினை உள்ளவாங்கி விமர்சிக்கவோ மேற்கொள்ளவோ செய்யாமல் அதை உதறித் தள்ளிவிட முடியாது.

தற்போதைய சூழலில் பின் நவீனத்துவ பாணி பற்றி பேசும் ரவிக்குமாருக்கு இங்கே இருக்கும் எழுத்தாளர்களைப் பிடிக்கவில்லை. மேற்சொன்ன உலகளாவிய எழுத்தாளர்களை வைத்து பயமுறுத்திக்கொண்டு தமிழ், கலை இலக்கியம், அரசியல் என காய் நகர்த்தும் ரவிக்குமாரிடம், அவரே சொல்லியிருப்பது போல வேண்டி வருமடிக் கேட்டுக்கொள்வோம்.

... விமர்சனம் என்பது முத்திரை குத்துவதாகவோ காலி செய்வதாகவோ இல்லாமல் சீரிய கலை முயற்சியாக இருக்க வேண்டும்.

அதைக் கண்ணாடி முன் நின்று ரவிக்குமார் ஒருமுறை சொல்லிக் கொள்ளட்டும்.

குரூன முதல்வன்
விழுப்புரம்

கல்வியைப் பற்றி விவாதிக்கும் போது சமுதாய முழுமைக்குமான திட்டம் பற்றியே விவாதிக்கிறோம் என்று பிரெய்னேவின் மேற்கோளிலிருந்து தொடங்குகிறது வசந்தி தேவியின் கட்டுரை. இதை வழிமொழிகிறது ச. தமிழ்ச் செல்வனின் கருத்துக்களின் தொகுப்பு நிலவும் கல்வி அமைப்பானது நம் சமூகத்தில் நீடிக்கிற ஏற்றத் தாழ்வுகளை மனப் பூர்வமாக ஏற்றுக் கொள்கிற மனிதர்களைத் திட்டமிட்டுத் தயாரிக்கிற ஒரு ஏற்பாடு என்று சொல்லிப்போது, சமுதாயக் கட்டமைப்புக்கும் கல்விக்கும் உள்ள தொடர்புகண்டு சிடுக்குகளற்று அம்பலப்பட்டு நிற்கிறது. தமிழ் வழிக் கல்வியே கூட மேட்டமை மக்கள், உழைப்பாளி மக்கள் என்ற இரு வர்க்கத்தினரையே உருவாக்கப் பயன்படுகிறது என்பது முட்டையை அவிழ்க்கிற போது வெளியே விழுகிற பூனைக் குட்டிகள்தான். தமிழ்ச் செல்வனின் கட்டுரை கல்வியின் அடிமட்ட வேரை கல்வி வேர்களூடன் அறுத்தெறிகிறபோது, வசந்தி தேவியின் கட்டுரை

டுரை திராவிட இயக்கங்களால், சீர்திருத்த இயக்கங்களால் ஆதிக்க ஜாதியினரின் கைகளிலிருந்து கருத்துலகத் தலைமை நழுவி விடும் அபாயத்தைத் தவிர்க்க ஆங்கிலப் பெருக்கம் கைகொடுத்தது என இன்னொரு கோணத்தில் சிந்தித்திருக்கிறது.

அரசியல் தலைவர்கள் சமூக இயங்கல் வழியைத் தீர்மானிக்கும் இந்த முக்கிய பிரச்சனையைப் பேசுவதே இல்லை. அவர்களுக்கு நாற்காலி பிரதானம். அல்லது அவர்கள் இந்தக் கேவலத்திற்கு ஒருபட்டுப் போய் குடை பிடிக்கிறார்கள். இந்தப் பிரச்சனை தாழ்த்தப்பட்ட, பிற்படுத்தப்பட்ட மக்கள் பகுதியினரைத்தான் அதிகம் பாடகக்குகிறது. இந்த மக்களுக்கு தாங்களே தலைவர்கள் என்று சொல்பவர்கள் கூட தள்ளாடுகிறார்கள். தாழ்த்தப்பட்டவர்களின் விடுதலை தன் விரல் நுளியில் தொடங்குகிறது என்று சொல்லும் ஒரு தலைவர் தனக்கு அருகிலிருப்பவரிடம் சொன்னாராம் - எதுக்குத் தமிழ்? நம்ம சமூக மக்கள் இங்கிலாந்து நாலை வார்த்தை எழுதப் பேசக் கத்துக் கிட்டாத்தான் தாழ்வு மனப்பான்மையாவது போகும் என்றாராம். அடிநிலையிலிருக்கும் மக்கள் பள்ளிக்கூடம் ஒதுங்கவே முடியாது என்பதால் உருவாகும் தாழ்வு மனப்பான்மைக்கு என்ன மருந்து வைத்திருக்கிறாரோ தெரியவில்லை.

அரசு ஊழியர்கள், அதிகாரிகள், அமைச்சர்கள், அரசியல்வாதிகள் ஆகியோர் தம் குடும்பப் பிள்ளைகளைக் கட்டாயமாக அரசுப் பள்ளிகளில் சேர்க்க வேண்டும் என்று அரசாங்க நடத்தைவிதிகளில் சேர்த்தால் போதும் சுலபமான தீர்வு கிடைத்து விடும் என்கிறார் ஞாநி. ஆங்கிலவழி கல்வியை உள்பூர்வமாக விரும்பும் திமுகவும், அதிமுகவும் மற்ற மற்ற கட்சிகளும் நிச்சயம் இப்படிவெரு சப்தத்தை எடுக்க மாட்டார்கள். ஏனென்றால் ஆங்கிலப்பள்ளி மாணவர்கள், பெற்றோர்கள், ஆசிரியர்கள், ஊழியர்கள், நிர்வாகிகள் என்று எங்களிடம் 45 லட்சம் வாக்காளர்கள் இருக்கிறார்கள் என்று சாதி அமைப்புகள் போல் பயமுறுத்துகிறார்கள் இந்த சங்கங்களின் தலைவரும் செயலாளரும். இந்த விவாதம் தொடர்ட்டும். என்ன இருந்தாலும் ஆங்கிலத்தை விட்டு விட முடியுமா என்று இன்னும் கருதும் அறிவுநிலைவாதிகள் மத்தியிலாவது இது அசைவை உண்டாக்கும். முடிந்தால் இந்த கருத்தாக்கங்களைத் தொகுத்து *காலச்சுவடு* ஒரு வெளியீடாகக் கொண்டு வரவேண்டும். பா.செயல்பிரகாசம் சென்னை

ஜூலை - ஆகஸ்ட் காலச்சுவடு இதழில் வெளிவந்துள்ள தோழர்.ரவிக்குமாரின் பேட்டியில் *நிறப்பிரிகை* பற்றிய தகவல்களில் சில உண்மைக்குப் புறம்பாகக் கூறப்பட்டுள்ளது. அதனால் அதனுடன் தொடர்பு கொண்டவன் என்ற வகையில் அவற்றைப் பற்றிக் குறிப்பிட்டாக வேண்டிய கட்டாயம் ஏற்பட்டுள்ளது.

தமிழ்வழிக் கல்வி இயக்கத்திற்காகக் குடந்தையிலிருந்து தோழர்.பொதியவெற்பன் வழியாக இயங்கி வந்த *தோழமை* வழியே *நிறப்பிரிகை* பத்திரிகையை நடத்தலாம் என்று அவரும் மார்க்சம் முடிவு செய்ததாகக் கூறுகிறார். 1985ல் இருந்தே நானும் மார்க்சம் ஒரு பத்திரிகை தொடங்குவது பற்றித் தொடர்ந்து பேசியும் யோசித்தும் வந்தோம். இடையில் மக்கள் பண்பாட்டு இயக்

கத்தின் வழியாக *செந்தாரகை* இதழ் வரவே எங்கள் முயற்சிகள் சிறிது ஒத்தி வைக்கப்பட்டு, எங்கள் ஒத்துழைப்பைப் பொருளாதார ரீதியாகவும் மற்றும் பலவகையிலும் *செந்தாரகை*க்குச் செலவிட்டோம். இடையில் சாதிப் பிரச்சனைகளின் முக்கியத்துவம் குறித்தும் அது தொடர்பாகப் பரவலான பேச்சை உருவாக்க வேண்டியதன் தேவை குறித்தும் நாங்கள் பெரிதும் சிந்தித்து வந்ததனால் சாதி பற்றியும் சாதி எதிர்ப்பு பற்றியதுமான படைப்புக்களை வெளியிடுவதற்காக ஒரு பதிப்பகம் தொடங்கலாம் என்ற என் ஆலோசனையை மூன் வைத்தேன். நான் புலவர் கல்லூரியில் பயிலும் காலத்தில் நடத்தி வந்த கையெழுத்துப் பிரதியின் பெயராகிய *தோழமை* என்ற பெயரையே பதிப்பகத்திற்கும் வைத்தோம். அதற்கான முழுமையான பொருளாதாரப் பங்களிப்பை நான் செய்தேன். அதன் வழியாக தமிழின் முதல் தலித் நாவலாசிரியரான கே.டானியலின் நாவல்களைத் தொடர்ந்து வெளியிட்டோம். தோழர் கோ.கேசவனின் நூல் ஒன்றையும், கவிஞர் பழமலையின் *சனங்களின் கதையை*யும் அதன் மூலமாக வெளியிட்டோம். தோழர் பொதியவெற்பன் அதில் பதிப்பாசிரியராகப் பொறுப்பேற்றிருந்தார்.

பின்னர் சில காரணங்களினால் *தோழமை* நின்று போனதால் பேராசிரியர் நா.வா.வின் *ஆராய்ச்சி* போன்று ஒரு பத்திரிகை நடத்த வேண்டும் என்ற என் நீண்டநாள் ஆசையை முன் வைத்தேன். ஒரு பத்திரிகை நடத்தும் பட்சத்தில் அதன் சிறப்பாசிரியராக இருப்பதற்குப் பேராசிரியர் சிவத்தம்பி அவர்கள் ஒப்புக்கொண்டு எங்களுக்கு உற்சாக முட்டினார். இதற்கிடையில் ரவிக்குமாரை இணைத்து சற்று வேறுவிதமாகப் பத்திரிகையை நடத்தலாம் என்ற அமார்க்ஸின் கருத்தின்படி அவரையும் இதனுடன் இணைத்துக் கொண்டோம். *நிறப்பிரிகை* தொடங்கிய கதையின் சுருக்கம் இதுதான்.

தொடர்ந்து 12 இதழ்கள் வரை ஒவ்வொரு இதழுக்கும் ரூ.2000 நான் செலவிடுவதாக ஒப்புக்கொண்டு தொடர்ந்து செயல்பட்டு வந்தேன்.

காலமாற்றத்தால் அது அமைப்பில் *ஆராய்ச்சி*யைப் போன்று அமையாமல் தனக்கெனத் தனி வழியை ஏற்படுத்திக்கொண்டது. கூட்டு விவாதம் உள்பட பல புதிய முயற்சிகளை நாங்கள் கூட்டாகவே முடிவு செய்தோம். *நிறப்பிரிகை*யின் முகவரி பாண்டிச்சேரியாக இருந்தபோதிலும் அதன் தொகுப்புப் பணி முழுமையும் தஞ்சையில் தான் நடைபெற்றது.

என்பதுகளில் அரசியலும் பொருளாதாரமும் கருத்தாங்கு, கள் ஆய்வுகள், புதுமைப்பித்தன் கருத்தாங்கு, விளிம்புநிலை ஆய்வுகள் என அனைத்தையும் கூட்டாகவே முடிவுசெய்து செயல்பட்டு வந்தோம். ஆனால் தோழர் ரவிக்குமார் இவற்றைத் தனிப்பட்ட சாதனைகளாகச் சொல்லிக் கொள்வதும், தேவையற்ற காய்ப்புணர்ச்சியுடன் பொய்களைச் சொல்லி இருப்பதும் மிகவும் வருத்தத்தை அளிக்கின்றது. உதாரணமாக, குடந்தை புதுமைப்பித்தன் கருத்தாங்கு 10 பேர்தான் வந்ததாகத் தோழர் கூறுகிறார். ஆனால் எங்களிடம் இன்று உள்ள அன்றையக் குறிப்பேட்டில் கையெழுத்திட்டுள்ளவர்கள் மட்டும் 33 பேர்கள். பின்னர் அதே குடந்தையில் நாங்கள் நடத்திய *தமிழ் சினிமா* கருத்தாங்கில் 300 பேர்வரைக் கலந்து கொண்டனர்.

வெளிவந்துவிட்டது

சந்தன மரங்கள்

கமலாதாஸ்

தமிழில் : நிர்மாலயா

தனது ஆளுமை மற்றும்

படைப்புகள் மூலம்

சம்பிரதாய இந்திய

மனங்களில் சதா திகைப்பும்

அதிர்வும் ஊட்டும்

கலகக்காரியின்

தேர்ந்தெடுத்தக் கதைகள்

பக். 208; விலை : ரூ.40

வெளியீடு

சேது அலமி பிரசுரம்

8, முத்துகிருஷ்ணன் தெரு

தி.நகர்

சென்னை 600 017

*நிறப்பிரிகை*யில் இருந்து அவர் விலகியது தொடர்பாக அவர் கூறியுள்ள கருத்துக்கள் பல தவறானவை. பல தகவல்கள் மறைக்கப்பட்டும் உள்ளன. குறிப்பாக *இந்தியா டுடே* இதழில் எழுத வேண்டாம் என்று நாங்கள் பெரிதும் வலியுறுத்திக் கேட்டுக்கொண்டும் அவர் தன்னிச்சையாக முடிவெடுத்து அதில் எழுதினார். இதன் விளைவாக *நிறப்பிரிகை*யை பல தாக்குதல்கள் தொடுக்கப்பட்ட போதும் அவர் மௌனம் சாதித்தார். வெளிநாட்டு வாசகர்கள் இதழ் ஒன்றுக்கு ரூ.15 டட்சம் வீதம் நிதி உதவி அளிக்கின்றோம்; *பாலம்* என்ற இதழ் நடத்துங்கள் என்ற போது *நிறப்பிரிகை*யின் சார்பில் அதனை நடத்த நானும் மார்க்சம் உறுதியாக மறுத்துவிட்டதைத் தொடர்ந்து ரவிக்குமார் *நிறப்பிரிகை*யில் செயல்படுவதை நிறுத்திக் கொண்டார். அதன் பின்னர் இதுவரை வந்துள்ள நான்கு இதழ்கள் அவருடைய பங்கேற்பு ஏதும் இல்லாமல் வெளிவந்ததென்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

தலித் பிரச்சனைகளைப் பொறுத்தமட்டில் அதற்கு ஒரு அங்கீகாரம் கிடைத்த பிறகு அதனுடன் ஒட்டிக் கொண்டவர்கள் அல்லர் நாங்கள். தமிழ் நாட்டில் யாரும் இது குறித்துப் பேசாத காலங்களிலேயே இதற்காகச் செயல்பட்டு வந்தவர்கள் நாங்கள். தலித் பிரச்சனையில் செயல்படக் கூடிய தலித் அல்லாதவர்களுக்கு *advantage* எனவும் தலித்களுக்கு *risk* எனவும் அவர் சொல்வது அபத்தம். டானியல் போன்றவர்கள் எழுதிய காலங்களில் வேண்டுமானால் அது உண்மையாக இருக்கலாம். இன்று தலித் இலக்கியத்திற்கும், அரசியலுக்கும் ஒரு மாபெரும் அங்கீகாரம் கிடைத்துள்ள சூழலில் தலித் அல்லாதவர்களுக்குத்தான் *risk*. ரவிக்குமாரின் பேட்டியே இதற்குச் சான்று. பொ. வேல்சாமி தஞ்சாவூர்

கல்வி வழி மொழியைத் தேர்ந்தெடுக்கும் உரிமை பெற்றோருடையதே என்பது தவறான உரிமை. அண்மையில் தொலைக்காட்சிப் பேட்டியொன்றில் வழக்கறிஞர், இது பெற்றோருடையதே என்று முழங்கியிருந்தார். இக் கூற்றின் பிழைத் தன்மையை விளக்குவதற்கு நான் ஓர் உதாரணம் காட்டியாக வேண்டும். அண்மைக்காலம் வரை பெண்களுக்குக் குடும்பச் சொத்தில் பங்கேதும் இல்லாமலிருந்தது. இது முறையல்லவென்றும் சமூக நீதிக்கு முரணானது என்றும் அறிஞர் பலர் சுட்டிக்காட்டிய வேளை இதற்கு மாற்றாக, இது தனிமனிதர்களின் குடும்பப் பிரச்சனை. தன் மகளுக்கு என்ன கொடுக்க வேண்டும் என்பதைத் தந்தை அறிவார். அதனால் அவர் உரிமை என்ற கருத்தும் முன்வைக்கப்பட்டது. இருந்தும் அண்மைக்கால அரசு பரந்த சமூக நீதிக் கண்ணோட்டத்தில் இப்பிரச்சனையைச் சீர் தூக்கி ஆராய்ந்து பெண்களுக்கும் குடும்பச் சொத்தில் உரிமையுண்டு என்று சட்டமியற்றியது. இதே அடிப்படையில் கல்வி வழி மொழியைத் தீர்மானிக்கும் உரிமை அரசைச் சார்ந்ததே என்று எளிதாக நிறுவலாம். இது எமது உரிமை என்று வாதிடுவோர் தம்மைத் தனி மனிதர்களாக நினைத்துப் பார்க்காமல் இவ்விரிந்த சமுதாயத்தின் சிறு அங்கங்களாக நினைத்துப் பார்த்தால் பிணக்குகள் மறையும். தெளிவு பிறக்கும். முன்னேற்றங்கள் கனிந்துருவாகும்.

ஜோசப் குமார் கும்பகோணம்

காலச்சுவடு இதழ் 30ல் சுந்தர ராமசாமி அவர்கள் தனது குழந்தைகள் பெண்கள் ஆண்கள் நாவல் பற்றி நான் குறிப்பிட்டது தொடர்பாக விளக்கம் தந்திருக்கிறார். விதவையான ஆணந்தத்தின் காதல், ஜாதி நெறியை மீறியதாகச் சுட்டியிருப்பது சரியல்ல என்று குறிப்பிட்டிருக்கிறார்.

நான் குறிப்பிட்ட விரும்பியது ஆணந்தம் வேறொரு சாதியைச் சார்ந்த ஆணை விரும்பினாள் என்ற பொருளில் அல்ல. ஒரு விதவை நடந்துகொள்ள வேண்டிய முறை பற்றி ஒவ்வொரு சாதியும் தனக்குள் கொண்டிருக்கும் வேறுபட்ட கட்டுப்பாடுகள் பற்றியது. ஆணந்தம் விரும்பும் ஆண் வீட்டின் உள்வரை வந்து பழகுவதும் அவர்களுக்கு இடையில் நடைபெறும் உரையாடலும் அவர்கள் சாதியளவில் ஒன்று என்பதை தெளிவாகவே சுட்டியிருக்கின்றன. எனது வரிகள் அதை விரிவாகப் பேசாததால் சு.ரா. கூறியிருக்கும் பொருள்படும்படித் தோன்றியிருக்கலாம். மற்றபடி இந்த வரிசைப் முறை தனது நாவலுக்குத் தேவை என்று சு.ரா. குறிப்பிட்டிருப்பது இன்னும் கூடுதலான இலக்கிய உரையாடலை வளர்க்க உதவும்.

தஞ்சாவூர் பொ. வேல்சாமி எழுதிய கடிதம் பார்க்கக் கிடைத்தது. "எழுத்தாளர் பிரேம் நிறப்பிரிகை பற்றிச் சொல்லிவரும் செய்திகள் முழுப்பொய் மட்டுமல்ல, முற்றிலும் அபத்தம் என்பதைப் பதிவு செய்ய விரும்புகிறோம்" எனத் தொடங்கி முழுப் பொய்யையும் கேவலமான புரட்டலையும் யாரும் கேட்கவோ உண்மையைக் கூறவோ வாய்போவதில்லை என்ற அசட்டுத் துணிச்சலில் கொட்டி விட்டுச் சென்றிருக்கிறார். 1. நிறப்பிரிகை பற்றி சொல்லிவரும் செய்திகள் என்று இவர் குறிப்பிட்ட முதலில் எதுவுமில்லை. எங்கள் நேர்காணலில் இரு பத்தி

அளவிலும் (காலச்சுவடு 27) எதிர்வினையில் (காலச்சுவடு 28) மூன்று வாக்கிய அளவிலும் நிறப்பிரிகை தொடர்பாகச் சொல்லப்பட்ட செய்திகள் தவிர வேறு எங்கும் நிறப்பிரிகை பற்றி சொல்லிவர எனக்கோ ரமேஷாக்கோ அவகாசம் வாழ்த்ததில்லை.

2. நிறப்பிரிகை (அதிகாரபூர்வமான) ஆசிரியர் குழுவில் பிரேம் இடம் பெற்றதாக எங்கும் குறிப்பிடப்படவில்லை. நிறப்பிரிகை யாருக்கு என்ற அடிப்படையில் ஏற்கனவே இவர் களம் கண்டு வருவதால் அது பற்றிய சில அடிப்படை உண்மைகளைக்கூட பொய்யாகவும், அபத்தமாகவும் இவரைப் பயமுறுத்துகின்றன.

3. மார்க்சியம், புரட்சிகரக் கோட்பாடுகள், அரசியல் கலாச்சாரம் பற்றியும் சமூக உளவியல், கருத்தியல், அதிகாரம் பற்றியுமான சில அடிப்படைச் சிக்கல்களையும் அதுவரைக்கும் தவிர்க்கப்பட்டு வந்த பல கேள்விகளை விவாதிக்கவும் கவனத்தில் எடுத்துக் கொள்ளவும் ஒரு சிந்தனைக் களம் வேண்டும் என்பது பற்றி எனது அப்போதைய நண்பர் ரவிக் குமாருடன் புதுச்சேரியில் வைத்து நான் தொடர்ந்து பேசி வந்தேன். பல முக்கியமான தத்துவார்த்தக் கோட்பாட்டுச் சிக்கல்களை ஏறக்குறைய நாள்தோறும் விவாதித்து வந்தோம். நான் எனது முழுநேர வாசிப்பையும், சிந்தனையையும் இதற்காகச் செலவிட்டு வந்ததும், சிறு சந்திப்புகளில் கூட இந்தக் கேள்விகளை முன்வைத்து உரையாடலைத் தொடங்க முயற்சித்து வெறுப்பு களைச் சம்பாதித்துக் கொண்டதும் என்னுடன் தொடர்புடைய யாருக்கும் இன்னும் நினைவிருக்கும் நிகழ்ச்சிகள்.

ரவிக் குமார், அமர்க்ஸுடன் ஆலோசித்துப் பத்திரிகை ஒன்று தொடங்க வேண்டும் என்று முடிவு செய்யப்பட்டதுடன் அது தொடர்பாக புதுவையில் வைத்து மூன்று நாளுக்கு ஆலோசனைச் சந்திப்புகளை நிகழ்த்தினோம். அ.மார்க்ஸ், ரவிக் குமார் முதலானவர்க்கு அவர்களின் கட்சி சார்ந்து ஏற்பட்ட நெருக்கடிகள், வெளியேற்றம் போன்றவை கூடுதலான புதிய கேள்விகளை நோக்கி அவர்களைக் கொண்டுவந்தன.

இந்த உரையாடல்கள் பலருக்கு மிகவும் புதிதாகத் தோன்றியதும் உண்மை. பொதிய வெற்பனையும் உள்ளடக்கிய ஒரு குழுதான் முதலில் புதுவையில் பத்திரிகை பற்றிய முடிவை எடுத்தது. அதுவரை தஞ்சை பொ. வேல்சாமி என்பவர் பற்றி நான் ஏதும் அறிந்திருக்கவில்லை.

தஞ்சையில் அ. மார்க்ஸ் வீட்டில் வைத்து நடந்த இரண்டு மூன்று சந்திப்புகளின் போது தஞ்சை பொ.வே. கலந்து கொள்ளவில்லை. இறுதியாக அ.மா. வீட்டில் நிதி மற்றும் பத்திரிகையின் வெளியீட்டு ஏற்பாடுகள் பற்றிய கூட்டம் ஒன்றில்தான் பொ.வே. கலந்து கொண்டார். அன்றைய சந்திப்பில் கலந்து கொண்டவர்கள் பொதிய வெற்பன், அமர்க்ஸ், ரவிக் குமார், பிரேம் மற்றும் பொ. வேல்சாமி. இச் சந்திப்பில் கோட்பாடுகள், தத்துவக் கருத்துச் சிக்கல்கள் பற்றியெல்லாம் தனக்குக் கவலையில்லை என்றும் 5 இதழ்களுக்கு - ஒவ்வொரு இதழ்க்கும் ரூ. 2000 வீதம் - தான் தருவதாகவும் அதை வைத்து இதனை நடத்திவிடவேண்டும் எனவும் கூறி ஆசிரியர் குழுவில் இணைந்தவர் பொ.வேல்சாமி.

பேரா. ஆ. சிவசுப்பிரமணியம் எழுதிய ஆராய்ச்சி வெளியீடு சமபந்தி அரசியல்

விலை ரூ. 5

ஆண்டுதோறும் ஆகஸ்ட் 15ல் நடைபெறும் சமபந்தி போஜனம் நம் அரசியல்வாதிகளின் கேலிக் குரிய போலிச் சடங்காகவும், எதிர் பண்பாடாகவும் விளங்குவதையும் உணவு தொடர்பாகக் காலம் காலமாக சமூகத்தில் நிலவிய கட்டுப்பாடுகளையும் விளக்கும் ஆராய்ச்சி நூல் இது.

இளைஞர் வெளியீடு
15, பி. பிரையண்ட் நகர்
தூத்துக்குடி - 625 008

அடுத்து பத்திரிகையின் பெயர் பற்றிய ஆலோசனையில் முதலில் கூறப்பட்ட பெயர் பறை. கூறியவர் பொதிய வெற்பன். ஆனால் இதழ் முற்றிலும் தலித் அரசியல் சார்ந்து அமையப் போவதில்லை என்பதால் இப்பெயர் பொருந்தமா என்ற கேள்வி எழுந்தது. உடனே சிதைவாக்கம் என்ற பெயரும் நிறப்பிரிகை என்ற பெயரும் என்னால் கூறப்பட்டவை. இன்று நிறப்பிரிகை என்றாலே உடனே நினைவுக்கு வரும் கருத்தியல் உடைப்புகள் மற்றும் மாற்றுக் கோட்பாடுகள் அனைத்திலும் என்னுடைய முன்னெடுப்பு முக்கியமானது என்பதுதான் இங்கு குறிப்பிடப்பட வேண்டியது. இவற்றை நிறப்பிரிகையின் ஆசிரியர் குழுவில் இருந்த அ.மார்க்ஸ், ரவிக் குமார் இருவரும் முக்கியமானவை என்று ஏற்றுக் கொண்டதும் அவர்கள் தளத்தில் அதை முன்னெடுத்து வளர்த்ததும் தமக்கான தத்துவங்களை வடிவமைத்துக் கொண்டதும் மறுக்கக் கூடியவை அல்ல. அதே சமயம் அவர்கள் தமக்கான வேறு சில பரப்புகளில் நிறைய பேசியும் எழுதியும் வந்ததை இவற்றுடனும் குழப்பிக் கொள்ளாத தேவையில்லை.

நிறப்பிரிகை என்பது ஒரு கட்டம்வரை பிரேமையும் உள்ளடக்கியதுதான் எனக் குறிப்பிட்டதற்கே முழுப் பொய்யை தஞ்சை பொ.வே. புலம்புகிறார் என்றால் முழுப் பங்களிப்புக்களையும் பட்டியலிட்டுச் சொன்னால் என்ன கூச்சல் இருவாரோ தெரியவில்லை.

ரவிக் குமார், பிரேம் பெயரை ஆசிரியர் குழுவில் சேர்க்க வேண்டும் என்று கூறிய பொழுது பெயரில் ஒன்றுமில்லை, உழைப்பு முக்கியம் என்று நான் குறிப்பிட்டதும், இலக்கியம் இடம்பெறாத இதழில் ஒரு பங்களிப்பை மட்டுமே செய்யலாம், அமைப்பாக ஆவது தேவையில்லை என உணர்ந்ததும், ரமேஷ், படைப்பிலக்கியம், தத்துவம் போன்றவையே நமது முக்கியக் களங்கள் என்று தொடர்ந்து கூறிவந்ததும் இங்கு குறிப்பிடப்பட வேண்டியவை.

பிரேம்
பாண்டிச்சேரி

With best compliments from

தீனமலர்

DINAMALAR

National Tamil Newspaper

Printed simultaneously at

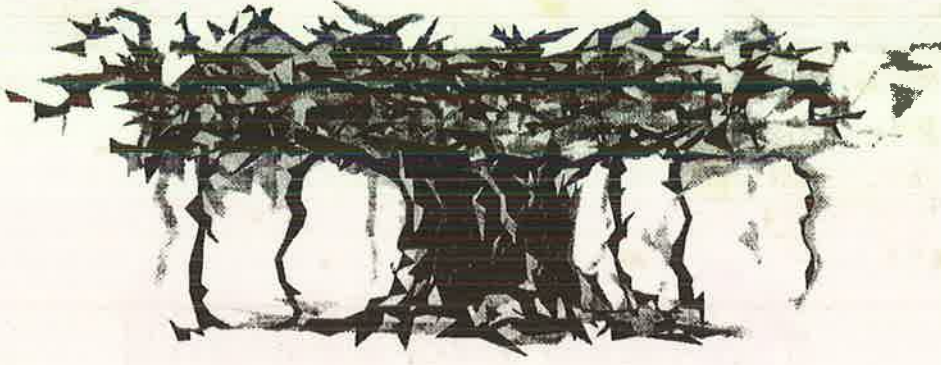
Chennai ◆ Coimbatore

Erode ◆ Vellore

Pondicherry ◆ Tiruchi

Tirunelveli ◆ Madurai

Nagercoil

அதிகமானவர்களுக்கு நிழல் அளிக்கின்றோம் வேராக நீங்கள் இரும்பதனால்

வியர்வை சிந்தி சம்பாதித்த பணத்தை முதலீடு செய்யும் ஒவ்வொரு வாடிக்கையாளரின் தேவையும் பாதுகாப்பு மட்டுமே. அதை 15 லட்சத்திற்கும் அதிகமான குடும்பங்களுக்கு 25 ஆண்டுகளாக நேர்த்தியுடன் அளித்து வருகின்றோம். ஸ்ரீராம் சிட்ஸ் தனது அனைத்து கிளைகளின் மூலமாக, தினந்தோறும் 4 கோடி ரூபாயை சற்றொப்ப 5,000 க்கும் அதிகமான குடும்பங்களுக்கு பட்டுவாடா செய்து வருகின்றது. இது மாபெரும் சாதனை என சந்தாதாரர்கள் வியந்து போற்றுகின்றனர்.

இந்த சாதனைக்குப் பின்னால், பரிசுத் தொகையாகக் கொடுத்த பணத்தை வசூல் செய்வது என்ற கடினமான பணி உள்ளது. அப்பணியில் ஸ்ரீராம் சிட்ஸ் 98.96% செயல் திறன் கொண்டுள்ளது என உலகப் புகழ் பெற்ற தணிக்கை நிறுவனம் பிரைஸ் வாட்டர் ஹவுஸ் சான்றளித்துள்ளது.

நிறுவனங்கள் மீதான நம்பிக்கை அதன் செயல் திறன் மூலமாகவே வளர்கின்றது. அதில் ஸ்ரீராம் செம்மையுடன் விளங்குவதாக மூன்று தலைமுறைக்கும் மேலானோர் உறுதி கூறுகின்றனர். மீண்டும், மீண்டும் பல சீட்டு வரிசைகளில் சேருவதன் மூலமாக.

280 கிளைகள், 4,000 ஊழியர்கள், 27,000 முகவர்கள், ஆண்டு வர்த்தகம் ரூ. 1,200 கோடி என உறுதியான அடித்தளம் கொண்ட ஸ்ரீராம் சிட்ஸ் சீட்டு வணிகத்தில் மட்டுமல்ல செயல் திறனிலும் ஏனைய நிறுவனங்களுக்கு முன்னோடிதான்.

அதனால் தான் அனுதினமும் ஆயிரக்கணக்கான சந்தாதாரர்கள் நம்பிக்கையுடன் ஸ்ரீராம் சிட்ஸுடன் கைகோர்த்துக் கொண்டுள்ளனர்.

ஸ்ரீராம் சிட்ஸ்

ஸ்ரீராம் சிட்ஸ் தமிழ்நாடு லிமிடெட்

"சுப்ரமணியன் பில்டிங்", 1, கிளப் ஹவுஸ் ரோடு, சென்னை-600 002.
போன் : 8520700, 8520797, 8522651, 8523932, 8525536

இழப்பற்ற, அதிக லாபம் தரும், என்றும் ஏற்புடைய முதலீட்டு முறை